

Με τρομοκρατία και εκβιασμούς προχωράει η αντιλαϊκή επίθεση!

Ο λαός μπορεί να βάλει φραγμό στη βαρβαρότητα!

Ο εκβιασμός του Μητσοτάκη στον ΣΕΒ για την ανάγκη «πολιτικής σταθερότητας» προφανώς και δεν είχε ως βασικούς αποδέκτες τους εκπροσώπους του κεφαλαίου, που είχαν συγκεντρωθεί για να ακούσουν τον σημερινό κυβερνητικό διαχειριστή των συμφερόντων τους. Είναι ξεκάθαρο, άλλωστε, πως όσο και να φουντώνουν τα αδιέξοδα στο εσωτερικό της άρχουσας τάξης, η κυβέρνηση εξακολουθεί να απολαμβάνει της στήριξης σημαντικών ντόπιων και ξένων κέντρων εξουσίας, δεδομένης της αποφασιστικότητας που επιδεικνύει στην προώθηση των «μεταρρυθμίσεων» και την υλοποίηση της αντιλαϊκής-αντεργατικής επίθεσης.

Το μήνυμα απευθυνόταν και απευθύνεται, λοιπόν, πρωτίστως στον λαό,

που όλο και περισσότερο δείχνει έμπρακτα σημάδια άρνησης της βάρβαρης κανονικότητας και της «σιγής νεκροταφείου», που επιδιώκουν να επιβάλλουν σε όλα τα πεδία οι κυρίαρχες δυνάμεις! Η αυθόρμητη και μαζική λαϊκή υποστήριξη στο δίκαιο αίτημα του χαροκαμένου γονιού, απεργού πείνας, Πάνου Ρούτσι, ήταν μονάχα μία από τις εκφράσεις αυτής της κατάστασης. Και ο λόγος που κατάφερε να κουρελιάσει τον κυνισμό της αστικής εξουσίας και δικαιοσύνης και να οδηγήσει σε μια πρώτη νίκη δεν ήταν άλλος από την επιμονή και τη διάρκεια της, την κατανοήση και ενίσχυση του δικαίου της πάλης από πλατιά τμήματα των εργαζομένων και της νεολαίας. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, η μεγάλη πλειονότητα των λαϊκών μαζών της χώρας μας επι-

μένει να διαδηλώνει μαζικά την αλληλεγγύη της στον λαό της Παλαιστίνης και την ηρωική του πάλη. Να στέκεται στον αντίποδα της «πλευράς της ιστορίας» που έχει επιλέξει το ντόπιο εξαρτημένο καθεστώς, που όλη του η ιστορία βρίθεται από μαύρες και ντροπιαστικές σελίδες υποταγής στους ισχυρούς αυτού του πλανήτη, συνενοχής στα εγκλήματα που διαπράττουν και υποθήκευσης του λαού και της χώρας στα ληστρικά και αιματοβαμμένα συμφέροντά τους. Τέτοιες σελίδες γράφει όλον αυτόν τον καιρό ο εγχώριος αστισμός και η κυβέρνησή του, με τη στήριξη της γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ και της «στρατηγικής σχέσης» παντός καιρού μαζί του, όπως επανέλαβε ξανά ο Μητσοτάκης από το βήμα της Βουλής.

συνέχεια στη σελίδα 2

Τσίπρας

Από την κολυπήθρα της κοινωνίας
ως τις ταραγμένες θάλασσες
της εξουσίας;

σελ. 2

Φτωχομεσαίοι αγρότες

«Βουνό» τα προβλήματα,

βαρύς ο χειμώνας που μπαίνει

Η οργή και η αγανάκτηση

για την αντιαγροτική πολιτική

να γίνουν αγώνας και διεκδίκηση

σελ. 9

Χτύπημα στους εργαζόμενους

του νοσοκομείου «ΑΤΤΙΚΟΝ»

Απέναντι στις λαϊκές διεκδικήσεις,

η μόνη απάντηση είναι η καταστολή

σελ. 10

Τρομοκρατία, συλλήψεις,

πειθαρχικά και διαγραφές

για όσους δε συμμορφώνονται

Οι τελευταίες εξελίξεις στα πανεπιστήμια δεν είναι αποκομμένες από τη συνολική επίθεση και τη φασιστικοποίηση της δημόσιας και της πολιτικής ζωής. Οι φοιτητές όμως, στο πλάι του λαού και της νεολαίας μπορούν να αντιστρέψουν αυτή την κατάσταση.

σελ. 15

Ενάντια στο διεφθαρμένο σύστημα

του πολέμου, της εκμετάλλευσης

και της φτώχειας

Οι λαοί θα βρουν τον δρόμο του αγώνα

Βράζουν κάτω από την καταπίεση,

την ανέχεια και τη διάλυση των ζώων τους

Περου, Αργεντινή, Μαρόκο, Μαδαγασκάρη, Νεπάλ, Φιλιππίνες, Ινδονησία, Σρι Λάνκα, Κένυα, Μπαγκλαντές αλλά και Ελλάδα, Σερβία, Γαλλία. Είναι πολλά για να είναι τυχαία.

σελ. 21

Η «ανάπτυξη» του συστήματος
είναι βαμμένη με αίμα

Η αντεργατική πολιτική
θυσιάζει εργάτες και εργάτριες

σελ. 12, 13

Παλαιστίνη

Εύθραυστη ανακωχή μεταξύ σιωνιστικού κράτους και Παλαιστινιακής Αντίστασης

Αμερικάνικοι σχεδιασμοί στη Μέση Ανατολή: από τις φιέστες στο εύφλεκτο τοπίο

σελ. 17

Με τρομοκρατία και εκβιασμούς προχωράει η αντιλαϊκή επίθεση! Ο λαός μπορεί να βάλει φραγμό στη βαρβαρότητα!

συνέχεια από σελίδα 1

Και η θλιβερή παρουσία του πρωθυπουργού στο Σαρμ ελ Σέιχ της Αιγύπτου, στη σύνοδο που συγκάλεσε ο Τραμπ για την προώθηση της πρώτης φάσης του σχεδίου του για τη Γάζα, δεν είναι παρά η συνέχεια αυτής της πολιτικής, ακόμα και αν επέλεξε να φορέσει από κοινού με τους υπόλοιπους αντιδραστικούς που μαζεύτηκαν εκεί το κουστούμι του «ειρηνοποιού». Η «ειρήνη» που διακηρύσσει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, άλλωστε, δεν αποτυπώνει τίποτε άλλο πέρα από την προσπάθειά του να αποκτήσει την πρωτοκαθεδρία στις εξελίξεις της περιοχής και να βγάλει από τη μέση την ενοχλητική Παλαιστινιακή Αντίσταση. Και η κυβέρνηση της ΝΔ, για λογαριασμό της ντόπιας εξαρτημένης αστικής τάξης, έσπευσε να συνδράμει ως κομπάρσος σε αυτή την πρωτοβουλία, δείχνοντας την προθυμία της να αναλάβει οποιοδήποτε ρόλο της αναθέσουν τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της. Μάταια, όμως, μιας και οι πάτρωνές της της επεφύλασσαν άλλη μια... ψυχρολουσία, με τους απανωτούς επαίνους δια στόματος

Τραμπ για τον ρόλο που διαδραματίζει η Τουρκία, της οποίας η «αξία χρήσης» -ως εξάρτημα που πρέπει να προσαρμοστεί πλήρως στη μηχανή των ΗΠΑ-NATO- φανερά αυξάνεται με βάση τις επιδιώξεις των Αμερικάνων στην περιοχή.

Αν συνυπολογίσει κανείς και τα πέρα-δώθε και συνεχή παζάρια Ευρωπαίων αξιωματούχων με την ανταγωνίστρια τουρκική άρχουσα τάξη για το πρόγραμμα SAFE της ΕΕ, γίνεται φανερό πως τα γεωπολιτικά αδιέξοδα των ντόπιων αστών παραμένουν και εντείνονται, κάτι που αποτυπώθηκε με σαφήνεια στην προ ημερησίας συζήτηση στο κοινοβούλιο για την εξωτερική πολιτική, όπου περίσσεψαν οι γκρίνιες από την αστική αντιπολίτευση για την «υποβάθμιση της θέσης της χώρας», αλλά και τα διαπιστευτήρια υποταγής από όλους προς τους Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, με πρώτο τον Μητσοτάκη, που συνέστησε προσοχή στην κριτική προς τον Τραμπ, γιατί είναι «ο πρόεδρος των ΗΠΑ». Τα αδιέξοδα αυτά αλληλεπιδρούν με τα προβλήματα που

παράγει διαρκώς το «παραγωγικό μοντέλο» της σαθρής και παραρτηματοποιημένης εγχώριας οικονομίας και συναντιούνται με τα δεδομένα της συνεχούς αποστοίχισης μαζών από το αστικό πολιτικό σύστημα και της ευρύτερης κοινωνικής αναστάτωσης, διαμορφώνοντας ένα εκρηκτικό μείγμα για την κυβέρνηση και συνολικά για τον αστικό κόσμο της χώρας.

Επείγονται, επομένως, να διανύσουν βήματα στην αντιδραστική αναδιαμόρφωση του αστικού πολιτικού σκηνικού, που βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη, χωρίς να παράγει όμως και τα αντίστοιχα αποτελέσματα. Η ηχηρή «παραίτηση» Τσίπρα, η επιθετική κίνηση Μητσοτάκη να παραστεί στην εκδήλωση για το βιβλίο του Στυλιανίδη απέναντι στον Σαμαρά, η νέα παρέμβαση Καραμανλή για τον κίνδυνο «πολιτικής κρίσης» με σαφείς υπαινιγμούς κατά της κυβέρνησης, δεν είναι παρά κομμάτια του παζλ αυτών των διεργασιών. Αυτές μπορεί να τις διακρίνει κανείς, εξάλλου, και στις «λεπτομέρειες» της ψήφισης του αντεργατικού εκτρώματος της Κεραμέως,

του οποίου πάνω από τα μισά άρθρα υπερψηφίστηκαν από αριθμό κατά πολύ μεγαλύτερο της κυβερνητικής πλειοψηφίας, με τον ΣΥΡΙΖΑ να αναγκάζεται να απέχει, για να μη φανερωθεί η στήριξή του στις περισσότερες από τις διατάξεις του τερατουργήματος.

Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση επείγεται, επίσης, να αντιμετωπίσει το διογκούμενο κύμα της λαϊκής οργής, που τροφοδοτείται διαρκώς από την ασταμάτητη επίθεση, την καπιταλιστική ακρίβεια που εξακολουθεί να εξανεμίζει το λαϊκό εισόδημα, τον αποκλεισμό της νεολαίας από την εκπαιδευτική διαδικασία και κάθε όρο μέλλοντος και προοπτικής, με χιλιάδες διαγραφές από τα πανεπιστήμια να είναι προ των πυλών, το ξεθεμελίωμα του δικαίωματος στην περίθαλψη, το βάθεμα του ξεκληρίσματος των φτωχομεσαίων αγροτοκτηνοτρόφων, που εντείνεται με βάση τις εξελίξεις γύρω από τον ΟΠΕΚΕΠΕ, αλλά και την ανύπαρκτη κρατική προστασία από την ευλογία των αιγοπροβάτων. Θέλουν να βάλουν στον γύψο τις

Τσίπρας

Από την κολυμπήθρα της κοινωνίας ως τις ταραγμένες θάλασσες της εξουσίας

«**Σ**την κολυμπήθρα της κοινωνίας, με εμπιστοσύνη στον λαό...»: από τη συνέντευξη του Αλέξη Τσίπρα, που δημοσιεύτηκε στην ΕφΣυν, λίγες μέρες μετά την ανακοίνωση της παραίτησής του από το βουλευτικό αξίωμα. Στην πραγματικότητα, ο Τσίπρας ετοιμάζεται για μακροβούτι στις ταραγμένες θάλασσες της εξουσίας.

Η παραίτησή του από το βουλευτικό αξίωμα παρουσιάζεται από τον ίδιο ως πράξη πολιτικής ευθύνης και ηθικής. Ισχυρίζεται ότι άφησε τα κοινοβουλευτικά προνόμια, για να συνεχίσει απαλλαγμένος από το φθαρμένο κοινοβούλιο και το σάπιο πολιτικό σύστημα. Μόνο που αυτό το σύστημα το έχει υπηρετήσει πιστά και συνεχίζει να το υπηρετεί. Υπήρξε τα συμφέροντα του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, με το τρίτο μνημόνιο και τους αντιλαϊκούς νόμους, όπως το συνταξιοδοτικό του Κατρούγκαλου. Έδωσε εξετάσεις στους ιμπεριαλιστές, σαν γνήσιος υποτακτικός και τις πέρασε με επιτυχία. Η ευθυγράμμισή του με τον «διαβολικά καλό» Τραμπ, όπως ο ίδιος δήλωνε, η διατήρηση των σχέσεων με το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, η αποδοχή των εκβιαστικών όρων που ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός επέβαλε στην ελληνική οικονομία χαρακτήρισαν την πολιτική υποτέλειας και της δικής του διακυβέρνησης.

Ποιο ρόλο καλείται να παίξει

Με τη στήριξη μερίδων του συστήματος και διαφόρων κέντρων εξουσίας επανεμφανίζεται ξανά στο προσκήνιο. Το ινστιτούτο που φέρει το όνομά του, τα φόρουμ και τα πανεπιστήμια -όπως η Σορβόνη- όπου εμφανίζεται τον τελευταίο καιρό, η συστηματική προβολή του από συγκεκριμένα μέσα ενημέρωσης, καθώς και οι δημοσκοπήσεις, όλα φέρουν τη σφραγίδα του συστήματος. Στην πραγματικότητα, προσπαθεί να διώξει από πάνω του οποιαδήποτε σύνδεση με το παρελθόν του, προς ακόμα πιο δεξιά κατεύθυνση. Κόβει τους δεσμούς με τον ΣΥΡΙΖΑ και πετάει από πάνω του κάθε υπόνοια σύνδεσης με την Αριστερά. Ακόμα και με αυτή την υποταγμένη, αστική, κυβερνώσα «Αριστερά», με την οποία συνδέθηκε το όνομά του.

Φαίνεται πως κάποιοι αποφάσισαν να αναθέσουν στον Τσίπρα το δύσκολο έργο της συγκρότησης του πολιτικού φορέα που θα παίξει τον ρόλο του δεύτερου πυλώνα. Η έλλειψη αντιπολίτευσης απασχολεί εδώ και καιρό το σύστημα. Είναι πρόβλημα για τα εκτός συνόρων κέντρα εξουσίας και την αστική τάξη να μην έχουν διάδοχη λύση για τη στιγμή που θα θελήσουν να «τελειώνουν» με τον Μητσοτάκη. Επίσης πρόβλημα είναι να μην υπάρχει ένα κόμμα που να μπορεί

να απορροφήσει τους κραδασμούς της λαϊκής αγανάκτησης μπροστά στις επόμενες κάλπες.

Παρά τις προσπάθειες που έγιναν μέχρι σήμερα -είτε μέσω του ΠΑΣΟΚ, είτε με τον Κασσελάκη, είτε με τις Κατσέλη και Κωνσταντοπούλου- τα αποτελέσματα υπήρξαν απογοητευτικά ή κατέληξαν σε φιάσκο. Σε αυτό το πλαίσιο, ο Τσίπρας καλείται να αναλάβει ρόλο και, από τη στιγμή που αποδέχθηκε την πρόκληση, θα πρέπει να φροντίσει να ικανοποιήσει εκείνους που του την ανέθεσαν. Γι' αυτό και η όλη προσπάθεια δεν έχει καμία πραγματική σχέση με τον λαό ή τις ανάγκες του.

Η πολιτική πρότασή του και οι αποδέκτες της

Με τον όρο Δημοκρατικός Καπιταλισμός κωδικοποιεί την πολιτική του πρόταση. Στόχος η «σωστή» ανάπτυξη της οικονομίας, με πιο δίκαιη μοιρασιά για τον λαό. Παράλληλη επιδίωξη είναι να εναρμονιστεί η οικονομία της χώρας με τους δείκτες της Ευρώπης. Αυτή η πολιτική πρόταση δεν απευθύνεται στον λαό. Απευθύνεται στα ιμπεριαλιστικά κέντρα, στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο.

Στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, οι οικονομίες στρατιωτικοποιούνται, στο

πλαίσιο της προετοιμασίας του τρίτου παγκοσμίου πολέμου. Τα αυξημένα κέρδη του κεφαλαίου θα έρθουν από τομείς που καμία σχέση δεν έχουν με τις ανάγκες του λαού. Τα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα καταργούνται ή καταστέλλονται, σε ένα περιβάλλον ραγδαίας φασιστικοποίησης των κοινωνιών. Σε αυτό το πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό πλαίσιο, ποια είναι η «σωστή» ανάπτυξη για τον εξαρτημένο ελληνικό καπιταλισμό;

Οι αντιλαϊκοί προϋπολογισμοί που κατατέθηκαν σε Γαλλία και Γερμανία πυροδότησαν κινητοποιήσεις και δημιουργήσαν τεράστιο πολιτικό πρόβλημα στο σύστημα. Ιδιαίτερα στη Γαλλία, οι κυβερνήσεις εναλλάσσονται ακόμα και εντός λίγων ημερών η μια από την άλλη. Με δεδομένη την οικονομική εξάρτηση της χώρας από τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, ο πλούτος που παράγεται στην Ελλάδα θα συνεχίσει να φεύγει προς τα μεγάλα ιμπεριαλιστικά κέντρα, είτε με τη μορφή μνημονίων, είτε με το ξεπούλημα υποδομών και πλουτοπαραγωγικών πηγών. Κανένα περιθώριο δεν υπάρχει για δίκαιη μοιρασιά του πλούτου. Το μόνο που προβλέπεται για τους λαούς είναι ένταση της επίθεσης και της φτώχειας.

Κλείνει το μάτι και προς τα δεξιά

Εντάσσει τον Πατριωτισμό στο αφήγημά του και κλείνει το μάτι προς τα δεξιά. Ο πατριωτισμός ως κίνητρο για να φορολογηθεί το μεγάλο κεφάλαιο! Να φορολογηθεί η αστική τάξη, προκειμένου να βοηθηθεί η πατρίδα. Οι «πατριώτες» στους οποίους ποντάρει ο Τσίπρας κλέβουν καθημερινά το ψωμί του λαού με τα μειωμένα μεροκάματα, την ακρίβεια, την κατάργηση των κοινωνικών δικαιωμά-

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► λαϊκές δυνάμεις, προτού αυτές γίνουν επικίνδυνες και αμφισβητήσουν με όρους μαζικού κινήματος την πολιτική τους. Γι' αυτό και η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής γνώρισε νέες μέρες δόξας όλο το προηγούμενο διάστημα, με όργιο βίας στην πορεία αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, εισβολή στη φοιτητική κατάληψη του ΕΜΠ, απανωτές περικυκλώσεις των διαδηλώσεων από αστυνομικές δυνάμεις, καταστολή των υγειονομικών που κινητοποιούνταν ενάντια στις κυβερνητικές φιέστες στα νοσοκομεία και, φυσικά, την κλιμάκωση της καταιγίδας πειθαρχικών στον χώρο της εκπαίδευσης. Ακόμα και η εξαγγελία για την... αποστείρωση του πάνω μέρους της πλατείας Συντάγματος και τον έλεγχο της από τον στρατό, ακόμα και αν δεν υλοποιηθεί στην ολότητά της, αποτελεί μια σαφή ένδειξη για την κατεύθυνση των εξελίξεων.

Η καταστολή και η τρομοκρατία, όμως, δεν μπορούν να εξαφανίσουν την αγανάκτηση των εργατών και του λαού. Το σίγουρο είναι ότι οι μάζες θα συνεχίσουν να αναζητούν ευκαιρίες έκφρασης της οργής και της δυσaréσκειάς τους. Στην κατεύθυνση αυτή, έχουν να ξεπεράσουν τις προσπάθειες ενσωμάτωσής τους στις νέες αυταπάτες για «σωτήρες» από τα «νέα» πολιτικά σχήματα που επιχειρείται να στηθούν. Έχουν να ξεπεράσουν, επιπλέον, τη διαρκή υπονόμευση των αγωνιστικών τους διαθέσεων από τις δυνάμεις του συμβιβασμού και της υποταγής μέσα στο κίνημα, όπως φάνηκε και στο πρόσφατο παράδειγμα της απεργίας, που υπονομεύτηκε προτού καλά-καλά γίνει, τόσο από τους εργατοπατέρες, όσο και από τη γραμμή που θεώρησε τη μάχη εκ των προτέρων χαμένη. Να βρουν τον δρόμο στην οργάνωση της πάλης τους, στην κατεύθυνση της οικοδόμησης εστίων αντίστασης και διεκδίκησης, όπου ζουν και αναπνέουν, στη γραμμή της αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστήματος και την πολιτική τους.

► των. Αυτοί οι «πατριώτες» έχουν μετατρέψει τη χώρα σε ΝΑΤΟϊκή βάση. Βάζουν τον λαό σε κίνδυνο, δίνοντας κάθε διευκόλυνση στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές στον πόλεμο στην Ουκρανία. Πανηγύριζαν για την παρουσία της Chevron νότια της Κρήτης, θεωρώντας ότι με αυτόν τον τρόπο προστατεύονται τα σύνορα της χώρας.

Τι έχει να περιμένει ο λαός

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, δεν υπάρχει κανένα περιθώριο οι παραπάνω στόχοι να επιτευχθούν και ταυτόχρονα, αυτοί που παράγουν τον πλούτο, οι εργάτες και οι εργαζόμενοι, να έχουν αυξήσεις στους μισθούς και ανθρωπίνες συνθήκες ζωής. Και επειδή αυτό το γνωρίζει πολύ καλά, δεν τολμά ούτε να το υποσχεθεί. Οι υποσχέσεις προς τον λαό είναι πολύ γενικόλογες, σαν αυτές που παπαγαλίζουν σχεδόν όλες οι αστικές δυνάμεις. Δικαιοσύνη, ήθος, αξίες, δημιουργικότητα, όλα τα ευφυολογήματα που χρησιμοποιούν οι υποψήφιοι των αστικών κομμάτων, όταν παρελάνουν από τα πάνελ την προεκλογική περίοδο. Προσπαθεί να εκμεταλλευτεί την οργή του λαού και να εμφανιστεί ως σωτήρας.

Δεν πιστεύουμε ότι ο λαός τρώει κουτόχορτο. Γνωρίζει οι ποιοι ευθύνονται για τη φτώχεια που ζει, για το έγκλημα στα Τέμπη, για τη συνολική χειροτέρευση των όρων ζωής. Η απαξίωση που δείχνει ο λαός σε όλο το πολιτικό προσωπικό αποδεικνύει ότι δεν περιμένει τίποτα από τα αστικά κόμματα. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε αν θα καταφέρει ο Τσίπρας να εκμεταλλευτεί τη δυσaréσκεια του λαού προς την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Θα προσπαθήσει να αξιοποιήσει τον εκβιασμό, εγώ ή ο Μητσοτάκης. Με όλα τα ενδεχόμενα ανοιχτά και άγνωστο το αποτέλεσμα του εγχειρίματος, το σίγουρο είναι ότι πρόκειται για εκβιασμό που προσπαθεί να λύσει προβλήματα της αστικής τάξης.

Η επανεμφάνιση του Τσίπρα και ο ρόλος που αναλαμβάνει δεν γίνεται με όρους επανάληψης του 2015. Τότε ανέλαβε, για λογαριασμό του συστήματος, να αδειάσει τις πλατείες και να κατασικοφαντήσει την Αριστερά στις λαϊκές συνειδήσεις. Και το έκανε με επιτυχία. Σήμερα οι ιμπεριαλιστές ετοιμάζονται για έναν γενικευμένο πόλεμο και η αστική τάξη της χώρας δεν έχει αφήγηση ούτε για τα δικά της ιδιαίτερα συμφέροντα. Η αυταπάτη ότι μπορεί να υπάρξει μια κυβέρνηση που θα ικανοποιεί και τους από πάνω και τους από κάτω κρύβει τεράστιες παγίδες για τον λαό και τους εργαζόμενους.

Προσφορά

Ο Ν.Χ. από τη Γερμανία
προσφέρει για ενίσχυση 35 ευρώ.

Αποψη

Στα κύματα της καταιγίδας των διεθνών και εσωτερικών εξελίξεων παραδέρνει το κυβερνητικό καράβι, συμπαρασύροντας στην τρικυμία το σύνολο του αστικού πολιτικού σκηνικού. Από τη στιγμή που στέρευσαν τα καύσιμα του επίπλαστου 41% και του «ηγέτη» Μητσοτάκη, το πλεονέκτημα της ΝΔ να είναι και να εμφανίζεται ως ο μοναδικός συγκροτημένος κυβερνητικός πυλώνας, μετασχηματίστηκε σε σοβαρό μειονέκτημα συνολικά του συστήματος και των κέντρων εξουσίας.

Στο διαμορφωμένο πολιτικό πλαίσιο, η ΝΔ αποτελεί τον βασικό παράγοντα, εκφραστή και τροφοδότη της πολιτικής κρίσης και αστάθειας του αστικού πολιτικού συστήματος συνολικοποιώντας, μαζί με την παρατεταμένη αδυναμία διαμόρφωσης και συγκρότησης δευτέρου-εναλλακτικού πυλώνα, το πρόβλημα του συστήματος σε αδυναμία αστικής διαχείρισης-διακυβέρνησης.

Στην ουσία, η κυβέρνηση της ΝΔ βρίσκεται σε αποδρομή και αυτό έχει γίνει κατανοητό από όλα τα κέντρα εξουσίας. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη κλονίζεται κάτω από το βάρος του ιμπεριαλιστικού

κόμμα Σαμαρά, ο «συναινετικός» Καραμανλής διαπιστώνει ότι πρόκειται για «κρίση απαξίωσης, κρίση απονομιμοποίησης, κρίση αμφισβήτησης και απόρριψης του θεσμικού πλαισίου και του πολιτικού συστήματος», προφητεύοντας μάλιστα ότι «η ιστορία μάς διδάσκει ότι τέτοιου είδους κρίσεις, στην περίπτωση της Ελλάδας λόγω πρωτίτως γεωπολιτικών συνθηκών, συμπίπτουν σχεδόν πάντοτε με εθνικές κρίσεις». Ταυτόχρονα, ο Ευ. Βενιζέλος σε πρόσφατη συνέντευξη διαπιστώνει ότι «Το μεγάλο μας πρόβλημα είναι ότι η χώρα έχει καταστεί μη διακυβερνήσιμη».

Με αυτές τις διαπιστώσεις να αποτελούν κοινή συνισταμένη των παραγόντων του συστήματος, αλλά και με τη λαϊκή δυσaréσκεια να φουντώνει σαν ένα καζάνι που βράζει έτοιμο να εκραγεί, με τους εργαζόμενους, τους αγρότες, τους κτηνοτρόφους, τη νεολαία να βρίσκονται στα κάγκελα, διαμορφώνονται οι όροι για νέα λαϊκά ξεσπάσματα. Απέναντι σε αυτά προετοιμάζεται η κυβέρνηση και οχυρώνεται το σύστημα, με την ένταση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής.

Ταυτόχρονα, όμως, αποτυπώνει τον πραγματι-

ΝΔ: «φωτιά και σίδερο» για τον λαό ζητώντας πίστωση χρόνου από τα κέντρα εξουσίας

ανταγωνισμού των ΗΠΑ-ΕΕ (Γαλλία-Γερμανία) και την ολόπλευρη έκφραση (πολιτικά, οικονομικά, γεωπολιτικά) στη χώρα, με μια μορφή έκφρασης να αποτελούν τα «σκάνδαλα» ΟΠΕΚΕΠΕ, υποκλοπές, ζητήματα δημοκρατικών θεσμών και ελευθερίας τύπου κ.ά. που τροφοδοτούνται κυρίως από την ΕΕ. Κλονίζεται από το βάρος των αδιεξόδων της ντόπιας αστικής τάξης, την υποβάθμιση του ρόλου της στην ευρύτερη περιοχή, αλλά και τα ζητήματα κυριαρχίας που έχουν ανοίξει, χωρίς να έχει τα προσδοκώμενα ανταλλάγματα από τα αφεντικά της. Κλονίζεται από τις ενδοαστικές αντιθέσεις μερίδων της ντόπιας κεφαλαιοκρατίας, που στοιχίζονται με τον έναν ή τον άλλον ιμπεριαλιστή «προστάτη» για τη διασφάλιση των συμφερόντων τους. Κλονίζεται από την ολόενα διογκούμενη λαϊκή κατακραυγή, τη συσσωρευμένη οργή και αγανάκτηση, που προκαλεί η αντιλαϊκή πολιτική, η ταξική επίθεση, αλλά και η εμπλοκή της χώρας στα πολεμικά μέτωπα και ιδιαίτερα η χυδαία φιλοσυνιστική στάση της στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Ορόσημο, βέβαια, της αγωνιστικής έκφρασης της λαϊκής εργατικής κατακραυγής αποτέλεσε η απεργία στις 28/2 με αφορμή και αιτία το έγκλημα των Τεμπών, που επέδρασε καταλυτικά στις εξελίξεις, ανεξαρτήτως αν δεν έχει αποτιμηθεί και εμπεδωθεί στη λαϊκή συνείδηση το μέγεθος της δόνησης που δέχτηκε το σύστημα και οι δυνάμεις του.

Η έκφραση του λαϊκού παράγοντα και η είσοδος του στο προσκήνιο, παρ' όλες τις αδυναμίες και την κατάσταση του κινήματος, ενίσχυσαν τις φυγόκεντρες δυνάμεις στο εσωτερικό της ΝΔ και ενέτειναν την αμφισβήτηση και το ψαλίδισμα του «ηγέτη» εκ των έσω. Σε τέτοιο βαθμό μάλιστα που, καθ' υπερβολή, θα έλεγε κανείς ότι απουσία δευτέρου πυλώνα η αξιωματική αντιπολίτευση είναι οι Α. Σαμαράς και Κ. Καραμανλής. Προσφάτως, βέβαια, ηχηρή ήταν και η παρέμβαση του Ν. Δένδια, που τοποθετήθηκε υπέρ των αιτημάτων του απεργού πείνας Πάνου Ρούτσι, διαβλέποντας τη νικηφόρα έκβαση του αγώνα του και επιδιώκοντας να αποστασιοποιηθεί από την ήττα που θα κατέγραφε το Μαξίμου. Ήταν μια νίκη του απεργού, αλλά και του κινήματος αλληλεγγύης που εκφράστηκε για 23 μέρες στο πλευρό του, περιφρουρώντας τον αγώνα. Μια νίκη της μεγαλειώδους απεργιακής κινητοποίησης με τα εκατομμύρια των απεργών στις 28/2, μια νίκη του λαού!

Ενώ τρέχουν τα σενάρια και οι διαρροές για το

κό φόβο του συστήματος, τον εφιάλη των μαζικών, λαϊκών, εργατικών, αγώνων, που όταν ξεσπούν με ορμή και χρονική διάρκεια μέσα σε τέτοιες συνθήκες μπορούν να πετυχαίνουν νίκες και να κατακτούν σημαντικές αγωνιστικές παρακαταθήκες. Πολύ περισσότερο εκφράζουν τον φόβο μιας κυβέρνησης χωρίς κανένα λαϊκό έρεισμα, που διακατέχεται από πανικό, που δίνει τα διαπιστευτήριά της στις πιο ακραίες μερίδες του συστήματος, που απευθύνεται στο ακροδεξιό ακροατήριο, ενεργοποιώντας ταυτόχρονα τα κάθε λογής μορφώματα του παρακρατικού μηχανισμού ενάντια στον λαό. Η συζήτηση για το «μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη» επιβεβαιώνει το ταξικό μίσος ενάντια στον λαό, τη στοχοποίηση της αγωνιστικής αλληλεγγύης, τον φόβο του συστήματος και της κυβέρνησης, ακόμη και μπροστά στα γραμμένα ονόματα των δολοφονημένων θυμάτων τους.

Η κυβέρνηση, με την κοινοβουλευτική πλειοψηφία του... κυριολεκτικά μακρινού 2023, κυνικά και αλαζονικά εξαγγέλλει, νομοθετεί και εφαρμόζει την κόλαση του σύγχρονου εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα και δεσμεύεται στα αφεντικά της να το κάνει με «φωτιά και σίδερο». Κραδαίνει το μόνο διαπραγματευτικό χαρτί που έχει, ότι είναι δηλαδή η μόνη συγκροτημένη πολιτική δύναμη που μπορεί να προωθήσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Απευθύνεται στα κέντρα εξουσίας, ζητώντας πίστωση χρόνου. Τέτοια ήταν π.χ. η τοποθέτηση του Κ. Μητσοτάκη στον ΣΕΒ ότι «Δεν υπάρχει οικονομική προοπτική χωρίς πολιτική σταθερότητα», την ίδια στιγμή που ετοιμάζει νέο πακέτο «επιδότησης» του κόστους ενέργειας για τους βιομήχανους, ενώ πήρε τα εύσημα όλων των κεφαλαιοκρατικών ενώσεων για το αντεργατικό έκτρωμα της «διευθέτησης του χρόνου εργασίας».

Πρόκειται για μια νέα περίοδο έντονων πολιτικών κραδασμών, αναταράξεων και κλυδωνισμών για το ντόπιο αστικό πολιτικό σύστημα, με μεγαλύτερο βάθος και έκταση από την περίοδο 2010-2015. Ο λαός δεν έχει κανέναν λόγο να περιμένει αν τα κέντρα εξουσίας δώσουν πίστωση χρόνου στην κυβέρνηση και μέχρι τότε. Κόντρα στα παζάρια της αστικής διαχείρισης και ενάντια στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες, να συνεχίσει να περπατά στον δρόμο του αγώνα που άνοιξε, διεκδικώντας το δικαίωμά του στη ζωή!

Μισθοί πείνας και υπερεκμετάλλευση για τους πρόσφυγες που θα διώχνονται απ' τα στρατόπεδα συγκέντρωσης

«Φυλάκιση ή απέλαση» χαρακτηρίζαμε -και σωστά- το γράμμα και το πνεύμα των τελευταίων νόμων Βορίδη - Πλεύρη ενάντια στους λεγόμενους «παράνομους» πρόσφυγες και μετανάστες. Φυλάκιση στην κυριολεξία (στη φυλακή) ή απέλαση στις χώρες τους ή στις δήθεν «ασφαλείς», γι' αυτούς, χώρες.

Δεν είναι καλύτερη, όμως, η «τύχη» που επιφυλάσσουν στους λεγόμενους «νόμιμους». Μαζικές «εξώσεις» (έτσι τις ονομάζουν) από τα στρατόπεδα συγκέντρωση (τις «άλλες» φυλακές), για να πλαισιώσουν στρατιές φτηνών εργατικών χειρών σε μια σειρά τομείς που έχει ανάγκη η ντόπια εξαρτημένη καπιταλιστική οικονομία. Στον τουρισμό και στα ξενοδοχεία, στα χωράφια, στις κατασκευαστικές. Προβλέπεται ημερομίσθιο 39 ευρώ (και «ενίσχυση» από 20.000 έως 300.000 ευρώ στους εργοδότες που θα τους προσλάβουν), μετά από «πρακτική άσκηση» 270 ωρών και σχετική «κατάρτιση».

Τα σχέδια αυτά είχαν ήδη αρχίσει να δρομολογούνται τον περασμένο Αύγουστο, με Κοινή Υπουργική Απόφαση, ενώ, σύμφωνα με πρόσφατο νέο σχετικό νομοσχέδιο που κατέθεσε ο Πλεύρης, στα τέλη του Σεπτεμβρίου, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης θα χωριστούν σε δύο ειδών. Σ' αυτά που θα κρατούν αυτούς που δεν έχουν άσυλο και προορίζονται για απέλαση και σ' αυτά που θα κρατούν τους «νόμιμους» και θα τροφοδοτήσουν φτηνά εργατικά χέρια. Οι υπολογισμοί τους μιλούν για 20.000 νέα εργατικά χέρια, με στόχο 5ετίας, 100.000 δηλαδή. Μπορούμε να καταλάβουμε τι εργασιακές συνθήκες επιφυλάσσουν γι' αυτούς. Τα φραουλοχώρα της Κάτω Αχαΐας ή τα ολυμπιακά και τα κατασκευαστικά έργα, παλαιότερα, μια σειρά εργασιακοί χώροι -κάτεργα για τους μετανάστες είναι μόνο ένα δείγμα. Δουλειά και ζωή χωρίς δικαιώματα, ξεζούμισμα, υπερεκμετάλλευση, τρομοκρατία. Μέσα σ' ένα συνολικό μαύρο πλαίσιο για όλους τους εργαζόμενους -Ελληνες και μετανάστες- μετά και τους αντεργατικούς νόμους Χατζηδάκη-Γεωργιάδη-Βορίδη και το τελευταίο ν/σ Κεραμέως. Ολοένα και πιο ξεκάθαρα θα φανεί πως οι μετανάστες αλλά και οι πρόσφυγες που θα παραμείνουν στην Ελλάδα αποτελούν κομμάτι της εργατικής τάξης της χώρας, με κοινά δίκια, κοινά συμφέροντα, κοινούς εχθρούς.

Υστερόγραφο! Κυνική αλήθεια διά στόματος Λαγκάρντ, προέδρου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, σχετικά με τη γνωστή φτηνή προπαγάνδα του συστήματος για το «ποιος ταΐζει ποιον», η ομολογία πως «χωρίς τους μετανάστες, η ευρωπαϊκή οικονομία δεν μπορεί να αναπτυχθεί».

Στρατός στον Άγνωστο Στρατιώτη! Σταθερά στη γραμμή της φασιστικοποίησης

Ο Μητσοτάκης προανήγγειλε νομοθετική ρύθμιση για την ανάθεση του χώρου γύρω από το μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη, μεταξύ Βουλής και Πλατείας Συντάγματος, στο υπουργείο Εθνικής Άμυνας. Πρόκειται για ένα νέο βήμα κυβερνητικής-κρατικής τρομοκρατίας ενάντια στους κοινωνικούς, πολιτικούς κι εργατικούς αγώνες. Ο χώρος επιχειρείται να αποστειρωθεί από συγκεντρώσεις και διαμαρτυρίες, ώστε να χρησιμοποιείται αποκλειστικά για κυβερνητικές, κρατικές και γενικότερα συστημικές εκδηλώσεις. Να απαγορευτεί, δηλαδή, στον λαό κάθε χρήση του!

Η κίνηση αυτή είναι εναρμονισμένη με τις πρόσφατες συνήθειες του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού, που θέλουν τον στρατό να καταλαμβάνει δημόσιο χώρο, ασκώντας ωμή τρομοκρατία, δίπλα στα σώματα ασφαλείας, σε όποιον επιχειρεί να πλησιάσει το κοινοβούλιο ή, πολύ περισσότερο, σε όσους (κόμματα, σωματεία, κοινωνικούς φορείς κ.λπ.) εκφράζουν οργανωμένα την αντίθεσή τους στις αποφάσεις και τις πολιτικές που εφαρμόζονται.

Άλλωστε, τέτοιες πρακτικές συναντώνται όλο και περισσότερο, τόσο στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα κ.λπ.), όσο και σε χώρες με δικτατορικά, αυταρχικά και αντιδημοκρατικά καθεστώτα. Τώρα έρχεται η σειρά και των αστικών δημοκρατιών να τις εφαρμόσουν. Το σινιάλο της ηγεσίας Τραμπ, με το κατέβασμα της εθνοφρουράς σε μεγάλες πόλεις των ΗΠΑ, η απειλή χρησιμοποίησης ακόμα και πεζοναυτών, δίνουν τον τόνο.

Στη γνωστή κατεύθυνση αποπολιτικοποίησης, στον αστικό τύπο κυριάρχησε η άποψη ότι ο Μητσοτάκης ήθελε να μπει στο μάτι του Δένδια, που είχε βγει εκτός γραμμής υποστηρίζοντας τον Ρούτσι, και να ικανοποιήσει το ακροδεξιό ακροατήριο. Αυτά μπορεί να είναι παράπλευρες συνέπειες, ακόμα και δευτερεύοντες στόχοι. Όμως ο κύριος στόχος είναι άλλος.

Το ηχηρό χαστούκι στην κυβέρνηση από τη νίκη του Πάνου Ρούτσι και του κινήματος αλληλεγγύης έπρεπε να απαντηθεί. Ο χώρος που μήνες τώρα έχει γίνει ένα άτυπο μνημείο των θυμάτων του εγκλήματος των Τεμπών, και που έγινε το κέντρο του αγώνα του Ρούτσι ήταν κατάλληλος.

Η κυβέρνηση κάνει ακόμα ένα βήμα στην πολιτική της φασιστικοποίησης. Γιατί ξέρετε ότι δεν είναι μόνο τα Τέμπη που κατεβάζουν τον κόσμο στον δρόμο, αλλά κάθε πλευρά της πολιτικής της. Αυτό φοβάται και άρα σε αυτό πρέπει να στοχεύσει ο λαός. Ο μαζικός, αποφασιστικός, οργανωμένος λαϊκός αγώνας είναι η μόνη απάντηση στην πολιτική της φασιστικοποίησης της πολιτικής και κοινωνικής ζωής.

Συνέντευξη από τον συναγωνιστή Λ.Α. που διαδήλωνε με το μπλοκ του ΚΚΕ(μ-λ) και δέχθηκε χτύπημα στο κεφάλι απ' τα κλομπ των ΜΑΤ

Τι ακριβώς συνέβη στη διαδήλωση για την Παλαιστίνη στις 7/10/25;

Αφού η διαδήλωση πέρασε την ισραηλινή πρεσβεία, ακούστηκαν εκρήξεις στο πίσω μέρος των μπλοκ και σύντομα έγινε επίθεση των ΜΑΤ προς όλους. Λίγο πριν από την Πανόρμου, έριξαν κρότου-λάμψης μέσα στο δικό μας μπλοκ, καθώς και πολλά χημικά. Μέρος του μπλοκ έσπασε καθώς είχαμε περικυκλωθεί από αριστερά και από δεξιά, ενώ από τα δεξιά την έπεσαν ΜΑΤατζήδες με κλομπ, όπου και χτυπήθηκα στο κεφάλι, όπως και πολλοί άλλοι διαδηλωτές, ενώ προσπαθούσα να ξαναπάω στο μπλοκ. Βρήκα το επανασυγκροτημένο μπλοκ λίγο μετά την Πανόρμου και συνεχίσαμε μέχρι Αλεξάνδρας. Στην Πανόρμου γίνανε συλλήψεις και περαιτέρω επιθέσεις σε διαδηλωτές. Ο «Ερυθρός Σταυρός» όπου πήγα μετά τη διαδήλωση είχε τουλάχιστον 9 περιστατικά τραυματισμών από τις δυνάμεις καταστολής. Ήταν μία από τις πιο χυδαίες και εγκληματικές επιθέσεις των τελευταίων ετών, κατά τη δική μου εμπειρία.

Ποιος πιστεύεις ότι ήταν ο λόγος που χρησιμοποιήθηκε τόσο καταστολή;

Ήταν ξεκάθαρο πως δεν επρόκειτο περί «αστυνομικής αυθαιρεσίας» αλλά περί εντολής. Η κυβέρνηση, έχοντας ζοριστεί με τις πολλαπλές και μαζικές κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη, αλλά και για τον Πάνο Ρούτσι, ήθελε να κάνει επίδειξη ισχύος. Επιπλέον, είναι σίγουρο ότι ήθελε να αποδείξει στο Ισραήλ πόσο υπάκουη σε αυτό και στην πολιτική των ΗΠΑ και της ΕΕ είναι. Άλλωστε, σοβαρή καταστολή εξαπολύεται σε πολλές άλλες χώρες όταν γίνονται διαδηλώσεις υπέρ της Παλαιστίνης. Έχοντας αντιληφθεί το σύστημα πως δεν μπορεί να πείσει το αφήγημα του Ισραήλ και των χωρών που του κάνουν πλάτες και πως οι πλατιές λαϊκές μάζες έχουν επιλέξει τη σωστή πλευρά της Ιστορίας, επιλέγουν την καταστολή και την τρομοκρατία. Και μόνο αυτό με πείθει πως αυτό που κάνουμε και στη χώρα μας και παγκοσμίως, να διαδηλώνουμε ανυποχώρητα και με επιμονή υπέρ του δίκαιου αγώνα του παλαιστινιακού λαού, λειτουργεί και έχει αλλάξει την τροπή των γεγονότων.

Πιστεύεις πως η λύση στο Παλαιστινιακό μπορεί να έρθει από παγκόσμιους οργανισμούς και από το διεθνές δίκαιο;

Δεν έχω καμιά εμπιστοσύνη στους αστικούς θεσμούς, όμως σίγουρα το ότι πιέζονται ακόμη και αυτοί να πάρουν θέση, έστω και στα λόγια, αποτυπώνει μία νίκη του κινήματος. Τη λύση μπορεί να τη δώσει μόνο η ανυποχώρητη πάλη του παλαιστινιακού λαού για την πλήρη απελευθέρωση της Παλαιστίνης και την παύση της κατοχής από το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ. Το Ισραήλ έχει πολύ συγκεκριμένο λόγο ύπαρξης, αυτό του «μαντρόσκυλου» των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, επομένως δεν νοείται η συνύπαρξη της Παλαιστίνης με αυτό.

δημοκρατικά δικαιώματα

Οι πολλαπλοί στόχοι και αιτίες της άγριας κυβερνητικής – αστυνομικής καταστολής

Δύο χρόνια απ' την επέτειο της μαχητικής εκδήλωσης της Παλαιστινιακής Αντίστασης, στις 7 του Οκτώβρη του '23, και της -ιστορικού μεγέθους- γενοκτονίας του ηρωικού παλαιστινιακού λαού στη Γάζα απ' τους σιωνιστές φονιάδες του Ισραήλ, που ακολούθησε, οι πραιτοριανοί της κυβέρνησης και του συστήματος που υπηρετεί ματοκυλούν τη διαδήλωση στην Αθήνα. Είχαμε ρίψη χημικών μέσα στα μπλοκ των διαδηλωτών που αποχωρούσαν απ' την πρεσβεία του κράτους - δολοφόνου και την ίδια στιγμή συντονισμένη επίθεση διμοιριών ΜΑΤ από διαφορετικές κατευθύνσεις. Είχαμε ανοιγμένα κεφάλια και ξύλο ανάμεσα σε διερχόμενα αυτοκίνητα, προσαγωγές και συλλήψεις διαδηλωτών, διαδηλωτές με τραύματα στα νοσοκομεία -πάνω από 10-, βίαιη απόπειρα διάλυσης της διαδήλωσης, η οποία, ωστόσο, κράτησε και προχώρησε συγκροτημένα. Η αστυνομική επίθεση ήταν απροσχημάτιστη.

Αιτία, όμως, είχε την ίδια την επιμονή λαού και νεολαίας να διαδηλώνουν ενάντια στους φονιάδες ΗΠΑ-Ισραήλ και να εκφράζουν ξανά στο δρόμο την αλληλεγγύη τους στην Παλαιστινιακή Αντίσταση. Ο πρώτος - μάλλον προφανής- στόχος αυτού του χτυπήματος ήταν το μήνυμα υποστήριξης στους γενοκτόνους του κράτους του Ισραήλ και -φυσικά- υποταγής στους φονιάδες των (μεγάλων αφεντικών) ΗΠΑ απ' την ντόπια αστική τάξη και την κυβέρνηση. Πως δεν γίνεται «ανεκτή» απ' την κυβέρνηση μια τέτοια διαδήλωση, ειδικά σ' αυτή την επέτειο. Μια πολιτική και έμπρακτη στήριξη προς το «σύμμαχο Ισραήλ», όπως «υπενθυμίζουν» συνεχώς τα κυβερνητικά στελέχη, που αποτελεί μόνο ένα μικρό δείγμα της συνολικότερης υπεράσπισης του... «δημοκρατικού» κράτους - δολοφόνου, όλο το τελευταίο δίχρονο. Μια πολιτική που αποτελεί συνέχεια της συμμαχίας μ' αυτό το κράτος, που δρομολόγησαν κάτω απ' την αμερικάνικη εποπτεία και όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ, τις περασμένες δεκαετίες.

Όμως το χτύπημα είχε κι άλλους στόχους. Την τρομοκράτηση της νεολαίας και του λαού, που ολοένα και πιο έντονα βγαίνουν μαζικά στους δρόμους και εκφράζουν την οργή τους για όλα όσα τους επιβάλλουν, για τη σαπίλα του εκμεταλλευτικού συστήματος και της πολιτικής του. Έστω και πρωτόλεια και με λαθεμένη πολιτική στόχευση (που «δουλεύουν» στις συνειδήσεις του κόσμου οι ιθύνοντες του συστήματος). Για τη μαζική δολοφονία στα Τέμπη, για συμπαρατάση στην απεργία πείνας του Πάνου Ρού-

τσι, για την αντεργατική πολιτική και την εντεινόμενη φασιστικοποίηση. Το χτύπημα της διαδήλωσης της 7ης Οκτώβρη είχε και συνέχεια: τις κυβερνητικές προθέσεις να αναλάβει ο στρατός τη «φύλαξη του Άγνωστου Στρατιώτη», της πλατείας Συντάγματος, δηλαδή, απ' τους διαδηλωτές. (Ηδη ανακοινώθηκε τροπολογία που απαγορεύει τις διαδηλώσεις-συγκεντρώσεις στο χώρο). Την εισβολή των ΜΑΤ και ΟΠΚΕ στο Πολυτεχνείο της Πατησίων, ξημερώματα της απεργίας της 14/10, και τη σύλληψη 15 φοιτητών, που με απόφαση του συλλόγου τους περιφρουρούσαν κατάληψη ενάντια στις διαγραφές φοιτητών. Την προσαγωγή, «για εξακρίβωση», των αλληλέγγυων, συγγενών, συνδικαλιστών -ακόμα και δικηγόρου- αργότερα και τη μεταφορά τους στην Πέτρου Ράλλη. Το ξύλο και τα χημικά των ΜΑΤ στους εργαζόμενους του Νοσοκομείου «Αττικό», την Τετάρτη 15/10, κατά την επίσκεψη Μητσοτάκη - Γεωργιάδη στο νοσοκομείο, όπου πραγματοποιούσαν συγκέντρωση ενάντια στη διάλυση των δομών περίθαλψης. Ακόμα και η διαδήλωση κι αυτής της υπονομευμένης απεργίας της 14/10 ενάντια στο τερατούργημα Κεραμέως, στην Αθήνα, βρέθηκε μέσα σε κλίμα ισχυρής αστυνομοκρατίας.

Όλα αυτά έχουν στόχο την ποινικοποίηση των αγώνων, αλλά φανερώνουν και τον φόβο των «από πάνω» μπροστά στην εντεινόμενη λαϊκή αγανάκτηση. Πόσο μάλλον όταν δεν έχει «στηθεί» η «αντιπολίτευσή» τους, για ν' απορροφά «κραδασμούς» και αντιδράσεις και να προβάλλει ως η δήθεν φιλολαϊκή εναλλακτική λύση διαχείρισης του συστήματος. Την ίδια στιγμή, η ένταση της καταστολής και της κρατικής τρομοκρατίας επιδιώκει να χτυπήσει, στη γέννησή της, στις λαϊκές συνειδήσεις την αντίληψη πως οι αγώνες μπορούν να έχουν νίκες. Ιδιαίτερα μετά τη νίκη της απεργίας πείνας του Ρούτσι και την επίμονη μαζική υπεράσπιση της Παλαιστινιακής Αντίστασης από μεγάλα κομμάτια της νεολαίας και του λαού.

Η τρομοκρατία, η αστυνομική βία, οι συλλήψεις, ωστόσο, δεν είναι ικανές ναβάλουν τους αγώνες του λαού και της νεολαίας «στο γύψο». Η πολιτική της φτώχειας, του πολέμου, της κατεδάφισης εργασιακών και δημοκρατικών δικαιωμάτων, η ίδια η σαπίλα του συστήματος γεννούν και θα γεννούν αντιστάσεις, που δεν θα κάμπτονται απ' την καταστολή και που θα αναζητούν πραγματικές αγωνιστικές διεξόδους. Όπως βλέπουμε να γίνεται σε μια σειρά σημεία σ' ολόκληρο τον πλανήτη.

Εξοργιστική η κατάσταση στη ΓΑΔΑ!

**Ξύλο – κακοποίηση
– κατασκευασμένες,
βαριές κατηγορίες!**

Τις συλλήψεις 19 διαδηλωτών, παράλληλα με την αστυνομική καταστολή (21 ήταν οι αρχικές προσαγωγές, 13 μπροστά απ' τον κινηματογράφο «Δαναός» κι άλλες 8 σε άλλα σημεία), ακολούθησε το παρακάτω εξοργιστικό σκηνικό: Οι συλληφθέντες - που κρατήθηκαν για 4 ημέρες - αποκλείστηκαν αρχικά από επαφή με δικηγόρο και επικοινωνία με τους συγγενείς τους, αλλά και από ιατρική περίθαλψη, όσοι ήταν χτυπημένοι. Μόνο τέσσερις μεταφέρθηκαν, στις 5 τα ξημερώματα της επομένης, στον «Ερυθρό Σταυρό» για ράμματα στο κεφάλι απ' τα χτυπήματα των κλομπ των ΜΑΤ. Ασθενοφόρο είχε απαγορευτεί να έρθει. Μέσα στη ΓΑΔΑ, οι συλληφθέντες δέχθηκαν άγριους ξυλοδαρμούς από αστυνομικούς, ενώ οι κοπέλες, σεξιστικές απειλές και ύβρεις. Χαρακτηριστική και η καταγγελία για παλαιστίνιο κρατούμενο που χτυπήθηκε μέσα στο ασανσέρ της ΓΑΔΑ, με αποτέλεσμα να του σπάσουν το πόδι και να παραμείνει χωρίς ιατρική φροντίδα για 8 ώρες, μέχρι να εμφανιστεί οίδημα...

Οι συλληφθέντες παραπέμφθηκαν, αρχικά, στο αυτόφωρο και πέρασαν από ανακριτή και εισαγγελέα, όπου σε πολλούς απήγγειλαν τις ίδιες κατηγορίες (καρμπόν, όπως αναφέρεται), κακουργηματικού και πλημμεληματικού βαθμού. Θαυμάστε: «Εμπρησμός από πρόθεση, έκρηξη, κατασκευή και κατοχή εκρηκτικών, διατάραξη κοινής ειρήνης, διακεκριμένη φθορά, βία κατά υπαλλήλων, απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης, απείθεια, παράνομη οπλοφορία, εξύβριση, κατοχή κροτίδων και άρνηση δακτυλοσκόπησης». Παρόλο που μαρτυρίες, βίντεο και φωτογραφίες δείχνουν το αντίθετο! Ανάμεσά τους είναι και αγωνιστές, συνδικαλιστές, μέλη Δ.Σ. φοιτητικών συλλόγων και εργατικών σωματείων. Αφέθηκαν ελεύθεροι -κάποιοι με περιοριστικούς όρους- και θα δικαστούν σε τακτική δικάσιμο, σε ημερομηνία που δεν έχει οριστεί, εγκαινιάζοντας μια περίοδο ομηρίας. Άμεσα, μαζικά και αποφασιστικά αναπτύχθηκε και εκφράστηκε το κίνημα αλληλεγγύης, απαιτώντας την απελευθέρωση και την παύση κάθε δίωξης σε βάρος τους!

Βαριές κατηγορίες σε μαθητή που συμμετείχε στη διαδήλωση της 7/10 για την Παλαιστίνη

Ένας μαθητής της Γ' Λυκείου του Καλλιτεχνικού Σχολείου Γέρακα είναι ανάμεσα στους αρχικούς συλληφθέντες της διαδήλωσης για την Παλαιστίνη, στις 7 Οκτώβρη, στην Αθήνα. Βίντεο που κυκλοφόρησαν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης καταγράφουν τη σκηνή της βίαιης σύλληψής του. Κατά τη διάρκεια της κράτησής του στη ΓΑΔΑ, δεν του δόθηκε καν η δυνατότητα να επικοινωνήσει με κανέναν, ενώ ένας αστυνομικός του έστριψε τα χέρια και τον τραυμάτισε. Οδηγήθηκε στον εισαγγελέα ανηλίκων, που τον παρέπεμψε σε δίκη μετά από έξι μήνες, ώστε να ενηλικιωθεί! Οι βασικές κατηγορίες που του έχουν απαγγελθεί είναι ψευδείς και στημένες: «Αντίσταση κατά της αρχής», ότι πετούσε πέτρες, και για επίθεση σε αστυνομικό, δηλαδή για κακουργήματα.

Επειδή ήταν ανήλικος, ο μοναδικός ανάμεσα στους συλληφθέντες εκείνης της ημέρας, η υπόθεσή του διαχωρίστηκε κι έτσι δεν είναι πλατιά γνωστή. Η ανάδειξή της και η έκφραση αλληλεγγύης είναι απαραίτητη για να αθωωθεί ο 17χρονος μαθητής!

Νομοσχέδιο για την καύση των σκουπιδιών Το μεγάλο φαγοπότι θα συνεχιστεί σε βάρος της υγείας και της τσέπης του λαού

Στις 17 Οκτώβρη έληξε η περίοδος διαβούλευσης του νομοσχεδίου για την καύση των σκουπιδιών. Στο πλαίσιο της, σε κλειστή εκδήλωση όπου συμμετείχαν μόνο οι υποψήφιοι ανάδοχοι των εργοστασίων καύσης, παρουσιάστηκε η μελέτη σκοπιμότητας του ν/σ, συμμετείχαν **ΤΕΡΝΑ, Ακτωρ, Motor Oil, Metlen και Μεσόγειος** και φυσικά η **ΔΕΗ** (εκ των υστέρων η **METLEN** αποσύρθηκε). Ανακοινώθηκε ότι οι ανάδοχοι των μονάδων καύσης θα προτείνουν την ακριβή χωροθέτηση του εργοστασίου καύσης. Μόνο η ΔΕΗ ανακοίνωσε τη χωροθέτηση της μιας μονάδας στη Μεγαλόπολη, ενώ για τη δεύτερη στη Δ. Μακεδονία δεν έχει αποφασιστεί αν θα γίνει στον ΑΗΣ Πτολεμαΐδα 5 ή στο Νότιο Πεδίο καθώς και με ποιο επιχειρηματικό σχήμα (ΔΕΗ ΑΕ, ΔΙΑΔΥΜΑ, ΣΔΙΤ).

Να θυμίσουμε ότι η ΣΜΠΕ (Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων) εξετάζει διάφορα σενάρια, προκρίνοντας εκείνο της κατασκευής έξι μονάδων, δίνοντας μια ενδεικτική χωροθέτηση. Περισσότερα για αυτήν, τις τραγικές επιπτώσεις της καύσης σκουπιδιών στο περιβάλλον και στον άνθρωπο στο άρθρο του φ.991 της εφημερίδας μας με τίτλο «Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΦΕΡΝΕΙ 6 ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΥΣΗΣ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ». Σήμερα θα σταθούμε περισσότερο στο μεγάλο φαγοπότι που στήνεται προς όφελος του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου με κυρίως πιάτο τη διαχείριση των απορριμάτων και επιδόρπιο την καύση των σκουπιδιών - φυσικά το λογαριασμό θα πληρώσουν διπλά και τριπλά οι εργαζόμενοι.

Μερικά νούμερα από τη μελέτη τους

Σύμφωνα με τη μελέτη σκοπιμότητας:

- Εκτιμάται ότι το 2030 θα παράγονται 1.450.339 τόνοι «απορριμματογενών ενεργειακών πρώτων υλών» (ΑΕ-

ΠΥ). Ο όρος αυτός αντιστοιχεί σε όλα τα προϊόντα της επεξεργασίας σύμμεικτων σκουπιδιών, όπως το SRF (που ονομάζεται και «κλάσης 3» και είναι καλύτερης ποιότητας) και το RDF, που είναι υποδεέστερης ποιότητας.

- Λαμβάνεται ως δεδομένο ότι το κράτος θα εξακολουθήσει να πληρώνει την τσιμεντοβιομηχανία για να καίει τα καλής ποιότητας απορριμματογενή καύσιμα (έως κλάσης 3) - περίπου 130.000-150.000 τόνους ετησίως.

- Όσον αφορά τη βιωσιμότητα των μονάδων, η μελέτη υπολογίζει σταθερή τιμή πώλησης της ηλεκτρικής ενέργειας στο δίκτυο (80,92 ευρώ/MWh) και έσοδα από την πώληση σκραπ μετάλλων (50 ευρώ/τόνο).

- Το «κόστος εισόδου» (gate fee) για τους δήμους υπολογίζεται από 106 ευρώ/τόνο (Κοζάνη) έως 138 ευρώ/τόνο (Ροδόπη).

- Να σημειωθεί ότι προβλέπεται πως οι πλεονάζουσες ποσότητες (δηλαδή πέραν των συμφωνηθέντων) θα «καίγονται» στα 10 ευρώ/τόνο, κάτι που ονομάζεται premium gate fee. Αυτό σημαίνει ότι ουσιαστικά οι δήμοι θα έχουν κίνητρο να οδηγούν στην αποτέφρωση όσο το δυνατόν περισσότερες ποσότητες απορριμμάτων, πολλαπλασιάζοντας με αυτό τον τρόπο τις επιπτώσεις στο περιβάλλον και στην υγεία του λαού.

- Σαν να μην έφτανε αυτό, η μελέτη προβλέπει επιδότηση στον παραγόμενο ηλεκτρισμό της τάξης των 88 ευρώ ανά παραγόμενη MWh, που μπορεί να φτάσει και να ξεπεράσει τα 155 ευρώ.

- Κι όλα αυτά με συμβόλαια που θα περιλαμβάνουν εγγυημένες ποσότητες gate fee και εγγυημένη τιμή πώλησης ηλεκτρισμού έως τουλάχιστον το 2050.

Αστικές αμφισβητήσεις

Η συγκεκριμένη πρόταση νόμου καθώς και οι μελέτες που τη συνοδεύουν, σύμφωνα με συστημικούς ειδικούς και περιβαλλοντολόγους, «είναι στον αέρα», με απλά λόγια οι μελέτες έγιναν για να στηρίξουν την ΠΟΛΙΤΙΚΗ απόφαση της κυβέρνησης για την καύση των σκουπιδιών. Συγκεκριμένα:

- Ανυπαρξία καταγραφής της υφιστάμενης κατάστασης διαχείρισης των απορριμμάτων. Ανέφικτη η μείωση του ποσοστού ταφής απορριμμάτων στο 10% μέχρι το 2030.

- Οι μονάδες καύσης θα κληθούν να αποτεφρώσουν και μη επεξεργασμένα σύμμεικτα αστικά απόβλητα, επειδή δεν θα έχει ολοκληρωθεί το σχέδιο διαλογής και διαχωρισμού των σκουπιδιών. Προβλέπονται 56 μονάδες διαλογής σκουπιδιών, λειτουργούν μόνο 13, 11 είναι υπό κατασκευή, 12 υπό δημοπράτηση

ση και για τις 20 δεν έχει ξεκινήσει καμία διαδικασία.

- Η μελέτη σκοπιμότητας υποεκτιμά το κόστος κατασκευής και λειτουργίας των μονάδων καύσης.

- Η παραγωγή ενέργειας από την καύση σκουπιδιών είναι πολύ χαμηλότερης απόδοσης συγκριτικά με το φυσικό αέριο.

- Η μελέτη δεν λαμβάνει καν υπόψη το κόστος που θα επωμιστούν από το 2030 οι μονάδες καύσης ανά την Ε.Ε. λόγω της συμμετοχής τους στο σύστημα εμπορίας ρύπων, πράγμα που θα εκτινάξει το gate fee σε τιμές πάνω από 200-250 ευρώ/τόνο.

Η προσπάθεια του αστικού συστήματος να υπηρετήσει τις δεσμεύσεις του προς τους ιμπεριαλιστές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τα αντικρουόμενα συμφέροντα των μεμονωμένων καπιταλιστών είναι η ερμηνεία της επιμονής της κυβέρνησης για την προώθηση της καύσης των απορριμμάτων και της πλευράς για ανάκτηση/ανακύκλωση. Αντιρρήσεις καταγράφονται ακόμα και στο πλαίσιο της ΝΔ, χαρακτηριστική είναι η ομόφωνη αρνητική απόφαση του περιφερειακού συμβουλίου της Αττικής που ελέγχεται από τη Νέα Δημοκρατία (Ν. Χαρδαλιάς).

Ποιος πληρώνει το μάρμαρο;

Ακόμα ένα δωράκι στις εταιρείες παραγωγής ενέργειας, οι οποίες θα πουλάνε επιδοτούμενη ενέργεια από καύση σκουπιδιών που θα τα έχουμε πληρώσει και σαν σκουπίδια και σαν εμπόρευμα. Ο λαός θα φορτωθεί, εκτός από το τέλος ανακύκλωσης, που ήδη πληρώνει, το τέλος καύσης και το τέλος ταφής. Τέλος ταφής που κάποια στιγμή θα το φορτώσουν στο λαό αναδρομικά μέσω των δημοτικών τελών. Μόνο το σύνθημα «Όχι στα εργοστάσια καύσης, καμία επιπλέον επιβάρυνση των εργαζομένων» μπορεί να εκφράσει την ανάγκη του λαού για το δικαίωμα στη ζωή.

Ηγουμενίτσα - Πρωτοβουλία Γονέων και Πολιτών για Ασφαλείς Παιδικές Χαρές και Δημόσιους Χώρους Διεκδικούμε το αυτονόητο: Να παίζουν τα παιδιά μας με ασφάλεια!

Δεν είναι νέο να βλέπουμε τις παιδικές χαρές και τους δημόσιους χώρους αναψυχής που όλο και λιγοστεύουν να εγκαταλείπονται από τις δημοτικές αρχές και να γίνονται επικίνδυνοι για την ασφάλεια των παιδιών. Η απαξίωση των δημόσιων χώρων και των παιδικών χαρών είναι άλλη μια έκφραση της επίσημης πολιτικής κατεύθυνσης του συστήματος που δεκάρα δεν δίνει για την καθημερινότητα των παιδιών μας και τη δική μας.

Η ντροπιαστική εικόνα των ελάχιστων παιδικών χαρών της Ηγουμενίτσας και κυρίως της κεντρικής παιδικής χαράς που παρουσιάζει εικόνα εγκατάλειψης, με σπασμένες πόρτες, κάγκελα, σπασμένα παγκάκια χωρίς παιχνίδια, αφού, και όταν αφαιρούνται λόγω ακαταλληλότητας, δεν αντικαθίστανται, κυριολεκτικά ένας σκουπιδότοπος, αποτελεί ευθεία επίθεση στο δικαίωμα των παιδιών μας για ψυχαγωγία και

παιχνίδι. Αποτελεί ευθεία επίθεση και στους γονείς που αναζητούν ασφαλείς ελεύθερους προστατευμένους χώρους για να παίζουν τα παιδιά τους, παίρνοντας μια ανάσα από την ασφυκτική καθημερινότητα, και αντ' αυτού πρέπει να έχουν μάτια στην πλάτη μη χτυπήσουν στις τσιμεντένιες γωνίες, στα χαλασμένα κούφια δάπεδα ή μη βγουν στο δρόμο ταχείας κυκλοφορίας από τις σπασμένες πόρτες και κάγκελα.

Αυτή η εγκληματική αδιαφορία αλλά και τα σχέδια της τρέχουσας δημοτικής αρχής για παραχώρηση δημοτικών χώρων και τμήματος της παραλιακής παιδικής χαράς για να μπουν τραπεζοκαθίσματα στάθηκε η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι και οδήγησε τους γονείς να σηκώσουν ανάστημα και να επιχειρήσουν να εκφράσουν συλλογικά την αγανάκτησή τους στη διαχρονική αδιαφορία και απαξίωση.

Είναι πέρα από προκλητικό σε τέ-

τοιους καιρούς με ανέχεια, ακρίβεια φτώχεια, ανεργία ο δήμος να παραχωρεί τους ελάχιστους δημοτικούς χώρους που προορίζονται για την ελεύθερη συνένωση μικρών και μεγάλων σε επιχειρηματίες.

Οι γονείς λοιπόν της Ηγουμενίτσας, θέλοντας να προστατεύσουμε το δικαίωμα των παιδιών μας στην ψυχαγωγία και στο ασφαλές παιχνίδι, αποφασίσαμε να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και να διεκδικήσουμε από κοινού, οργανωμένα το στοιχειώδες δικαίωμα των παιδιών.

Με κάλεσμα που μοιράστηκε διά ζωής και ιντερνετικά, πραγματοποιήθηκε τον Ιούνιο γενική συνέλευση στο χώρο της κεντρικής παιδικής με συγκέντρωση δεκάδων γονέων και κατοίκων, και παρά το κλίμα απαισιοδοξίας, αδράνειας και αποπροσανατολισμού που προσπάθησαν να καλλιεργήσουν οι δημοτικοί σύμβουλοι που παρευρέθηκαν δεν κα-

τάφεραν να διαλύσουν τη συνέλευση, η οποία κατέληξε στη δημιουργία Πρωτοβουλίας Γονέων και ψηφίσματος για συλλογή υπογραφών. Ήταν η μαζική κινητοποίηση πολιτών αυτή που πριν από δύο χρόνια σταμάτησε τα σχέδια μετατροπής της μισής κεντρικής παιδικής χαράς σε πάρκινγκ από την προηγούμενη δημοτική αρχή -και επειδή ξέρουμε και βλέπουμε ότι αυτά τα σχέδια είναι πάντα επίκαιρα από κάθε δημοτική αρχή, δεν εφησυχάζουμε.

Το πλατύ μοίρασμα του ψηφίσματος -που είχε την υποστήριξη των πολιτών γιατί είναι ένα θέμα άμεσα συνδεδεμένο με την ποιότητα ζωής όλων μας- και η συλλογή πάνω από 600 υπογραφών, το οποίο κατατέθηκε ως αίτημα στο δήμο, το πλήθος συνελεύσεων που ακολούθησαν, τα δελτία Τύπου, οι συνεντεύξεις στα τοπικά μέσα και οι συνεχείς οχλήσεις στο δήμο κατέληξαν αρχικά στο να εμποδίσουν και να ακυρώσουν την πα-

Νίκησε ο Πάνος Ρούτσι και το κίνημα αλληλεγγύης

Ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί!

Χρειάστηκαν 23 μέρες απεργίας πείνας από έναν αποφασισμένο πατέρα και ένα πλατύ κίνημα αλληλεγγύης στον αγώνα του για να αναγκάσουν την κυβέρνηση και τη δήθεν ανεξάρτητη δικαιοσύνη σε υποχώρηση. Τα αιτήματα του Πάνου Ρούτσι έγιναν δεκτά, θα γίνει εκταφή της σωρού του γιου του και θα ακολουθήσουν εξετάσεις DNA και τοξικολογικές. Σύμφωνα με παραγγελία της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Λάρισας, όποια οικογένεια το θελήσει μπορεί να καταθέσει αίτημα για εκταφή και αντίστοιχες εξετάσεις.

Η μεταστροφή κυβέρνησης-δικαστικής εξουσίας ήταν πλήρης και γρήγορη. Πρόεδρος και Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου πριν λίγες μέρες εξηγούσαν πως δεν είναι δυνατόν να γίνει η εκταφή γιατί η έρευνα έχει κλείσει. Αναμασώντας τα κυβερνητικά επιχειρήματα αναρωτιόντουσαν γιατί δεν έχει γίνει τόσο φασαρία για το Μάτι και τη Μάνδρα και κατηγορούσαν (χωρίς να ονομάζουν) όσους, με όλα αυτά, ουσιαστικά επιδιώκουν να μην ξεκινήσει ποτέ η δίκη. Ο Γεωργιάδης ξιφουλκούσε κατά πάντων, δηλώνοντας πως σέβεται τον πόνο των συγγενών!

Η πρώτη ρωγή ήρθε από τον Δένδια στις 2/10. Στις 6/10 ακολούθησε ο Γεωργιάδης. Την επόμενη, 7/10, η λύση βρέθηκε και τα δικαστικά κωλύματα παραμερίστηκαν. Μια ξεχασμένη μήνυση κατά των ιατροδικαστών χρησιμοποιήθηκε για να δικαιολογήσει την επάνεναρξη της έρευνας και επομένως την αποδοχή των αιτημάτων του Ρούτσι και των άλλων συγγενών. Μέσα σε πέντε μέρες η κωλοτούμπα ολοκληρώθηκε!

Βέβαια η κυβέρνηση «ένιψε τας χείρας της» και απέδωσε όλους τους χειρισμούς στις δικαστικές αρχές, τονίζοντας ότι ουδέποτε υπήρξε παρέμβαση της προς αυτές. Η πραγματικότητα είναι ότι οι θέσεις κυβέρνησης και δικαστικής εξουσίας κινήθηκαν παράλληλα, ξεκίνησαν από την ίδια θέση εναντίον του Ρούτσι, με τα ίδια επιχειρήματα εναντίον του και εναντίον κάθε κινητοποίησης για

το έγκλημα των Τεμπών και στο τέλος τα κυβερνητικά στελέχη προετοίμασαν το έδαφος για τη λύση που έδωσαν οι δικαστές. Ο χειρισμός και οι αποφάσεις ήταν πολιτικές.

Είναι φανερό ότι χωρίς το κίνημα αλληλεγγύης όχι μόνο δεν θα είχε έρθει αυτή η νίκη, αλλά ίσως ακόμα και ο ίδιος ο Ρούτσι να μην άντεχε. Για ακόμα μια φορά το έγκλημα των Τεμπών ξεσήκωσε τον λαό και στρίμωξε την κυβέρνηση. Δεν ήταν μόνο οι μαζικές προγραμματισμένες συγκεντρώσεις και τα ψηφίσματα. Ο κόσμος που περνούσε από το Σύνταγμα είχε να πει μια κουβέντα στον απεργό πείνας, να του δώσει κουράγιο και να του πει ότι είναι μαζί του και ενάντια στην κυβέρνηση.

Όμως, αν ο λαός ένωσε πως νίκησε στην υπόθεση Ρούτσι, έπρεπε αμέσως να συνετιστεί, να του κοπούν τα φτερά. Να καταλάβει ποιος κάνει το κουμάντο

σε αυτήν την κοινωνία και πως το δικαίωμά του να διαμαρτύρεται και να αγωνίζεται είναι περιορισμένο, αν όχι καταργημένο. Να ξεριζωθεί η αντίληψη ότι οι αγώνες όχι μόνο μπορούν να πραγματοποιούνται, αλλά και να νικούν, μια αντίληψη που κέρδισε έδαφος στις λαϊκές συνειδήσεις.

Το κρεσέντο κρατικής τρομοκρατίας αμέσως μετά την υποχώρηση της κυβέρνησης εξυπηρετούσε αυτόν τον σκοπό, μαζί με την κατοχύρωση της πολιτικής της φασιστικοποίησης. Το χτύπημα της διαδήλωσης για την Παλαιστίνη στην Αθήνα την ίδια μέρα που έγιναν δεκτά τα αιτήματα του Ρούτσι, οι ανακοινώσεις για τον Άγνωστο Στρατιώτη, η έφοδος της αστυνομίας στο ΕΜΠ και οι συλλήψεις 15 φοιτητών, το χτύπημα των εργαζόμενων στο νοσοκομείο Αττικόν, όλα αυτά στόχευαν στον λαό που αισθανόταν πως νίκησε και γι' αυτό ήταν πιο

επικίνδυνος.

Μετά από αυτά, μαζί με όλα τα μέτωπα που έχει να αντιμετωπίσει ο λαός, ιδιαίτερη σημασία αποκτά η εξέλιξη του ίδιου του ζητήματος των Τεμπών. Η εκταφή δεν έχει γίνει ακόμα, ενώ η δίκη ορίστηκε για τις 23 Μάρτη του 2026 και στο σκαμνί θα καθίσουν σταθμάρχες, υπάλληλοι και στελέχη του ΟΣΕ, της ΕΡΓΟΣΕ, της Hellenic Train και του υπουργείου Υποδομών. Πολιτικά πρόσωπα: ουδείς!

Η κυβέρνηση θα συνεχίσει στην κατεύθυνση της συγκάλυψης και της μετάθεσης κάθε ευθύνης για το έγκλημα μακριά από την ίδια και την πολιτική που εκπροσωπεί και εφαρμόζει. Ο αγώνας του Ρούτσι πέτυχε την εκταφή και τις εξετάσεις, όμως θα πρέπει να θεωρηθεί βέβαιο ότι θα γίνει προσπάθεια χειρισμού (το λιγότερο) των αποτελεσμάτων. Όπως έγινε και με το ξυλόλιο, για το οποίο τα βίντεο που αποδείκνυαν ότι δεν φορτώθηκε ποτέ στην εμπορική αμαξοστοιχία κρίθηκαν τελικά γνήσια και έγκυρα.

Η επιμονή και η αποφασιστικότητα της κυβέρνησης να κλείσει όσο πιο γρήγορα γίνεται και με τις λιγότερες δυνατός απώλειες το ζήτημα των Τεμπών σημαίνει ότι προστατεύει τον εαυτό της και τα στελέχη της, ίσως και επιχειρηματικά συμφέροντα. Το βέβαιο είναι ότι προστατεύει το σύστημα της εκμετάλλευσης που υπηρετεί ενάντια στον εχθρό λαό, ο οποίος ζητά όχι μόνο να τιμωρηθούν οι ένοχοι, αλλά και να εξασφαλιστεί ότι δεν θα ηρηνήσει ξανά τα παιδιά του σε τέτοια εγκλήματα.

Ο πραγματικός ένοχος είναι ακριβώς αυτό το σύστημα που προστατεύει η κυβέρνηση. Και ο μόνος τρόπος να ...καθίσει στο σκαμνί είναι ο λαός να αγωνίζεται μαζικά και το ίδιο αποφασιστικά ενάντια του. Αποκαλύπτοντας την εκμεταλλευτική του φύση, την αδιαφορία του για την ανθρώπινη ζωή μπροστά στα κέρδη του και την αδιαλλαξία του στην υπεράσπιση των συμφερόντων του. Απορρίπτοντας κάθε αυταπάτη ότι μπορεί να το βελτιώσει ή ότι μπορεί να βρει συμμάχους στις γραμμές του. Πάνω απ' όλα, πιστεύοντας πως έχει τη δύναμη να αναμετρηθεί μαζί του και να το νικήσει!

ραχώρηση του χώρου σε ιδιώτη για τραπεζοκαθίσματα και να γίνουν οι πρώτες βασικές εργασίες συντήρησης και καθαριότητας στη μεγάλη παιδική χαρά.

Επιπλέον, η συνεχής και μαζική παρουσία της Πρωτοβουλίας Γονέων και Πολιτών οδήγησε στο να συζητηθεί το θέμα στο Δημοτικό Συμβούλιο στις 29/9/2025, στο οποίο παρευρέθηκαν αρκετοί γονείς.

Εκεί πήραμε το λόγο και εκφράσαμε έντονα την ανησυχία και την αγανάκτησή μας για τη διαχρονική αδιαφορία με την οποία οι δημοτικές αρχές αντιμετωπίζουν τον τομέα της ψυχαγωγίας και της ασφάλειας των παιδιών. Ακούσαμε ότι «δεν υπάρχουν λεφτά», ότι οι πιστοποιήσεις είναι χρονοβόρες και βέβαια το γνωστό παιχνίδι μετάθεσης ευθυνών: Η σημερινή δημοτική αρχή ρίχνει το μπαλάκι στην προηγούμενη, η προηγούμενη απαντά με υποκριτική αγανάκτηση ότι «τα έκανε όλα σωστά» και στο τέλος... ότι φταίνε οι βανδαλισμοί! Και σαν επακόλουθο αυτής της λογικής/δικαιολογίας προτάθηκε η σύναψη σύμβασης με ιδιωτική εταιρεία se-

curity και η επιβολή προστίμων 30-300€ με την εφαρμογή νέου κανονισμού λειτουργίας.

Μέγιστη υποκρισία! Στο τέλος θα 'μαστε και υπόλογοι για τις φυσιολογικές φθορές και θα πληρώσουμε από πάνω! Για άλλη μια φορά το επιχείρημα της ατομικής ευθύνης και οι βανδαλισμοί χρησιμοποιούνται σαν άλλοθι για να καλύπτεται η δική τους εγκληματική αδιαφορία!

Κάτω από τη δική μας συνεχή μαζική κινητοποίηση και την πίεση της Πρωτοβουλίας, το ζήτημα των παιδικών χαρών μπήκε επιτέλους στην ατζέντα του Δημοτικού Συμβουλίου και υπήρξε δέσμευση από το δήμαρχο για ενέργειες μέσα στο πρώτο τρίμηνο του 2026 και σε βάθος διετίας! Ήταν φανερό η αμηχανία της δημοτικής αρχής, η οποία στην αρχή προσπάθησε να υποβαθμίσει το θέμα, αλλά όταν κατάλαβε ότι οι γονείς δεν αστειευόμαστε, είμαστε αποφασισμένοι, επίμονοι μέχρι να πάρουμε συγκεκριμένες απαντήσεις και δεν παίζουμε με την ασφάλεια των παιδιών μας, αναγκάστηκε να πάρει κάποιες πιο συγκεκριμένες δεσμεύσεις όσον αφορά

την αντικατάσταση των παιχνιδιών, τη συντήρηση και την καθαριότητα (η οποία σταμάτησε μετά τους θερινούς μήνες).

Αυτό που ξανασυζητήσαμε είναι ότι μόνο με την ενεργή παρουσία μας, τη συλλογική δράση και επιμονή μας θα αναγκάσουμε τη δημοτική αρχή να ενδιαφερθεί και να υλοποιήσει τις δεσμεύσεις. Μέχρι τώρα και πριν να ξεσηκωθούμε οι γονείς, το πού παίζουν τα παιδιά μας δεν απασχολούσε και δεν αποτελούσε προτεραιότητα για καμία δημοτική αρχή. Αποδεικνύεται για ακόμα μια φορά ότι όλα στη ζωή είναι αγώνας. Για να ζήσουμε με αξιοπρέπεια πρέπει να αγωνιστούμε και να διεκδικήσουμε! Από τα πιο μεγάλα μέχρι τα μικρά και αυτονόητα, δηλαδή το να έχουμε στοιχειώδη ελεύθερο χώρο και ασφαλείς παιδικές χαρές στη γειτονιά μας.

Ε.Μ., μέλος της Πρωτοβουλίας Γονέων και πολιτών Ηγουμενίτσας για ασφαλείς παιδικές χαρές

Προσχέδιο προϋπολογισμού 2026, η «χρυσή τομή» της αντιλαϊκής επίθεσης

Κατατέθηκε στις 6 Οκτώβρη από την κυβέρνηση της ΝΔ το προσχέδιο του κρατικού προϋπολογισμού για το 2026, το οποίο κινείται στη γενικότερη αντιλαϊκή πολιτική των πρωτογενών πλεονασμάτων, της αύξησης των φορολογικών βαρών στις πλάτες του εργαζόμενου λαού και της δημοσιονομικής σταθερότητας που υπόκειται στο απόλυτο έλεγχο της Κομισιόν. Χαρακτηριστικό το γεγονός ότι το προσχέδιο του προϋπολογισμού στάλθηκε για έλεγχο και... παρατηρήσεις προς την Κομισιόν στις 15 Οκτώβρη. Είναι αυτό που λέει η κυβέρνηση της ΝΔ σήμερα και του ΣΥΡΙΖΑ χθες, ότι έχουμε βγει από τα μνημόνια και την αυστηρή επιτήρηση. Ο υπουργός Οικονομικών, Κ. Πιερρακάκης, παρουσιάζοντας το προσχέδιο δήλωσε ότι «Πρέπει να βρίσκουμε πάντοτε τη χρυσή τομή ανάμεσα στην ανάπτυξη και τη δημοσιονομική σταθερότητα. Μόνο έτσι διαμορφώνουμε τις συνθήκες για μια ισχυρή κοινωνία και όχι για μια οφθαλμαπάτη ευημερίας που θα χαθεί στην πρώτη στιγμή της συγκυρίας».

Τα βασικά στοιχεία του προσχεδίου μιλάνε για ανάπτυξη το 2026 σε ποσοστό 2,4%, αύξηση των επενδύσεων κατά 10,5%, πληθωρισμό στο 2,2% και αύξηση των πρωτογενών πλεονασμάτων κατά 2,8%, με αύξηση των φορολογικών εσόδων κατά 3,7%, ενώ προβλέπεται η μείωση του χρέους κάτω από το 140% του ΑΕΠ. Να μην ξεχάσουμε να αναφερθούμε και στις προβλέψεις του προσχεδίου για τα μέτρα που ανακοίνωσε ο Μητσοτάκης τον Σεπτέμβρη στη ΔΕΘ για τη «μεγαλύτερη φορολογική μεταρρύθμιση της με-

ταπολίτευσης» των 1,6 δισ. ευρώ.

Τι σημαίνουν όλα αυτά τα ποσοστά για το εισόδημα και τη ζωή του λαού; Ακόμα μεγαλύτερα βάρη, ακόμα μεγαλύτερη λιτότητα, ακόμη μεγαλύτερες περικοπές στα ήδη κουτσουρεμένα του δικαιώματα και ταξικός αποκλεισμός από την περίθαλψη, την εκπαίδευση, την κοινωνική ασφάλιση.

Αυτή είναι η «χρυσή τομή», για να ενισχυθεί η κερδοφορία του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, για να πληρωθεί το χρέος στους ιμπεριαλιστές-ληστές και για να ευθυγραμμιστεί με τους πολεμικούς εξοπλισμούς που απαιτούν ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, στην προετοιμασία των όρων μίας παγκόσμιας σύγκρουσης.

Έχει σημασία να ερευνήσουμε το πώς εξειδικεύονται τα παραπάνω ποσοστά των βασικών στοιχείων του προϋπολογισμού, ξεκινώντας από τα πρωτογενή πλεονάσματα. Για αυτά βασικό «καύσιμο» αποτελούν οι φόροι και κυρίως οι έμμεσοι φόροι (ΦΠΑ και Ειδικό Φόρο Κατανάλωσης), που αποτελούν το 55,5% του συνόλου των προβλεπόμενων φορολογικών εσόδων για το 2026. Πρώτα από όλα γιατί η αύξηση της έμμεσης φορολογίας αποτελεί το πιο αντιλαϊκό μέτρο που χτυπάει καθημερινά το εργατικό-λαϊκό εισόδημα και μειώνει σημαντικά τη δυνατότητα της κάλυψης βασικών αναγκών. Από τα τρόφιμα και την ενέργεια μέχρι τα φάρμακα, το ενοίκιο και τα καύσιμα. Με την καπιταλιστική ακρίβεια στα ύψη, οι έμμεσοι φόροι αποδίδουν τεράστια φορολογικά έσοδα στον κρατικό κορβανά. Είναι χαρακτηριστικό ότι η πρόβλεψη για αύξηση των πρωτο-

γενών πλεονασμάτων το 2025 ήταν της τάξης του 2,4% και έχει φτάσει στο 3,6% (αύξηση 50%) και στο πρώτο εννιάμηνο του 2025 διαμορφώνεται στο ποσό των 9,3 δισ. ευρώ, έναντι στόχου 5,2 δισ. Καταλαβαίνουμε τι πρόκειται να συμβεί το 2026, όπου η βάση εκκίνησης είναι ποσοστό 2,8%, ακόμα πιο αυξημένη σε σχέση με το 2025.

Στα στοιχεία που αφορούν τον πληθωρισμό και τις προβλέψεις για αύξησή του το 2026 κατά 2,2% πρέπει να δούμε τον πραγματικό πληθωρισμό, την ακρίβεια δηλαδή, που πλήττει τα λαϊκά στρώματα και εξανεμίζει το εισόδημά τους. Έτσι, λοιπόν, τον Σεπτέμβρη του 2025 ο γενικός δείκτης «τρέχει» αυξητικά κατά 1,9%, αλλά για τα τρόφιμα είναι της τάξης του 2,6%, για την ενέργεια στο 3,1% και στα ενοίκια στο 4,3%. Είναι φανερό ότι αυτές οι αυξήσεις που προστίθενται σε αυτές των προηγούμενων χρόνων γονατίζουν τη λαϊκή οικογένεια, που δεν μπορεί στην κυριολεξία να βγάλει τον μήνα.

Πολύ λόγος γίνεται από τα κυβερνητικά στελέχη για το «μπουμ» των επενδύσεων που πρόκειται να συμβεί το 2026, υπολογίζοντας την αύξηση στο 10,5%. Στην ουσία οι πανηγυρισμοί για τις επενδύσεις ετεροχρονίζονται και προεξοφλούνται, καθώς τα ίδια περίπου έλεγαν και για το 2025, υπολογίζοντας αύξηση της τάξης του 8,4%, που όμως τελικά... προσγειώθηκε στο 5,7%.

Είναι φανερό ότι καθώς το 2026 είναι η τελευταία χρονιά απορρόφησης κονδυλίων του «Ταμείου Ανάκαμψης», η κυβέρνηση αισιοδοξεί ότι μπορεί να πετύχει μία αύξηση. Από την άλλη, βέβαια, ο χαρακτήρας αυτών των επενδύσεων στην πλειοψηφία του έχει να κάνει με εξαγορές και συγχωνεύσεις, όπως την πρόσφατη της Allwyn με τον ΟΠΑΠ. Τόσο παραγωγικές.

Το δημόσιο χρέος, ενώ ανεβαίνει σε απόλυτους αριθμούς (από 366 δισ. το πρώτο τρίμηνο του 2025, στα 368 δισ. το δεύτερο τρίμηνο) μειώνεται ως ποσοστό του ΑΕΠ, λόγω της πλασματικής αύξησης που δημιουργεί ο πληθωρισμός. Έτσι, από το 144,2% του 2025 το προσχέδιο του προϋπολογισμού προσβλέπει σε μείωση του ποσοστού στο 134,5%. Μόνο που εδώ πρέπει να πούμε ότι η πληρωμή του χρέους στους ιμπεριαλιστές-ληστές δεν γίνεται με ποσοστά, αλλά με πραγματικές αξίες-πλούτο που παράγει ο εργαζόμενος λαός.

Τέλος, αξίζει να αναφερθεί ότι στο προσχέδιο του προϋπολογισμού εκφράζεται η ανησυχία για «απότομες μεταβολές στις διεθνείς εξελίξεις», οι οποίες μπορούν να τροποποιήσουν βασικά στοιχεία του. Είναι η ανησυχία της ντόπιας κεφαλαιοκρατίας και του πολιτικού της προσωπικού για το πόσο θα επηρεάσει τη θέση και τον ρόλο τους η πλήρης ευθυγράμμιση και υποταγή σε ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ.

Τρία χρόνια χωρίς τον Αντρέα

Πάνε κιόλας τρία χρόνια από τότε που έφυγε από κοντά μας ο αγαπημένος φίλος, σύντροφος και Γραμματέας της οργάνωσης, Αντρέας Βογιατζόγλου. Τρία γεμάτα κινηματικά χρόνια για τα οποία, αν ζούσε, ο Αντρέας θα έλεγε: «εντάξει, καλά πάμε», γιατί του άρεσε να είναι πάντα σε όλα μέσα. Στην πρώτη γραμμή, είτε επρόκειτο για πορεία των 20 ατόμων, είτε για μεγάλες μαζικές πορείες και συγκεντρώσεις. Είτε επρόκειτο για συνεδριάσεις των σχημάτων γειτονιάς, είτε για κεντρικές εκδηλώσεις σε κεντρικά ζητήματα.

Αυτός ήταν ο Αντρέας! Πολυγραφώτατος αλλά ποτέ επώνυμα. Από προκηρύξεις μέχρι κεντρικά άρθρα στην

«Προλεταριακή Σημαία», εισηγήσεις και αναλύσεις σε καίρια ζητήματα. Μπροστά στην ανάγκη να δώσει απαντήσεις, να βοηθήσει να χαράξει η οργάνωσή του την κεντρική της γραμμή, δεν τον ενδιέφερε να βάλει την υπογραφή του. Γι' αυτό και δυσκολευτήκαμε να συγκεντρώσουμε το υλικό ώστε να εκδοθεί το βιβλίο με τα κείμενά του.

Ο λόγος του μεστός, συγκροτημένος και απλός, που κάθε νέος σύντροφος, κάθε συναγωνιστής τον έκανε αμέσως δικό του. Δεν χρειαζόταν περαιτέρω εξηγήσεις.

Ήταν βαριά η απουσία του στο δικαστήριο που έγινε στις 18 Δεκέμβρη 2024, όταν στην αναγγελία του ονόματός του ακούστηκε η λέξη «απεβίωσε». Ήταν μαχαίρι για όλους μας. Συντρόφους, φίλους και συναγωνιστές. Και βέβαια δεν ήταν δίπλα μας να χαρούμε την πανηγυρική αθώωση και των 61 που είχαν συλληφθεί, 12 από αυτούς μέλη του ΚΚΕ(μ-λ), στην προσπάθεια να γίνει συγκέντρωση στις 6 Δεκέμβρη του 2020.

Στις άπειρες πορείες για την Παλαιστίνη, για να ζήσει αυτός ο λαός ελεύθερος στον τόπο του, ήσουν δίπλα μας. Δίπλα στη σημαία-σύμβολο της αντίστασης. Στις ογκωδέστερες συγκεντρώσεις-απεργίες για το έγκλημα στα Τέμπη, ήσουν δίπλα μας... Στο μυαλό μας, στην καρδιά μας, στα κορδόνια στις πορείες μας.

Καλό κατευόδιο σύντροφε Αλέκο Αθανασιάδη!

Πέθανε στις 11 Σεπτεμβρίου 2025 ο σύντροφος Αλέκος Αθανασιάδης, που ξεκίνησε ως αγωνιστής της Αντίστασης από το Μελισουργό του Κιλκίς και κατέφυγε νεαρός στη διάρκεια του Εμφυλίου στο Μπρνο της Τσεχοσλοβακίας. Εκεί σπούδασε, δούλεψε και έκανε οικογένεια. Επαναπατρίστηκε με την οικογένειά του το 1977 και εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη. Και στην Τσεχοσλοβακία, όπως και στην Ελλάδα, ήταν ενταγμένος στο μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα και όλοι τον αποκαλούσαν στην προσφυγιά «το Αλεκάκι», γιατί γεννημένος το 1930, στο πρώτο αντάρτικο συμμετείχε στον αγώνα σαν Αετόπουλο και το όνομα «Αλεκάκι» τον συνόδεψε σε όλη του τη ζωή. Ήταν πάντα πολύ δραστήριος και αεικίνητος, με μεγάλη προθυμία να συμβάλει σε ό,τι ανάγκη προέκυπτε για το προχώρημα του αγώνα.

Ο σύντροφος Αλέκος δεν έπαψε ποτέ στη ζωή να δίνει μάχες και να υπερασπίζεται τα υψηλά ιδανικά. Δεν είχε πρόβλημα στο να συνομιλεί με κάθε αγωνιστή, όπου και εάν ανήκε, προκειμένου να τον πείσει για τα ακαταμάχητα ιδανικά του αγώνα και για την αναγκαιότητα συστράτευσης κι ενότητας όλων των ανθρώπων του μόχθου και της δουλειάς. Δεν είχε κανένα πρόβλημα να δουλέψει στην οικοδομή, μιας και αυτή η δουλειά υπήρχε, και από αυτήν συνταξιοδοτήθηκε, ενώ η καλή δουλειά του τεχνικού, που είχε στην Τσεχοσλοβακία, «πήγε περίπατο»

Όποτε και όπου κλήθηκε ο σ. Αλέκος ήταν παρών και η συμμετοχή του ήταν αξιοσημείωτη. Συμμετείχε σε κάθε εργατική και λαϊκή κινητοποίηση και κομματική εκδήλωση του ΚΚΕ(μ-λ), καθώς και στις εκλογικές παρεμβάσεις με τη συμμετοχή στο ψηφοδέλτιο στον νομό Κιλκίς. Θα τον θυμόμαστε με συγκίνηση να διασχίζει, παρά το προχωρημένο της ηλικίας του, το κακοτράχαλο μονοπάτι που οδηγεί στη χαράδρα του Φάγγου στη Μεσούντα της Άρτας, βοηθώντας να μεταφερθεί η μαρμάρινη πλάκα προς τιμή του Άρη Βελουχιώτη. Θα τον θυμόμαστε και στις συχνές διαδηλώσεις στους δρόμους της Θεσσαλονίκης.

Η Κομματική Οργάνωση Θεσσαλονίκης του ΚΚΕ(μ-λ) εκφράζει τα συλλυπητήριά της στα παιδιά και τους συγγενείς του συντρόφου Αλέκου.

Φτωχομεσαίοι αγρότες

«Βουνό» τα προβλήματα, βαρύς ο χειμώνας που μπαίνει

Η οργή και η αγανάκτηση για την ανταγροτική πολιτική να γίνουν αγώνας και διεκδίκηση

Τα αγροτικά απασχολούν την επικαιρότητα εδώ και μήνες. Δεν είναι μόνο το ζήτημα του ΟΠΕΚΕΠΕ που από τον Ιούνιο, μετά την παρέμβαση της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας, βρίσκεται καθημερινά σχεδόν στην επικαιρότητα και πυροδοτεί πολιτικές εξελίξεις (παραιτήσεις Βορίδη και 3 υφυπουργών, συζήτηση στη Βουλή, σύσταση εξεταστικής επιτροπής κ.ά.). Μαζί και παράλληλα με τον ΟΠΕΚΕΠΕ, έχουμε ευλογία των αιγοπροβάτων, καθυστερήσεις σε αγροτικές επιδοτήσεις και αποζημιώσεις, χαμηλές τιμές στα αγροτικά προϊόντα και μια σειρά προβλήματα που έχουν οδηγήσει σε απόγνωση χιλιάδες αγροτικά νοικοκυριά.

Δεν είναι τυχαίο ότι στην τελευταία του βδομαδιατική ανάρτηση-ανασκόπηση που συνηθίζει ο Μητσοτάκης, έκανε εκτεταμένη αναφορά στα αγροτικά προβλήματα. Κυριακή 12/10 ήταν η πρωθυπουργική ανάρτηση στην οποία και υποσχονταν καταβολή των αγροτικών επιδοτήσεων μέσα στον Οκτώβρη, Δευτέρα 13/10 είχαμε άλλη μια έφοδο στα κεντρικά γραφεία του ΟΠΕΚΕΠΕ (αυτή τη φορά από την ΟΛΑΦ, την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης) και Τρίτη 14/10 ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης Κ. Τσιάρας δήλωνε (ΑΝΤ1) ότι οι πληρωμές επιδοτήσεων πάνε για Νοέμβρη...

Κοντεύει να βγει το 2025 και ακόμα υπάρχουν απλήρωτα υπόλοιπα από τη βασική ενίσχυση του 2024 (!), απλήρωτες δόσεις των ετών 2022-2024 (!) για τη βιολογική γεωργία και τη βιολογική μελισσοκομία, ενώ και η προκαταβολή της βασικής ενίσχυσης, που κάθε χρόνο πληρώνονταν μέσα στον Οκτώβρη, πάει για τον Νοέμβρη και βλέπουμε... Αλλά και αυτές οι πρώτες πληρωμές (καθυστερημένα από 2022 και 2024) που άρχισαν να γίνονται στη βδομάδα που μας πέρασε είναι «σταγόνα στον ωκεανό» (153 εκατ. ευρώ), όταν τα υπόλοιπα που συνολικά χρωστάει ο ΟΠΕΚΕΠΕ σε αγρότες και κτηνοτρόφους από αγροτοπεριβαλλοντικά προγράμματα και αποζημιώσεις για τον «Ντάνιελ» είναι πάνω από 600 εκατ. ευρώ για το 2024 και άλλα 500 εκατ. ευρώ για το 2025.

Χιλιάδες φτωχομεσαίοι αγρότες «στέγνωσαν» από ρευστότητα, αδυνατώντας να προμηθευτούν αγροτικά εφόδια και αδυνατώντας να καλύψουν βασικά καλλιεργητικά έξοδα, ενώ η ακρίβεια και οι συνεχείς αυξήσεις στο κόστος παραγωγής (λιπάσματα, σπόρους, ζωοτροφές κ.λπ. έχουν αυξηθεί πάνω από 30% τα τελευταία χρόνια) ροκανίζουν ακόμα περισσότερο το ήδη χαμηλό αγροτικό εισόδημα. Και από την άλλη, χρέη σε εμπόρους, προμηθευτές, γεωπόνους κ.λπ., που μέρα με τη μέρα «φουσκώνουν» και αγροτικά δάνεια που «κοκκινίζουν»... Για άλλη μια φορά, οι βιοπαλαιστές αγρότες «πληρώνουν τα σπασμένα» για τους «φραπέδες» και τους «χασάπηδες», για τις αρπαχτές, τις κομπίνες και τις λοβιτούρες, που πάνω τους στηρίζεται και αναπαράγεται αυτό το άδικο και εκμεταλλευτικό σύστημα.

Η ευλογία των αιγοπροβάτων είναι

το άλλο μεγάλο χτύπημα για τους αγροτοκτηνοτρόφους. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία (ανακοίνωση ΥΠΑΑΤ 13/10/25) από τον Αύγουστο του 2024 (όταν εντοπίστηκε το πρώτο κρούσμα ευλογιάς) μέχρι σήμερα έχουν μολυνθεί 1.568 εκτροφές (μονάδες/μαντριά) και 327.868 αιγοπρόβατα έχουν οδηγηθεί σε αναγκαστική θανάτωση και ταφή. Τα στοιχεία είναι μέχρι 30/9/25 και ήδη μέσα στον Οκτώβρη (2-15/10) το ADIS (Σύστημα Πληροφοριών για τις Νόσους των Ζώων) ανακοίνωσε 177 νέες εστίες μόλυνσης. Δηλαδή, όχι μόνο δεν έχουμε αποκλιμάκωση, όπως ισχυρίζεται ο Τσιάρας, αλλά έχουμε νέα κρούσματα και παραπέρα εξάπλωση της ζωονόσου.

Μιλάμε για εκατοντάδες οικογένειες μικρών και μεσαίων αγροτοκτηνοτρόφων (αν εξαιρέσουμε κάποιες ελάχιστες μεγάλες καπιταλιστικές κτηνοτροφικές μονάδες-επιχειρήσεις) που έχασαν τα κοπάδια τους, που έμειναν χωρίς παραγωγή, χωρίς εισόδημα και καταχρεωμένοι σε τράπεζες, προμηθευτές και εμπόρους.

Η κυβέρνηση για άλλη μια φορά μιλά για «ατομική ευθύνη», ενώ Τσιάρας και Περιφερειάρχες παίζουν πινγκ-πονγκ τις ευθύνες για την εξάπλωση της ευλογιάς. Με απαγορεύσεις, εισαγγελείς και αστυνομικά μέτρα επιχειρούν να φορτώσουν στους κτηνοτρόφους την ευθύνη για την εξάπλωση και την αντιμετώπιση της ζωονόσου, κατηγορώντας τους για παράνομες μετακινήσεις κοπαδιών, παράνομους εμβολιασμούς ζώων κ.λπ., όταν με την πολιτική τους ευθύνονται για τις τραγικά υποστελεχωμένες κτηνιατρικές υπηρεσίες και όταν τα όποια μέτρα που πήραν ήταν ελλιπή και «κατόπιν εορτής». Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Θεσσαλία με πάνω από 545 μολυσμένες εκτροφές/μονάδες και πάνω από 140.000 θανατώσεις ζώων, σταθμοί απολύμανσης άρχισαν να λειτουργούν μόλις στα τέλη του Σεπτεμβρίου (!), σχε-

δόν έναν ολόκληρο χρόνο μετά το πρώτο κρούσμα ευλογιάς στη Θεσσαλία!

Όσο για τις αποζημιώσεις (αποζημιώσεις για τα θανατωθέντα ζώα και αποζημιώσεις ζωοτροφών λόγω εγκλεισμού των ζώων), αυτές ακόμα δεν έχουν πληρωθεί, ενώ και τα ποσά που ανακοινώθηκαν (250€ ανά ζώο) σε καμία περίπτωση δεν καλύπτουν 100% τη ζημιά και την απώλεια εισοδήματος των κτηνοτρόφων. Και ας μην μιλήσουμε για αναπλήρωση κοπαδιών και επανεκκίνηση της παραγωγής.

Ίδια άσχημη η εικόνα και για το αγροτικό εισόδημα. Στα περισσότερα προϊόντα οι τιμές είναι απογοητευτικές. Στο βαμβάκι, βασική καλλιέργεια για τη Θεσσαλία, φέτος η τιμή έχασε πάνω από 10 λεπτά το κιλό σε σύγκριση με πέρυσι. Για άλλη μια χρονιά, οι βαμβακοπαραγωγοί μετράνε χασούρα, αφού με μέση τιμή στα 0,38€ το κιλό δεν καλύπτουν ούτε το κόστος παραγωγής.

Χρόνο με τον χρόνο το αγροτικό εισόδημα μειώνεται, οι βιοπαλαιστές αγρότες φτωχοποιούνται, η αγροτική παραγωγή γίνεται ασύμφορη και εγκαταλείπεται. Χαρακτηριστικά είναι τα νούμερα για τον νομό Καρδίτσας: Από πέρυσι μέχρι φέτος, μέσα σ' έναν χρόνο είχαμε μείωση στη βαμβακοκαλλιέργεια περίπου 30% (από 370.000 στρέμματα το 2024, φέτος καλλιεργήθηκαν μόνο 260.000 στρέμματα). Τα ίδια και στο καλαμπόκι, που τα στρέμματα μειώθηκαν πάνω από 30%. Από πέρυσι μέχρι φέτος, υπολογίζονται πάνω από 70.000 τα στρέμματα που εγκαταλείφθηκαν ακαλλιέργητα... Δυναμικές καλλιέργειες που παλιότερα άφηναν ένα εισόδημα στον παραγωγό, σιγά-σιγά εγκαταλείπονται. Χιλιάδες στρέμματα μένουν ακαλλιέργητα, τα καμποχώρια ερημώνουν, η φτωχή και μεσαία αγροτιά ξεκληρίζεται. Και από την άλλη, συγκεντροποίηση της γης και της παραγωγής στα χέρια λίγων με-

γαλοαγροτών-νεοτσιφλικάδων.

Είναι όλα αυτά (και άλλα...) που φουσκώνουν τη δυσαρέσκεια, την οργή και την αγανάκτηση των βιοπαλαιστών αγροτών. Και από την άλλη, ειδικά για τη Θεσσαλία, είναι και όσα άφησαν πίσω οι πλημμύρες: απλήρωτες αποζημιώσεις ακόμα και από τον Ιανό (Σεπτέμβρης του 2020) που ακόμα υπάρχουν πλημμυροπαθείς -πέντε χρόνια μετά!- που δεν εξοφλήθηκαν για την αποζημίωση ενοικίου, ενώ στον Παλαμά, δύο χρόνια μετά τον Daniel (Σεπτέμβριος του 2023) πάνω από 730 οικογένειες ακόμα δεν πληρώθηκαν την αποζημίωση των 6.600€ για τα πλημμυρισμένα σπίτια τους... Και την ίδια στιγμή ο ΕΛΓΑ να ζητάει επιστροφές «αχρεωστήτως καταβληθέντων» αποζημιώσεων από 2.645 πληγέντες παραγωγούς. Και ας μην μιλήσουμε για τα έργα αντιπλημμυρικής θωράκισης που έμειναν στις μελέτες, για τα μεσαία φράγματα (Σκοπιά, Μουζάκι, Πύλη) που εξαγγέλλονται, ξαναεξαγγέλλονται και παραμένουν εξαγγελίες, για τον σιδηρόδρομο που ακόμα αναζητείται, για τις αποζημιώσεις του Μέτρου 2.3 που ακόμα δεν πληρώθηκε ούτε ευρώ, για... για...

Είναι όλα αυτά που -για πρώτη φορά κατακαλόκαιρο και στο φόρτε των καλλιεργητικών εργασιών- έβγαλαν για άλλη μια φορά τους αγρότες σε μπλόκα και κινητοποιήσεις. Ή που στη Λειβαδιά αγανακτισμένοι αγροτοκτηνοτρόφοι σπάνε τον αστυνομικό κλοιό και μπουκάρουν σε εκδήλωση με ομιλητή τον Τσιάρα... Και είναι όλα αυτά που σίγουρα, αργά ή γρήγορα θα ξαναβάλουν τους φτωχομεσαίους αγρότες στον δρόμο. Για να ανατραπεί η ανταγροτική πολιτική κυβέρνησης-ΚΑΠ-ΕΕ, που τους φτωχοποιεί και τους ξεκληρίζει. Για να διεκδικήσουν τιμές και εισόδημα που να καλύπτει το κόστος της ζωής. Για να διεκδικήσουν ζωή και μέλλον στα χωριά τους και στις παραγωγές τους.

Γίνονται λάθη στα καταπληκτικά νοσοκομεία του Γεωργιάδη;

Το τελευταίο διάστημα συχνά δημοσιεύονται περιπτώσεις νοσηλευόμενων σε νοσοκομεία της χώρας οι οποίοι υπέστησαν επιδείνωση της υγείας τους εξαιτίας λάθους στη χορήγηση φαρμάκου. Ως έμπειροι υγειονομικοί, εργαζόμενοι σε δημόσια νοσοκομεία, αναγνωρίζουμε τη συνθήκη εκτέλεσης λανθασμένης αγωγής ως υπαρκτή. Η δε σοβαρότητα της επιπλοκής συχνά είναι πολύ μικρή και σίγουρα αναστρέψιμη και είναι σπάνια τα συμβάντα όπως αυτό της μετάγγισης λάθος ομάδας αίματος που στοίχισε τη ζωή σε νοσηλευόμενη στο Τζάνειο το περασμένο καλοκαίρι. Πρέπει να ειπωθεί πως το «ανθρώπινο λάθος» αποτελεί μέρος της εξίσωσης σε κάθε περίπτωση, ακόμη και στις ιδανικότερες νοσοκομειακές μονάδες. Το να κρατήσεις το ποσοστό στο χαμηλότερο (ανθρώπινως) δυνατό επίπεδο, εκεί βρίσκεται το ζήτημα. Ο κοινός παρονομαστής

που ευνοεί τη διάπραξη λαθών κατά τη νοσηλεία των ασθενών είναι το σταθερά επαναλαμβανόμενο εργασιακό περιβάλλον: υποστελέχωση, εντατικοποίηση, επαγγελματική εξουθένωση. Τα οποία είναι η έκφραση της εφαρμογής της κυβερνητικής πολιτικής, της νυν και των προηγούμενων, στην περίθαλψη. Η διαμόρφωση ασφαλούς και ευνοϊκού εργασιακού περιβάλλοντος για την ορθή άσκηση της νοσηλευτικής δεν πρέπει να περιέχει τους παραπάνω τρεις παράγοντες, συνεπώς είναι ασύμβατη με την πολιτική που τους γεννά.

Η περίπτωση των «λαθών», τόσο απ' τα ΜΜΕ όσο κι απ' τον υπουργό Υγείας Γεωργιάδη, αντιμετωπίζεται μεμονωμένα και ξεκομμένα απ' τη συνολική κατάσταση στα νοσοκομεία και τα κέντρα υγείας της χώρας. Ακόμα κι ο πρόεδρος της ΠΟ-ΕΔΗΝ Γιαννάκος έτρεξε να αναφερθεί σε μη τήρηση πρωτοκόλλων, σε ακαταλλη-

λότητα του εργαζόμενου (βοηθός νοσηλευτή κλπ.) και άφησε -όπως αναμενόταν- στο απυρόβλητο την κυβερνητική πολιτική και την επίθεση στα δικαιώματα των υγειονομικών και του λαού.

Στα νοσοκομεία της χώρας ο λαός υποφέρει, η πρόσβαση γίνεται όλο και δυσκολότερη, οι υγειονομικές του ανάγκες δεν αντιμετωπίζονται σωστά και πλήρως, η τοποθέτηση σε ράντζο παίζει ως σοβαρή πιθανότητα, ακόμη κι όταν νοσηλευτεί παίρνει εξιτήριο με ιατρικό σημείωμα που τον στέλνει στον ιδιωτικό τομέα για την παρακολούθηση της πορείας του, η δική του δαπάνη για φάρμακα εκτοξεύεται. Τα αυξημένα περιστατικά με «παραμελημένα» προβλήματα υγείας έρχονται να καταδείξουν τη δυσκολία ή και αδυναμία που αντιμετωπίζουν εργαζόμενοι και συνταξιούχοι να απευθυνθούν εγκαίρως στον γιατρό.

Οι υγειονομικοί που διεκδικούν προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, αυξήσεις στους μισθούς, ανθρώπινα ωράρια, στοχοποιούνται και με το νέο πειθαρχικό απειλούνται με βαριές ποινές. Η τρομοκρατία, όπως αυτή εφαρμόζεται από διοικητές και προϊστάμενους στα δημόσια νοσοκομεία με τα νομοθετικά εργαλεία που τους παρέχει το σύστημα αλλά και αυθαίρετα, καταπιέζει τους εργαζόμενους, οι οποίοι ασφυκτιούν σ' ένα εργασιακό περιβάλλον εκθρικό.

Κι αν αυτή είναι η πραγματικότητα, τόσο το χειρότερο γι' αυτήν! Οι αναρτήσεις κι οι δηλώσεις του Γεωργιάδη δεν τη λαμβάνουν καθόλου υπ' όψη. Αντίθετα, βρίθουν από κομπασμούς για την ειρηνική πραγματικότητα που πουλάει! Στις αίθουσες αναμονής των ΤΕΠ που οι ασθενείς συνωστίζονται περιμένοντας για ώρες να εξεταστούν, ο υπουργός βρίσκει λόγο να αυτοθαυμάζεται για το «βραχιολάκι» και υπόσχεται καινούριες, μεγαλύτερες αίθουσες αναμονής στα ανακαινισμένα ΤΕΠ για να χωρέσουν κι άλλοι! Στις χειρουργικές αίθουσες που

μένουν κλειστές λόγω έλλειψης νοσηλευτικού προσωπικού και αναισθησιολόγων, ο υπουργός «λύνει το πρόβλημα» με τα ιδιωτικά απογευματινά χειρουργεία με νοσοκομειακούς και ιδιώτες γιατρούς και παράλληλα «λύνει» και τα οικονομικά προβλήματα γιατρών και νοσηλευτών! Στα ηλεκτρονικά ερωτηματολόγια που προωθούνται στους ασθενείς που έλαβαν εξιτήριο βλέπει μεγάλη ικανοποίηση, ενώ στην πραγματικότητα οι ασθενείς αυτοί νιώθουν τυχεροί που κατάφεραν να νοσηλευθούν μετά από τόσες «συμπληγάδες» που έπεσαν! Ο περίφημος «εκσυγχρονισμός» που φέρνει στο σύστημα υγείας προωθεί την εμπορευματοποίηση της περίθαλψης με αυξήσεις στη συμμετοχή του ασφαλισμένου, μειώσεις στις παρεχόμενες υπηρεσίες και ασφυκτικό έλεγχο του υγειονομικού προσωπικού ώστε να μην ξεφεύγει απ' τα πρωτόκολλα που ορίζουν τα DRGs.

Γι' αυτά και για άλλα τόσα επικαίρει ο υπερήφανος υπουργός και δηλώνει δικαιωμένος για την πολιτική που ασκεί. Κι εκεί που είναι όλα τέλεια, έρχονται οι «κακοί» εργαζόμενοι να του καταστρέψουν με τα λάθη τους όσα με κόπο και ιδρώτα έχει χτίσει! Πώς τολμούν, στο ΕΣΥ του Γεωργιάδη; Τους «κουνάει το δάχτυλο» ο υπουργός γιατί είναι ένοχοι για απόπειρα δυσφήμισης του αριστουργήματός του και γι' αυτό θα καταδικαστούν απ' τον άριστο υπουργό, όχι για το λάθος που έγινε αλλά γιατί τόλμησαν να αμαυρώσουν την εικόνα του!

Όσο το κίνημα υγειονομικών και λαού βρίσκεται σε ύφεση και η διεκδίκηση δικαιωμάτων σε υποχώρηση, οι Γεωργιάδηδες του συστήματος έχουν τη δύναμη να διαστρέφουν την πραγματικότητα και να διαστρεβλώνουν γεγονότα και στοιχεία. Ο δρόμος της οργάνωσης, της αντίστασης, της διεκδίκησης και της αναμέτρησης είναι για λαό και υγειονομικούς μονόδρομος!

Χτύπημα στους εργαζόμενους του νοσοκομείου «ΑΤΤΙΚΟΝ»

Απέναντι στις λαϊκές διεκδικήσεις, η μόνη απάντηση είναι η καταστολή

Την ώρα που ο πρωθυπουργός, συνοδευόμενος απ' τον υπουργό Υγείας και κουστωδιά πατρειάμενων, περιδιάβαινε στα, άδεια από προσωπικό, ανακαινισμένα τμήματα του Νοσοκομείου «ΑΤΤΙΚΟΝ», οι ποικιλώνυμες δυνάμεις καταστολής (ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΔΙΑΣ, ΟΔΟΣ, ασφαλίτες), με χρήση χημικών και γκλομπ, επιτέθηκαν στους εργαζόμενους του νοσοκομείου που διαμαρτύρονταν ενάντια στην κυβερνητική φιάσκα. Ήταν τέτοιο το μένος της κυβέρνησης απέναντί τους που δημιουργήθηκε φραγμός της αστυνομίας ώστε να μην μπορούν καν πλησιάσουν στον προαύλιο χώρο του νοσοκομείου που εργάζονται.

Η κυβέρνηση επιδιώκει να δημιουργήσει εντυπώσεις με ανακαινίσεις ερημωμένων από προσωπικό κτιρίων, με τα χρήματα του Ταμείου Ανάκαμψης. Η πραγματικότητα όμως βοά, καθώς οι ελλείψεις σε ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό είναι τεράστιες, τα οφειλόμενα ρεπό και άδειες είναι χιλιάδες, τα τακτικά χειρουργεία υπολειπονται, οι ασθενείς νοσηλεύονται σε ράντζα και φορεία στους διαδρόμους. Στο «ΑΤΤΙΚΟΝ» καταγγέλλονται ελλείψεις 100 και πλέον νοσηλευτών για να λει-

τουργήσει στα όρια της ασφάλειας.

Η κυβέρνηση και το υπουργείο Υγείας, για λογαριασμό του συστήματος, θέλουν να κάνουν ακόμα πιο δυσπρόσιτη, ακόμα πιο ακριβή την περίθαλψη για το λαό, θέλουν να χειροτερέψουν ακόμα περισσότερο τους όρους δουλειάς για τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία. Αντιμέτωποι με την αγανάκτηση και την απελπισία που γεννάει η πολιτική τους, επιλέγουν τον δρόμο της αστυνομοκρατίας και της περιστολής των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Έτσι, μπορεί να μην προσλαμβάνονται νοσηλευτές και γιατροί, όμως εξοπλίζονται και στελεχώνονται οι δυνάμεις καταστολής. Δεν επιτρέπεται η παραμικρή φωνή αντίστασης.

Η απάντηση στην εκστρατεία τρομοκρατήσης, καταστολής, διώξεων και φίμωσης που έχει εξαπολύσει το σύστημα δεν μπορεί να είναι άλλη από τον μαζικό, αποφασιστικό και ανυποχώρητο αγώνα για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής. Οι υγειονομικοί πρέπει να αγωνιστούν μαζί και να διεκδικήσουν αυξήσεις στους μισθούς, προσλήψεις, μόνιμη και σταθερή δουλειά και μαζί με τον λαό να παλέψουν για ίση-πλήρη-δωρεάν περίθαλψη για όλους.

Renault

Τα βέλη των απολύσεων ετοιμάζονται

Ακόμα μια φορά στο επίκεντρο μια αυτοκινητοβιομηχανία! Η Renault ανακοίνωσε καθαρές ζημιές 11,1 δισ. ευρώ και, αν εξαιρεθεί μια απομείωση αξίας στη συνεργαζόμενη Nissan, κέρδη μειωμένα στα 460 εκατ. για το πρώτο εξάμηνο του 2025, λόγω της πτώσης της αγοράς, της αύξησης του κόστους για τα ηλεκτρικά οχήματα και των εμπορικών πιέσεων στο διεθνές περιβάλλον. Πώς θα το λύσει; Ετοιμάζεται να εφαρμόσει ένα πρόγραμμα εξοικονόμησης κόστους με το όνομα «Arrow» («βέλος»). Μόνο που κάθε φορά που το κεφάλαιο μιλά για «εξοικονόμηση κόστους», το βέλος στοχεύει ευθέως το δικαίωμα των εργαζομένων στη δουλειά και τις εργατικές τους κατακτήσεις.

Το σχέδιο εξετάζει τη μείωση κατά 15% σε υποστηρικτικούς τομείς της εταιρίας, δηλαδή την περικοπή 3.000 θέσεων εργασίας σε θέσεις διαχείρισης προ-

σωπικού, μάρκετινγκ και οικονομικών, στο Παρίσι αλλά και σε άλλες περιοχές. Ο εξαναγκασμός 3.000 εργαζομένων στην ανεργία ονομάζεται «εθελούσια έξοδος», αφού λογικά ο εργαζόμενος θα «προτιμήσει» την έξοδο απ' την απειλή της δουλειάς με περικομμένα όλα όσα τον καθιστούν ακριβό, τα δικαιώματά του. Την κρίση του κεφαλαίου αλλά και την πείνα του για κέρδος την πληρώνουν πάλι οι εργαζόμενοι, σαν αναλώσιμα εργαλεία που πετιούνται στην ανεργία όταν γίνονται «κοστοβόρα», ή δουλεύοντας σε εξοντωτικούς ρυθμούς και συνθήκες αυξημένης εκμετάλλευσης και εντατικοποίησης για όσους απομείνουν «στην απλοποίηση των λειτουργιών και την επιτάχυνση της εκτέλεσης».

Η περίπτωση της Renault δεν είναι μεμονωμένη αφού στον ίδιο αγώνα «μείωσης του εργατικού κόστους» έχουν επιδοθεί το τελευταίο διάστημα και άλλοι κολοσσοί της αυτοκινητοβιο-

Ψηφίστηκε ο νέος αντεργατικός νόμος Αγώνας για την ανατροπή του

Ψηφίστηκε απ' τους 158 Βουλευτές της ΝΔ το νέο εργασιακό νομοσχέδιο, μετά τις δύο απεργίες και τις αντιδράσεις των σωματείων και των εργαζομένων. Παρ' όλες τις δυσκολίες και την κατάσταση υποχώρησης και διάλυσης στο εργατικό κίνημα, χιλιάδες εργαζόμενοι πανελλαδικά διαδήλωσαν και απέργησαν απέναντι στο νέο αντεργατικό έκτρωμα της κυβέρνησης. Η υπουργός Κεραμέως και ο Κ. Μητσοτάκης, όμως, επέλεξαν αυτούς τους εργαζόμενους να μην τους ακούσουν και να μη λάβουν υπ' όψη τη γνώμη τους. Το σαθρό τους επιχείρημα ότι οι 13 ώρες δουλειάς είναι απαίτηση των εργαζομένων, είναι φανερό ότι είναι άλλο ένα ψέμα για να προωθήσουν την πολιτική του κεφαλαίου και των εργοδοτών.

Η απεργία στις 14 ήταν μια απεργία η οποία δεν παλεύτηκε στους χώρους εργασίας από καμία συνδικαλιστική δύναμη. Ενδεικτικό είναι ότι σχεδόν καμία γενική συνέλευση δεν πραγματοποιήθηκε σε εργασιακούς χώρους και σε κλαδικά σωματεία. Παρ' όλα αυτά, η συμμετοχή και στην απεργία και στις συγκεντρώσεις μόνο αμελητέα δεν ήταν. Αυτή η κατάσταση δείχνει ότι υπάρχει ένα αγωνιστικό δυναμικό εργαζομένων το οποίο επιμένει σταθερά να παλεύει και να εμφανίζεται στον δρόμο, παρά τη γενική κατάσταση. Δυναμικό νέων εργαζομένων που επιλέγουν να απεργούν ακόμα κι όταν η κατάσταση στους εργασιακούς χώρους του ιδιωτικού τομέα είναι αρκετά αρνητική. Οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ έκαναν και αυτή τη φορά ό,τι περνούσε από το χέρι τους για να αποτρέψουν τον κόσμο από το να απεργήσει. Με μια ανεκδιήγητη ανακοίνωση λίγες μέρες πριν την απεργία, καλούσαν στη συγκέντρωση του Εργατικού Κέντρου Αθήνας στο Σύνταγμα χωρίς να προκηρύσσουν απεργία. Επίσης, τα περισσότερα εργατικά κέντρα που πήραν απόφαση για απεργία, το έκαναν 3 ή 4 μέρες πριν τις 14/10. Με όλη αυτή την κατάσταση στην πλειοψηφία των εργατικών κέντρων και των

ομοσπονδιών, πλατύς κόσμος πανελλαδικά δεν έμαθε καν για την απεργία, με αποτέλεσμα να μην απεργήσει.

Το ΠΑΜΕ, παρά τις αγωνιστικές κορώνες για το νομοσχέδιο που απορρίπτεται, συνέβαλε στο κλίμα που έχτισαν οι εργατοπατέρες. Έχοντας οργανώσει ελάχιστες συνελεύσεις σε λίγα από τα σωματεία που ελέγχει, συνέχισε στο ίδιο μοτίβο προπαγανδίζοντας μόνο το κάλεσμα στη συγκέντρωσή του και επιμένοντας στη γραμμή της μη εφαρμογής. Γραμμή που υιοθετείται κι από την ίδια την κυβέρνηση, όταν υποστηρίζει ότι τα μέτρα δεν είναι υποχρεωτικά και, ακόμα περισσότερο, όποιος εργαζόμενος δεν τα δέχεται δεν επιτρέπεται να απολυθεί.

Οι δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς δεν κατάφεραν να κάνουν κάποια ουσιαστική διαφορά. Στην Αθήνα, η σύσκεψη σωματείων και δυνάμεων που καλέστηκε μπροστά στην απεργία της 1/10 είχε περιορισμένη ανταπόκριση και ακόμα λιγότερη διάθεση κίνησης, ενώ η επανάληψή της ενόψει της απεργίας στις 14/10 ουσιαστικά δεν έγινε. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα ακόμα και το κάλεσμα της συγκέντρωσης στα Χαυτεία να ανακοινώνεται με μεγάλη καθυστέρηση και να συσπειρώνει κάποια λίγα σωματεία, κυρίως του ευρύτερου δημόσιου τομέα, με κάποιες δεκάδες εργαζόμενους πίσω από τα πανό τους. Με βάση αυτή την πραγματικότητα, ακόμα και τα πανό που εμφανίστηκαν στις δύο απεργίες με υπογραφή «Πρωτοβάθμια Σωματεία» είναι αναντίστοιχο και δεν εκφράζει μια ουσιαστική κίνηση αλλά περισσότερο τη διάθεση κάποιων δυνάμεων να περιφέρουν μια σφραγίδα.

Η Ταξική Πορεία κατάφερε να έχει διακριτά μπλοκ πανελλαδικά και σχετικά μαζικά σε σχέση πάντα με το κλίμα που επικρατούσε. Αυτό ήταν αποτέλεσμα της κίνησης η οποία έχει υπάρξει όλο το προηγούμενο διάστημα. Το άνοιγμα του ζητήματος του αντεργατικού νομοσχεδίου στους χώρους δουλειάς και τα σωματεία, αλλά και της πολιτικής ανάλυσης και τοποθέτησης για πώς τα νέα μέτρα χτυπάνε τα δικαιώματα των εργαζομένων και τι απαιτείται για να απαντηθεί η επίθεση. Αυτή η θετική παρακαταθήκη της κίνησης σε πανελλαδικό επίπεδο πρέπει να διευρυνθεί και να βρει συνέχεια.

Μπροστά στον ψηφισμένο νόμο, δεν πρέπει να ακολουθηθεί το κλίμα μοιρολατρίας και ηττοπάθειας που σπέρνουν

οι εργατοπατέρες και οι ρεφορμιστές του ΠΑΜΕ. Αυτό που χρειάζεται είναι να συνεχίσουν οι προσπάθειες συγκρότησης απάντησης στην πολιτική του συστήματος. Βασικός στόχος - κατεύθυνση πρέπει να είναι η ανατροπή του ψηφισμένου νόμου Κεραμέως. Σε αυτή τη βάση πρέπει η γραμμή αυτή να τεθεί στα σωματεία, στους εργασιακούς χώρους και τις γενικές συνελεύσεις που χρειάζεται άμεσα να γίνουν. Η κυβέρνηση μπορεί να δείχνει τα δόντια της με την ένταση της καταστολής και τη φασιστικοποίηση, αλλά είναι μπροστά σε μεγάλες πιέσεις και ζόρια. Αυτές τις πιέσεις πρέπει να πολλαπλασιάσουν και οι εργαζόμενοι με την πάλη τους και τους αγώνες τους για την ανατροπή του νέου αντεργατικού νόμου.

Το κύμα των διώξεων αφορά όλο το δημόσιο

Το κύμα διώξεων εκπαιδευτικών γράφει ήδη μια αργία, της Χρύσας Χοτζόγλου, και πάνω από 2.000 διώξεις. Ωστόσο, δεν είναι λίγα και τα περιστατικά διώξεων δημοσίων υπαλλήλων εκτός του χώρου της εκπαίδευσης. Όχι τόσο με αιχμή την εφαρμογή της αξιολόγησης, που αναμένεται να ανοίξει με πολύ πιο επιθετικό τρόπο και για το υπόλοιπο δημόσιο με την εφαρμογή του νέου πειθαρχικού, αλλά με διάφορες αφορμές. Διώξεις που στοχοποιούν κυρίως συνδικαλιστές και εκλεγμένα μέλη ΔΣ, προέδρους σωματείων και ομοσπονδιών, ακόμα και μέλη οργάνων της ΑΔΕΔΥ, με στόχο συνολικά τους εργαζόμενους. Σ' αυτούς στέλνει πολλαπλά μηνύματα τρομοκρατίας η κυβέρνηση, αποθαρρύνοντάς τους από όποια εμπλοκή στην οργανωμένη συνδικαλιστική πάλη.

Η πλειοψηφία αφορά στους μαζικούς χώρους της περίθαλψης και των δήμων. Εργαζόμενοι σέρνονται ακόμα στα δικαστήρια για κινητοποιήσεις την περίοδο του covid (πρόεδρος της ΠΟΕ-ΔΗΝ, πρόεδρος ΟΕΝΓΕ), απολύονται για τη συνδικαλιστική τους δράση (πρώην πρόεδρος νοσοκομείου «Αγ. Σάββας») και για τη συμμετοχή τους σε κινητοποίηση (Γ. Γ. Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού ΕΚΠΑ). Διώκονται για «παράνομη βία» σε ημέρα

απεργίας (πρόεδρος «Αγ. Σάββας»), για «παραβίαση εχεμύθειας» όταν μιλάνε για εργατικά «ατυχήματα» (συνδικαλιστής Εφορείας Αρχαιοτήτων Χίου), για ελλείψεις και προβλήματα στον χώρο δουλειάς (γιατροί στο Θριάσιο και τον Ερυθρό Σταυρό, πρόεδρος Συλλόγου Εργαζομένων Δ. Ηλιούπολης, πρόεδρος Πανελλήνιου Σωματείου Έκτακτου Προσωπικού Υπουργείου Πολιτισμού, γιατρός της TOMY Κεραμεικού, του Νοσοκομείου Καβάλας, του Νοσοκομείου Ρεθύμνου, μέλος της Ένωσης Νοσοκομειακών Γιατρών Θεσσαλονίκης), για παράνομες αναθέσεις και ιδιωτικοποιήσεις (πρόεδρος και γραμματέας Συλλόγου Υπαλλήλων Π.Ε. Έβρου), ακόμα και για την έκφραση αλληλεγγύης σε διωκόμενο συνάδελφο (εργαζόμενος Δ. Αλίμου πρώην μέλος Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ). Διώξεις με γελοίες αιτιάσεις, αλλά σαφή στόχευση στη συνδικαλιστική δράση (εργαζόμενοι και μέλη ΔΣ Σωματείου Ευαγγελισμού). Εργαζόμενοι διώκονται όταν εκφράζουν πολιτική άποψη (υπάλληλος Δ. Αγ. Αναργύρων επειδή ανάρτησε αφίσα της ΚΝΕ) ή όταν αντιδρούν στις επισκέψεις των φονιάδων του ΝΑΤΟ (εργαζόμενος Εφορείας Αρχαιοτήτων Έβρου). Εργαζόμενοι συλλαμβάνονται και κρατούνται στο αστυνομικό τμήμα με ανυπόστατες κατηγορίες, όπως οι δύο ψυ-

χίατροι της Πολυδύναμης Νοσηλευτικής Μονάδας Ψυχικής Υγείας Αττικής, εν μέσω εφημερίας.

Πρόκειται για εργασιακούς χώρους με τεράστια προβλήματα εντατικοποίησης, ελλείψεων υποδομών και προσωπικού και, κυρίως, με άμεση και καθημερινή επαφή με τον λαό. Τόσο τα νοσοκομεία όσο και οι δήμοι διαχειρίζονται δημόσια αγαθά και υπηρεσίες: το δικαίωμα του λαού στην ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη, την καθημερινή ποιότητα της ζωής του. Ένα σύστημα λοιπόν που θέλει να απαλλαγεί από όλα αυτά, αλλά φοβάται τη λαϊκή οργή, είναι αναμενόμενο να καταφεύγει στην «ατομική ευθύνη», να προσπαθεί να φορτώσει τα εγγενή προβλήματά του στους εργαζόμενους, ενθαρρύνοντας ακόμα και περιστατικά βίας «αγανακτισμένων πολιτών» και, κυρίως, να τους τρομοκρατεί όταν αποκαλύπτουν την αλήθεια.

Απέναντι στις διώξεις, οι εργαζόμενοι στο δημόσιο χρειάζονται συλλογική απάντηση. Αντίθετα από τις τάσεις υποταγής που προωθούνται από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες με διάφορες προφάσεις, είναι ανάγκη το ζήτημα να αποτελέσει αντικείμενο μαζικής κινητοποίησης. Για την υπεράσπιση του δικαιώματος τόσο στην ελεύθερη συνδικαλιστική και πολιτική δράση, όσο και στη μονιμότητα.

μηχανίας, όπως η Volkswagen, η Stellantis και η Tesla. Οι εμπορικές πιέσεις αφορούν τους εμπορικούς δασμούς που έχουν επιβάλει οι ΗΠΑ και το αυξανόμενο μερίδιο στην αγορά που κατακτά η Κίνα. Και είναι πάλι οι εργαζόμενοι που πληρώνουν τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών και την προετοιμασία για τον πόλεμο.

Οι εργαζόμενοι της Renault δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από μια «άλλη διαχείριση» της χασούρας της εταιρίας. Δεν υπάρχει τίποτα εθελούσιο και ισότιμο στη σχέση μεταξύ εργοδότη και εργαζόμενου. Το πέταμα 3.000 εργαζομένων στην ανεργία είναι βία. Η «μείωση του κόστους», συνθλίβοντας το δικαίωμα του εργαζομένου στο ωράριο, στα μέτρα προστασίας, στον μισθό είναι βία. Και το κεφαλαίο δε θα διστάσει να την ασκήσει μπροστά στην κερδοφορία του. Δε θα σταματήσει μέχρι να διαμορφώσει εργαζόμενους που θα έχουν εμπεδώσει τη δουλειά σε απάνθρωπες συνθήκες, την καταπίεση, την υποταγή. Δε θα σταματήσει, εκτός αν το σταματήσουν οι εργαζόμενοι με την πάλη τους για το δικαίωμά τους στη δουλειά και τη ζωή.

Η «ανάπτυξη» του συστήματος είναι βαμμένη με αίμα

Η αντεργατική πολιτική θυσιάζει εργάτες και εργάτριες

Στο κεφάλαιο ανήκει η ευθύνη για τους όρους υγιεινής και ασφάλειας των εργατών

Το σύστημα, προκειμένου ν' αποποιηθεί τις ευθύνες του για τα εργοδοτικά εγκλήματα και την έλλειψη ουσιαστικών μέτρων προστασίας, προσπαθεί να καλλιεργήσει την αντίληψη, μέσα απ' το αφήγημα (πολλάπλων χρήσεων) της «ατομικής ευθύνης», ότι το ζήτημα της ασφάλειας εξαρτάται απ' τους εργαζόμενους και ότι οι ίδιοι φταίνε «αν δεν τηρούν τα μέτρα».

Στη σωρεία εργοδοτικών εγκλημάτων που γίνονται καθημερινά, το σύστημα, με όλα του τα μέσα (κρατικούς μηχανισμούς, νομοθετικές ρυθμίσεις, μέσα ενημέρωσης κλπ.), προσπαθεί να μετακυλίσει την ευθύνη που έχει για τη δημιουργία των όρων των εργοδοτικών εγκλημάτων, στα ίδια τα θύματα, με επιχειρήματα τύπου «ο εργαζόμενος ήταν απρόσεκτος» ή «δεν ήξερε να κάνει καλά τη δουλειά του».

Πρόκειται για μια ιδεολογική επίθεση που πατάει στην υποχώρηση του εργατικού κινήματος και προσπαθεί να πείσει, ιδιαίτερα τους νέους εργαζόμενους, ότι το να γυρίσεις σπίνι απ' τη δουλειά σώος και αβλαβός και οι εκπαιδευτές απ' τους τεχνικούς ασφαλείας σε χώρους επικινδύνους και ανθυγιεινής εργασίας, όπως τα εργοστάσια, τα εργοτάξια ή τα συνεργεία των Δήμων, στην πραγματικότητα λίγο έχουν ως στόχο την ασφάλεια και την προστασία των εργαζόμενων. Αυτή αποτελεί πολύ πιο πολύπλοκο ζήτημα. Περισσότερο

αφορούν τη μετακύλιση της ευθύνης της εργοδοσίας στους ίδιους τους εργαζόμενους. Το παράδειγμα του νέου πειθαρχικού για τους ΟΤΑ, όπου ο εργαζόμενος θα κατηγορείται πειθαρχικά για μη χρήση ΜΑΠ, είναι ενδεικτικό. Βέβαια, ούτε λόγος γίνεται αν τα μέσα προστασίας είναι επαρκή ή αν φθερίονται με την πάροδο του χρόνου και χρειάζονται ανανέωση. Στην πραγματικότητα, τα ΜΑΠ έχουν μεγάλη σημασία, αλλά ως «τελευταία γραμμή άμυνας». Από μόνα τους δεν αρκούν για να διασφαλίσουν ότι οι εργάτες δεν διατρέχουν κίνδυνο. Σε

πολλές, δε, επιχειρήσεις δίνονται ελλιπή ή/και ακατάλληλα για την εργασία που απαιτείται, ενώ σε μικρότερες, συχνά δεν παρέχονται καθόλου και οι εργαζόμενοι υποχρεώνονται να τα αγοράσουν απ' την τσέπη τους. Ακόμα κι οι σχετικές με την ασφάλεια εκπαιδεύσεις είναι συνήθως ολιγόλεπτες με κύριο επίδοκο να υπογράψει ο εργαζόμενος ότι «εκπαιδεύτηκε», ώστε να του αποδοθεί στη συνέχεια η ευθύνη του τραυματισμού ή ακόμα και του θανάτου του και να γλιτώσει η εργοδοσία τις συνέπειες.

Η ευθύνη, όμως, ανήκει εξολοκλήρου στην εργοδοσία, γιατί αυτή είναι που διαμορφώνει τους όρους με τους οποίους αναγκάζεται να εργαστεί ο εργάτης. Αυτή ορίζει τον τρόπο που προπαγανδιστικού χαρακτήρα από τους παραγωγούς, τον πλήθος του προσωπικού, τον διαθέσιμο χρόνο, τον ρυθμό της δουλειάς, τη συντήρηση του εξοπλισμού και των κτιρίων, την εκπαίδευση του προσωπικού. Ο εργάτης όλα αυτά δεν μπορεί να τα καθορίσει, γιατί δεν είναι αυτός ο ρόλος του στο καπιταλιστικό σύστημα.

Είναι ευθύνη και εντολή της εργοδοσίας η συνειδητή παράκαμψη των μέτρων ασφαλείας προκειμένου «να βγει περισσότερη δουλειά». Να μη γίνεται η αναγκαία συντήρηση στις εγκαταστάσεις ώστε να μη διακόπτεται η παραγωγή. Να μην παρέχεται εξοπλισμός στους εργαζόμενους π.χ. στις ταχυμεταφορές και να πιέζονται συνεχώς για «να βγουν πιο γρήγορα οι παραγγελίες». Να μειώνεται το προσωπικό, να διώχνονται οι παλιότεροι και πιο έμπειροι εργαζόμενοι γιατί «παίρνουν μεγάλους μισθούς». Να μη δίνεται το περιθώριο που απαιτείται για την εκπαίδευση των νεότερων εργαζόμενων ή για την εξοικείωση με νέες μηχανές, ώστε να παράγεται γρηγορότερα η υπεραξία.

Γιατί όλα αυτά μεταφράζονται σε κόστος, το οποίο η εργοδοσία προσπαθεί να μειώσει. Το κυνήγι του κέρδους γι' αυτήν υπερισχύει της προστασίας των εργατών. Αυτό είναι το κίνητρο των εγκλημάτων και παράγει συνεχώς τους κινδύνους. Μπροστά σ' αυτό το κέρδος, ο εργάτης αντιμετωπίζεται ως αναλώσιμος. Συνεχώς υποτιμάται η εργατική του δύναμη, και μαζί και η ζωή του.

Το μαύρο ρεκόρ εργατικών «ατυχημάτων» αναδεικνύει με τον πιο τραγικό τρόπο ότι το δικαίωμα στην ουσιαστική ασφάλεια, το δικαίωμα δηλαδή οι εργαζόμενοι να γυρίζουν απ' τη δουλειά σώοι, υγιείς, αρτιμελείς, μόνο αυτονόητο δεν είναι σ' ένα σύστημα που βασίζεται στην εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης. Με κεντρικό σκοπό το κέρδος, η καπιταλιστική παραγωγή παράγει μόνιμα κινδύνους για την υγεία και την ασφάλεια των εργατών, αλλά και συνολικά του λαού και του περιβάλλοντος όπου

ζει. Η «φυσική τάση» της εργοδοσίας είναι η επιδίωξη του μέγιστου κέρδους και, μπροστά σ' αυτό το κίνητρο, η προστασία των εργαζομένων όχι απλά βρίσκεται σε «δεύτερο πλάνο», αλλά υπονομεύεται ολοένα και περισσότερο.

Η αντεργατική επίθεση σε όλα τα επίπεδα, απ' την εργασιακή καθημερινότητα μέχρι την κατάργηση των όποιων περιορισμών στην ενταντικοποίηση ορίζει η εργατική νομοθεσία, αφήνει εγκληματικό αποτύπωμα στους χώρους δουλειάς. Οι περισσότεροι από 160 νε-

κροί μέχρι τον Σεπτέμβρη το 2025 πάνε μαζί με την πρώτη θέση στην ΕΕ σε πραγματικές ώρες δουλειάς ανά εργαζόμενο και την τελευταία θέση σε αγοραστική δύναμη τόσο στο μέσο ωρομίσθιο όσο και στον μέσο μισθό πλήρους απασχόλησης. Στην Ελλάδα, που ανέβηκε στο άρμα της «ανάπτυξης» τα τελευταία χρόνια με τα χαρακτηριστικά που της αντιστοιχούν, η τεράστια πλειοψηφία των εργαζομένων βρίσκεται να δουλεύει σκληρότερα για λιγότερα. Και τα δύο, ενισχυμένα με την κεντρική αντερ-

γατική πολιτική, θα συνεχίσουν να τροφοδοτούν τα εργοδοτικά εγκλήματα.

Για την εργατική τάξη, δεν χωράει «ελπίδα» ότι το σύστημα που τα παράγει, θέλει ή μπορεί να τα περιορίσει. Το δικαίωμα στην υγεία και την ασφάλεια, όπως κάθε εργατικό δικαίωμα, μπορεί να το υπερασπιστεί μόνο με τους αγώνες της, τόσο ειδικά σε κάθε χώρο και κλάδο, όσο και γενικά με την πάλη της ενάντια στο σύστημα και την πολιτική του.

Τα εργατικά «ατυχήματα» είναι η ίδια η (αντ)εργατική πολιτική

Τα εργατικά «ατυχήματα» δεν είναι «ατομικά λάθη», «ατομική ευθύνη» ή ό,τι άλλο μπορεί ν' ακούγεται για να βγάλει λάδι την εκμετάλλευση. Δεν είναι καν μόνο οι κακές συνθήκες που επιβάλλει κάποιος αφεντικό. Οι δολοφονίες των εργατών είναι συνυφασμένες με τους όρους δουλειάς και το νομικό πλαίσιο που επιτρέπει, για λογαριασμό του κεφαλαίου συνολικά, το ξεζούμισμα των εργαζομένων.

Μόνο τυχαίο δεν είναι πως οι εργατικές δολοφονίες αυξάνονται τα τελευταία χρόνια. Το σύστημα με μια σειρά νόμους των τελευταίων χρόνων χτυπάει λυσσαλέα το 24ωρο-8ωρο, το δικαίωμα στην ξεκούραση, και τη σταθερή δουλειά. Ο «νόμος Χατζηδάκη» -μεταξύ άλλων- εισήγαγε τη «διευθέτηση ωραρίου» με «ατομική διαπραγμάτευση», επέκτεινε σε περισσότερους κλάδους την κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, ανείρεσε την υποχρέωση να δίνεται τουλάχιστον η μισή άδεια συνεχόμενη σε κάθε εργαζόμενο το καλοκαίρι, ενώ διευκόλυνε την «ενοκίαση» εργαζομένων καθώς και τη δουλειά «με το κομμάτι» μέσω πλατφόρμας. Ο «νόμος Γεωργιάδη» επέκτεινε δραματικά την δήμευση εργασίας και εισήγαγε τις «συμβάσεις κατά παραγγελία», με ελάχιστους περιορισμούς. Τώρα, ο «νόμος Κεραμέως» ξηλώνει τους όποιους περιορισμούς υπήρχαν στη «διευθέτηση ωραρίου», μετατρέπει τις «συμβάσεις κατά παραγγελία» σε πραγματικά «μη-δενικών ωρών» χωρίς όριο (ούτε προς τα κάτω ούτε προς τα πάνω), σπάει την άδεια ακόμα και σε μεμονωμένες μέρες με μόνη υποχρέωση τη μία συνεχόμενη βδομάδα τον χρόνο και, βέβαια, επιτρέπει στην εργοδοσία να εκμεταλλεύεται κάθε εργαζόμενο για 13 ώρες τη μέρα. Πρόκειται για ένα συνολικό πλαίσιο ελαστικοποίησης της εργασίας. Πόσο άραγε φταίει ο εργάτης που έπεσε απ' τη σκαλωσιά ή ο μεταφορέας που κοιμήθηκε στο τιμόνι μετά από δέκα, δώδεκα και δεκατρείς ώρες δουλειά;

Μεγάλη η επίδραση και της αύξησης των ορίων για σύνταξη, μαζί με το τσάκισμα του ύψους των συντάξεων. Καθώς η κυβέρνηση πανηγυρίζει για τη διαρκή αύξηση της μέσης ηλικίας συνταξιοδότησης και για τους χιλιάδες συνταξιούχους που συνεχίζουν να δουλεύουν, οι ειδήσεις γεμίζουν με νε-

κρούς 65άρηδες και 70άρηδες, τσακισμένους απ' την εξάντληση στους χώρους δουλειάς.

Σε όλα τα παραπάνω προστίθεται και το δυσβάσταχτο κόστος ζωής και οι μισθοί ξεφύγλα. Κατάσταση που συνδέεται με τη διάλυση των συλλογικών συμβάσεων, οι οποίες θα μπορούσαν να ορίζουν και καλύτερους μισθούς και καλύτερες συνθήκες σε περιπτώσεις επιβαρυνμένου περιβάλλοντος. Αντίθετα, σήμερα φτάνει η Κεραμέως να επικαλείται αντεργατικές διατάξεις συλλογικών συμβάσεων ως επιχείρημα για το αντεργατικό της νομοσχέδιο, υποστηρίζοντας ότι οι εργαζόμενοι ζητάνε να δουλεύουν περισσότερες ώρες και μέρες! Επί της ουσίας, η πλειοψηφία των εργαζομένων βρίσκεται κάτω από έναν διαρκή οικονομικό εκβιασμό για να μπορέσει να επιβιώσει. Κάτω από αυτόν τον εκβιασμό αναγκάζονται να κάνουν δύο και τρεις δουλειές, να κυνηγάνε υπερωρίες και συνολικά να υποτιμούν την ίδια την υγεία και τη ζωή τους. Αυτό όμως είναι το αποτέλεσμα. Η αιτία δεν βρίσκεται στους ίδιους τους εργαζόμενους, αλλά στο σύστημα που τους εκμεταλλεύεται.

Στη φάση που το σύστημα επιτίθεται και το εργατικό κίνημα βρίσκεται αποσυγκροτημένο, η προώθηση της αντεργατικής πολιτικής περνάει και μέσα απ' το ξήλωμα των όποιων κατακτήσεων αποτύπωσε η εργατική νομοθεσία, διαμορφώνοντας ολοένα χειρότερες συνθήκες εργασίας συνολικά. Ακόμα και το μέρος της που αφορά την υγεία και ασφάλεια είναι κομμένο και ραμμένο στα μέτρα του κεφαλαίου και αξιοποιείται για να κρύψει τη δολοφονική όψη της εκμετάλλευσης.

Όσο λοιπόν κερδίζει έδαφος η αντεργατική πολιτική, αυξάνονται κι οι δολοφονίες εργαζομένων. Ιδιαίτερα στη φάση που βρισκόμαστε, σε συνθήκες προετοιμασίας γενικευμένου πολέμου, οι όροι που θέλει να επιβάλει το κεφάλαιο είναι μεσαιωνικοί. Ο μόνος παράγοντας που πραγματικά μπορεί να επιβάλει όρους ασφαλείας στους χώρους δουλειάς είναι η πάλη των ίδιων των εργαζομένων ενάντια στην αντεργατική πολιτική και, ακόμα περισσότερο, στην προοπτική της ανατροπής του συστήματος της εκμετάλλευσης. Έχοντας καθαρό ότι οι όροι και οι σχέσεις εργασίας που διαμορφώνει το κεφάλαιο είναι εξ ορισμού επικίνδυνος και θανατηφόρος.

Η ουσιαστική ασφάλεια στη δουλειά είναι δικαίωμα και κερδίζεται με αγώνες

«**Ε**πιδιώκουμε να δημιουργήσουμε κουλτούρα πρόληψης» ανέφερε ο υφυπουργός Εργασίας στη συζήτηση για το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο, κάνοντας παράλληλα την παραδοχή ότι εργατικά ατυχήματα θα γίνονται, αλλά «είμαστε καλά» σε σχέση με τον ευρωπαϊκό μέσο όρο (αν παραβλέψουμε τα μεγέθη και τα χαρακτηριστικά της ελληνικής οικονομίας). Οι σχετικές με την «ασφάλεια» διατάξεις του νομοσχεδίου, πέραν του προπαγανδιστικού χαρακτήρα απόκρυψης της ευθύνης της εργοδοσίας, ενσωματώνουν και την «πρακτική» πλευρά της διαχείρισης των συνεπειών, για λογαριασμό του κεφαλαίου.

Με δεδομένη την «ατομική ευθύνη» της... ξεκούρασης απ' τα 13ωρα, όταν οι εργαζόμενοι (ή οι συγγενείς τους σε περίπτωση θανατηφόρου) αναζητούν δικαστικά το δικό τους για εργατικό «ατύχημα», βρίσκονται αντιμέτωποι με την (αντ)εργατική νομοθεσία που τα δικαστήρια εφαρμόζουν, αλλά και συμπληρώνουν όπου υπάρχει ασάφεια, προς όφελος της τάξης που η αστική δικαιοσύνη συνολικά υπηρετεί.

Στον Κώδικα Νόμων για την Υγεία & Ασφάλεια στην Εργασία υποτίθεται πως «διατυπώνεται η νομική αρχή της αποκλειστικής ευθύνης του εργοδότη» γύρω απ' τα εργατικά «ατυχήματα». Ταυτόχρονα όμως «περιγράφονται οι βασικές απαιτήσεις εργοδοτών και εργαζομένων», καθώς και διάφορες θεσμοθετημένες «υπηρεσίες προστασίας και πρόληψης» (τεχνικοί ασφαλείας, γιατροί εργασίας, Επιθεωρήσεις Ασφαλείας & Υγείας της Επιθεώρησης Εργασίας, Επιτροπές Υγείας & Ασφαλείας των Εργαζομένων-ΕΥΑΕ κ.ά.). Αυτό που επιδιώκει το σύστημα είναι να θωλώσει, να κρύψει την ουσία της αποκλειστικής ευθύνης του εργοδότη μέσα σε τυπικές υποχρεώσεις και υποτιθέμενους θεσμούς, που είναι είτε ανύπαρκτοι, είτε εικονικοί, είτε ανίσχυροι. Στόχος, η διοχέτευση των συνεπειών προς τα κάτω, στους ίδιους τους εργαζόμενους-θύματα των εργοδοτικών εγκλημάτων, και προς τα έξω, όπως π.χ. τους τεχνικούς ασφαλείας (που μπορεί επίσης να είναι εργαζόμενοι, ειδικά σε μεγάλες εγκαταστάσεις).

Παράδειγμα προώθησης της λογικής

«κοινής ευθύνης» εργαζομένων-εργοδοτών, με τις ευλογίες και της ΕΕ, είναι οι ΕΥΑΕ. Θεσμοθετημένες στη χώρα μας απ' τη δεκαετία του 1980, ορίζονται σε επίπεδο επιχείρησης απ' το σύνολο των εργαζομένων, συμπεριλαμβανομένων των διευθυντικών στελεχών, θεωρητικά για την εποπτεία και διαχείριση ζητημάτων ασφαλείας

ενός κλίματος συνδιοίκησης-συνυπευθυνότητας των εργαζομένων σχετικά με τα εργατικά «ατυχήματα». Αυτό είναι το κεντρικό χαρακτηριστικό αυτών των επιτροπών που θεσμοθετεί το σύστημα. Και όχι μόνο δεν έχει σχέση, αλλά συχνά υπονομεύει κιόλας τη δυνατότητα και την ανάγκη ενός σωματείου π.χ. να παρέμβει

ας. Ας δούμε δύο μόνο απ' τα συμπεράσματα πρόσφατης ευρωπαϊκής έρευνας (ESENER), όπου συμμετείχε και το ΕΛΙΝΥΑΕ (ινστιτούτο που συμμετέχουν η ΓΣΕΕ κι οι εργοδοτικοί φορείς):

- 90% των επιχειρήσεων δήλωσαν ότι δεν διαθέτουν ΕΥΑΕ
- Ακόμα κι εκεί που υπάρχουν, οι συστάσεις των ΕΥΑΕ για την προμήθεια υπηρεσιών και εξοπλισμού εργασίας σπάνια λαμβάνονται υπ' όψη

Αν είναι παραδεκτό ότι οι ΕΥΑΕ δεν υπάρχουν ή είναι εικονικές, η ανάγκη του κεφαλαίου να τις διευρύνει (όπως αποτυπώνεται στο Β' μέρος του αντεργατικού νομοσχεδίου), υπηρετεί καθαρά την ενί-

στα ζητήματα της ασφάλειας, διεκδικώντας αξιοπρεπή και ασφαλή δουλειά.

Αυτό το πλαίσιο ορίζει την εικόνα που επικρατεί στη δικονομική διαδικασία, είτε κινείται απ' τον εισαγγελέα είτε σε περιπτώσεις που σπάει η σιωπή που καλλιεργείται γύρω απ' τα εργοδοτικά εγκλήματα μέσω της λογικής του «μοιραίου» ή του «ανθράκινου λάθους».

Στο ποινικό σκέλος, αν κάποιος διώκνεται ως «μη επιμελής» είναι κατά κανόνα όσοι εργάτες επέζησαν, ενώ τα διευθυντικά στελέχη και -πολύ περισσότερο- η εργοδοσία μένουν στο απυρόβλητο. Χαρακτηριστικές οι περιπτώσεις πολύνεκρων εγκλημάτων στη βιομηχανία.

- ΠΕΤΡΟΛΑ (ιδιοκτησίας Λάτση), 15 νεκροί σε έκρηξη την 1/9/1992: κατηγορήθηκαν τρία χαμηλόβαθμα στελέχη, που εντέλει αθωώθηκαν

- ΛΑΡΚΟ (ιδιοκτησίας Δημοσίου), πολλά «ατυχήματα»: για την περίπτωση π.χ. του 46χρονου εργάτη που σκοτώθηκε στις 17/5/2014, αθωώθηκαν τα 8 στελέχη της ΛΑΡΚΟ και οι 3 υπεύθυνοι του εργολάρου που κατηγορήθηκαν

- ΕΛΠΕ (ιδιοκτησίας Λάτση και Δημοσίου), 4 νεκροί σε έκρηξη στις 8/5/2015: ο εισαγγελέας, αγνοώντας και το πόρισμα του ΣΣΕΠ, κατηγορήσε μόνο κάποιους εργοληγούς και συντονιστές (δηλαδή έμπειρους χειριστές), που καταδικάστηκαν σε ποινές με αναστολή

Ως προς το σκέλος των αποζημιώσεων, οι δικαστές πολλές φορές όχι μόνο δεν δικαιώνουν τους εργαζόμενους, αλλά τους καταδικάζουν (ακόμα και νεκρούς), προκειμένου να διευκολύνουν την εργοδοσία. Χαρακτηριστικά δύο παραδείγματα αποφάσεων του Αρείου Πάγου το 2016, σχετικά με επαγγελματίες οδηγούς.

- Οδηγός που παρά τριχά πρόλαβε να βγει απ' τη φλεγόμενη νταλικά μετά από τροχαίο στην Ιταλία, κρίθηκε κατά 99% συνυπαίτιος και ο εργοδότης θα μπορούσε να διεκδικήσει αποζημίωση για καταστροφή του οχήματος και του εμπορεύματος
- 41χρονος οδηγός που καταπλάκωθηκε απ' το βυτιοφόρο γάλακτος που οδηγούσε αφού έπεσε σε γκρεμό από Καρδίτσα προς Αθήνα κρίθηκε αρχικά κατά 40% συνυπαίτιος και στον Α.Π. απολύτως υπαίτιος του θανάτου του επειδή δεν φορούσε ζώνη, καθώς η υπέρβαση του ωραρίου κατά 3,5 ώρες εκείνη τη μέρα δεν «δικαιολογεί την κόπωση του θανόντος».

Τα παραπάνω αποτελούν την κορυφή του παγόβουνου, αναδεικνύοντας τα στενά όρια της αστικής νομοθεσίας και δικαιοσύνης. Η ουσιαστική ασφάλεια στους χώρους δουλειάς, η έκβαση των δικαστικών αποφάσεων και η πραγματική δικαιοσύνη των εργαζομένων κρίνεται στην ενίσχυση της συλλογικής οργάνωσης και του αγώνα, ικανών να επιβάλουν όρους στο κεφάλαιο, χωρίς αυταπάτες για τον ρόλο των δήθεν «ουδέτερων» κρατικών μηχανισμών.

Μελέτη του Κολεγίου Άμυνας του NATO

Κυνική παραδοχή του μέλλοντος που ετοιμάζουν για τους νέους

Τους προηγούμενους μήνες δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Future» του Κολεγίου Άμυνας του NATO μια εκτενής ανάλυση για τη διάθεση των πολιτών των κρατών που απαρτίζουν το NATO να πολεμήσουν. Η δημοσίευση έχει τίτλο «Δεν αντέχουν; Μια αισιόδοξη προοπτική για τη θέληση των κοινωνιών να πολεμήσουν» («Not Withstanding? An Upbeat Perspective on Societies' Will to Fight») και προσπαθεί να απαντήσει στο ερώτημα για το εάν οι χώρες-μέλη του NATO, πέρα από τις «υλικές ικανότητές» τους, έχουν «αξιολογήσει την προθυμία της κοινωνίας να πολεμήσει» θέτοντας ότι είναι απαραίτητο κομμάτι του «αμυντικού» σχεδιασμού.

Βασισμένοι στην εκτίμηση ότι «Ένας μαζικός στρατός αναδύεται από την κοινωνία και βασίζεται στην υποστήριξή της» χρησιμοποιούν μια σειρά από δημοσκοπικές ερωτήσεις όπως «Θα πολεμούσατε για τη χώρα σας αν έθετε ως προτεραιότητα τη νίκη με κάθε κόστος;», «Θα πολεμούσατε αν είχατε προσωπικούς δεσμούς με τον αντίπαλο ή πιστεύατε ότι το NATO ενήργησε επιθετικά;», «Για ποιο είδος μέλλοντος θα πολεμούσατε;» και «Πώς φαντάζεστε το να πολεμήσετε γι' αυτό;» έτσι ώστε να ανιχνεύσουν τις τάσεις μέσα στις κοινωνίες.

Οι παραπάνω «προβληματισμοί» δεν αποτελούν τίποτα λιγότερο από την πιο ωμή παραδοχή ότι η σύμπλεξη των ανταγωνισμών των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων με τη δομική κρίση του συστήματος έχει φέρει την ανθρωπότητα πιο κοντά στο ενδεχόμενο μιας γενικευμένης πολεμικής σύγκρουσης. Οι όροι για έναν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο ετοιμάζονται μπροστά στα μάτια των λαών σε πολλαπλά επίπεδα.

Οι όροι αυτοί δεν αφορούν μόνο στρατιωτικές, πολιτικές και οικονομικές πλευρές, αλλά εμπεριέχουν και τον παράγοντα της ιδεολογικής παρέμβασης. Άλλωστε, όπως λέει και η ανάλυση της δημοσίευσης για το κομμάτι της συνείδησης των κοινωνιών, «Ο καλύτερος τρόπος να προβλέψεις τη συμπεριφορά είναι συχνά να τη διαμορφώσεις». Με αυτή την έννοια, το σύστημα συνολικά προσπαθεί να «εκπαιδεύσει» τους λαούς για αυτό που έρχεται. Από το «κανόνια ή βούτυρο» μέχρι το «θα ματώσουμε για το NATO» και τη «σωστή πλευρά της ιστορίας», γίνονται σοβαρές προσπάθειες να δοθεί ένα αφήγημα για την άμβλυνση των αντιθέσεων που οξύνονται αυτή την περίοδο, αλλά και την προετοιμασία των συνειδήσεων για τη νέα φάση στην οποία έχουμε μπει.

Σε αυτό το πλαίσιο, η παρέμβαση και η προετοιμασία της νεολαίας για να γίνει «κρέας για τα κανόνια» αποτελεί καθοριστικό παράγοντα για τις προετοιμασίες του συστήματος. Η έκθεση δίνει ιδιαίτερη σημασία στη λεγόμενη «Gen-Z», αναφέροντας μάλιστα ότι «το NATO θα βασιστεί σε αυτούς για πολεμική δράση τουλάχιστον μέχρι το 2040, όταν θα αντικατασταθούν από την επόμενη πολεμική ομάδα». Σε αυτό το πλαίσιο η έκθεση κάνει προσπάθειες να απαντήσει το γεγονός ότι η νεολαία όχι απλά δεν φαίνεται διατεθειμένη να πολεμήσει τους άδικους πολέμους τους, αλλά προσπαθεί -ιδιαίτερα μέσω της αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό- να αναζητήσει δρόμους έκ-

φρασης αυτής της εναντίωσής της.

Έτσι, σε ένα ρεσιτάλ κυνισμού η έκθεση αναφέρει ότι «*Το πραγματικό ζήτημα δεν είναι ότι η Gen Z (γεννημένοι 1997-2002) δεν θα πολεμήσει - είναι ότι δεν τους έχει δοθεί ένα όραμα μέλλοντος που αξίζει να πολεμήσουν γι' αυτό. (...) Πάνω απ' όλα, η στρατιωτική κινητοποίηση πρέπει να είναι κάτι παραπάνω από το να ζητάμε θυσίες - πρέπει να προσφέρει ένα όραμα για το μέλλον*» και ότι «*Αν η Gen-Z δυσκολεύεται να βρει εσωτερικό νόημα και σκοπό στη στρατιωτική υπηρεσία, δεν μας αφήνουν άλλη επιλογή από το να τους την επιβάλουμε*», προβάλλοντας μάλιστα τη ρουτίνα εργασιών της στρατιωτικής θητείας ως κομμάτι της συνεισφοράς της νεολαίας σε μια «μεγαλύτερη αποστολή»!

Είναι φανερό ότι τα NATOϊκά επιτελεία επενδύουν στην παρέμβαση στη νέα γενιά. Προσπαθούν πέρα από «γενικά» αφηγήματα περί σωστής πλευράς της ιστορίας και για τους κινδύνους από τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνιστές να πατήσουν πάνω στα αδιέξοδα που έχει γεννήσει η πολιτική του συστήματος στη νεολαία και να δώσουν «απαντήσεις». Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι προβληματισμοί για τους όρους κοινωνικοποίησης και έλλειψης οράματος αυτής της γενιάς και η προσπάθεια προβολής της στρατιωτικής θητείας ως διεξόδου.

Την ίδια στιγμή που οι NATOϊκές πολεμικές μηχανές ετοιμάζονται για νέες σφαγές λαών, μιλούν για επένδυση στον «ανθρώπινο παράγοντα», με σκοπό την έρευνα για τη «διαχείριση της κόπωσης και των ψυχολογικών αντοχών». Είναι μια έρευνα που πέρα από το κομμάτι της καλύτερης διαχείρισης ένοπλων δυνάμεων εμπεριέχει και το κομμάτι της πιο αποτελεσματικής ιδεολογικής παρέμβασης στη νέα γενιά.

Οι συντάκτες της δημοσίευσης και οι ιμπεριαλιστές προσπαθούν να βρουν αφηγήματα, ώστε να πείσουν τον λαό και τη νεολαία να σφαχτούν στους άδικους πολέμους που ετοιμάζουν. Όμως η πραγματικότητα φανερώνει ότι όχι απλά αυτά τα αφηγήματα δεν πείθουν, αλλά και με αιχμή το Παλαιστινιακό, υπάρχουν ευρύτερες αναζητήσεις, ιδιαίτερα στη νέα γενιά για το μέλλον της. Στο ερώτημα της έκθεσης για το ποιο μπορεί να είναι το «όραμα που αξίζει να πολεμήσει κανείς», οι δυνάμεις που θέ-

λουν να παίξουν ρόλο στην ανασυγκρότηση του κινήματος πρέπει να απαντήσουν με τον δρόμο του αγώνα και την προοπτική για μια άλλη κοινωνία χωρίς πολέμους και εκμετάλλευση.

Αλλαγές στην Ειδική Αγωγή

Ωραίες λέξεις για ένα αντιδραστικό περιεχόμενο

Με τις ωραίες λέξεις της «συμπερίληψης» και της συνδιδασκαλίας προσπαθεί η κυβέρνηση να ωραιοποιήσει τις αντιδραστικές αλλαγές που φέρνει στα πλαίσια της Ειδικής Εκπαίδευσης. Με μια σειρά διατάξεις και οδηγίες, το υπουργείο σε αυτή τη φάση επιχειρεί να φέρει ανατροπές στους θεσμούς των Τμημάτων Ένταξης (που κυρίως αφορούν παιδιά με μαθησιακές δυσκολίες όπως δυσλεξία, δυσαγραφία, δυσαριθμσία κ.λπ.), αλλά και της Παράλληλης Στήριξης (που αφορά μαθητές κυρίως στο φάσμα του αυτισμού ή με ΔΕΠ-Υ ή με συναισθηματικές ή ψυχολογικές αδυναμίες ή άλλες αναπηρίες).

Σε ό,τι αφορά την Παράλληλη Στήριξη, υπάρχει εδώ και χρόνια μια κατεύθυνση περικοπής της. Τα τελευταία χρόνια, άλλωστε, με υπουργικές οδηγίες υλοποιείται η κατάργηση του «1-1» (δηλαδή ατομικής στήριξης του μαθητή από εκπαιδευτικό μέσα στην τάξη), με διανομοιασμό των εκπαιδευτικών Παράλληλης Στήριξης (ΠΣ) σε πολλούς μαθητές. Μάλιστα με τις νέες διατάξεις, αλλά και με τις συγχωνεύσεις των 28-29 παιδιών ανά τμήμα, μπορεί να προκύψουν 3-4 μαθητές που να χρειάζονται ΠΣ ταυτόχρονα, με αποτέλεσμα και ο εκπαιδευτικός να

γίνεται λάστιχο και οι μαθητές επί της ουσίας να μην μπορούν να στηριχθούν. Όλο αυτό στο όνομα της συμπερίληψης!

Σε αντίστοιχες αλλαγές προχωράνε στα Τμήματα Ένταξης (ΤΕ), που ενώ το ΥΠΑΙΘ πανηγυρίζει για τις νέες ιδρύσεις στις οποίες προχώρησε το καλοκαίρι, την ίδια στιγμή σχεδιάζει τα ΤΕ να αντικαταστήσουν τον ρόλο της ΠΣ μέσα στην τάξη. Είτε με αφορμή την έλλειψη αιθουσών για ΤΕ είτε με τις καινούργιες οδηγίες που έφτασαν στα σχολεία, που οδηγούν σχεδόν ολοκληρωτικά (και παρά μόνο με εξαιρέσεις) στη λειτουργία του ΤΕ εντός της τάξης, με δεδομένο πάντα τα 27ρια τμήματα. Ας το φανταστούμε σε πραγματικές συνθήκες.

Για να μην υπάρχουν και αμφιβολίες, η διευκρινιστική εγκύκλιος που έφτασε στα σχολεία για τα ΤΕ και τις ΠΣ «προβλέπει» ότι σε έλλειψη του ενός, αντικαθίσταται από το άλλο. Δηλαδή όταν δεν έχουμε προσλάβει εκπαιδευτικό ΠΣ, δεν πειράζει, υπάρχει το ΤΕ. Αντιλαμβανόμαστε τι σημαίνουν όλα τα παραπάνω για τα παιδιά της Ειδικής Εκπαίδευσης. Που υπάρχουν περιπτώσεις που με τις προσλήψεις που γίνονται με το σταγονόμετρο φτάνουν μέχρι και τα μέσα της χρονιάς χωρίς να έχουν ΠΣ.

Όσο για τους εκπαιδευτικούς ΕΑΕ; Πολυεργαλεία-λάστιχο. Να προλάβουν να μπαλώσουν τα κενά και τις ελλείψεις σε προσλήψεις, να υποβάλλονται πολλές φορές σε καθεστώς συνεχούς εφημερίας χωρίς διάλλειμα. Και με τη νέα υπουργική απόφαση ανοίγει ο δρόμος οι Εκπαιδευτικοί ΕΑ να αντικαθιστούν τους εκπαιδευτικούς γενικής όταν αυτοί λείπουν. Μέχρι και καταγγελία για εντολή αντικατάστασης εκπαιδευτικού σε μέρα απεργίας υπήρξε! Κανονικός μηχανισμός απεργοσπασίας δηλαδή!

Όλα τα παραπάνω ντύνονται με τον μανδύα ωραίων λέξεων όπως «οι ειδικές ανάγκες το επιβάλλουν», «έτσι είναι πιο συμπεριληπτικό» και άλλες τέτοιες χοντράδες. Δεν σπανίζουν άλλωστε οι καταγγελίες εκπαιδευτικών ότι καταπατείται συστηματικά και το εργασιακό τους ωράριο στις μονάδες Ειδικής Αγωγής, ακριβώς με αυτά τα επιχειρήματα. Και πάνω από όλα αυτά κάθεται και η αξιολόγηση, αφού για τη διαχείριση των παραπάνω η ευθύνη είναι αποκλειστικά στον εκπαιδευτικό.

Και για να κλείσουμε όπως ξεκινήσαμε: ωραίες λεξούλες για να «κρυφτεί» το αντιδραστικό περιεχόμενο.

Τρομοκρατία, συλλήψεις, πειθαρχικά και διαγραφές για όσους δε συμμορφώνονται...

Η ψήφιση των νόμων Κεραμέως και Ζαχαράκη και η σταδιακή εφαρμογή τους διαμορφώνουν ένα νέο τοπίο στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Μακροπρόθεσμος στόχος οι αποστειωμένες σχολές, η απαγόρευση των αγώνων και οι πειθαρχημένοι φοιτητές που θα σιωπούν μπροστά στο τσάκισμα της προοπτικής τους...

Τα αστικά μέσα έχουν πλημμυρίσει από τις ποινές που περιμένουν τους φοιτητές-παραβάτες που διαταράσσουν την εύρυθμη λειτουργία των ΑΕΙ και υπενθυμίζουν με κάθε ευκαιρία τους ψηφισμένους νόμους, αλλά και τις καινούριες εγκυκλίους που ξεκαθαρίζουν τις λεπτομέρειες της εφαρμογής τους, ώστε να φέρουν την «ασφάλεια στα πανεπιστήμια».

Δύο πειθαρχικές διώξεις στο ΕΚΠΑ Δύο ενδεχόμενες διαγραφές για πειθαρχικούς λόγους

Δύο φοιτητές του ΕΚΠΑ πέρασαν από ακρόαση στο πειθαρχικό συμβούλιο (το οποίο πραγματοποιήθηκε διαδικτυακά!) τη Δευτέρα 13 και την Τρίτη 14/10. Στον έναν από αυτούς μάλιστα, ενώ έχει πε-

ράσει όλα τα μαθήματά του, η σχολή αρνείται πεισματικά να του δώσει το πιστοποιητικό περάτωσης σπουδών επειδή «εκκρεμεί πειθαρχική δίωξη»! Στην ακρόαση συμμετείχε μεταξύ άλλων και ο πρύτανης του ΕΚΠΑ Σιάσος. Από τους φοιτητές ζητήθηκε γραπτή απολογία, η οποία θα εξεταστεί και θα ανακοινωθεί η απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου εντός δέκα ημερών...

Εκκένωση της κατάληψης του ΦΣ Αρχιτεκτονικής ΕΜΠ Δεκαπέντε συλλήψεις φοιτητών

Μετά τη γενική συνέλευση του ΦΣ Αρχιτεκτονικής ΕΜΠ και την απόφαση για κατάληψη της σχολής, ο πρύτανης του ΕΜΠ Χατζηγεωργίου ενημέρωσε τηλεφωνικά τους φοιτητές ότι αν δεν αποχωρήσουν από τη σχολή θα καλέσει την αστυνομία. Στις 2 τη νύχτα ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στον ιστορικό χώρο του Πολυτεχνείου και συνέλαβαν όλους τους φοιτητές που βρίσκονταν στην κατάληψη. Στη συγκέντρωση αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκε αμέσως μετά στη ΓΑΔΑ, όλοι οι διαδηλωτές προσήχθησαν και αφέθηκαν

ελεύθεροι κάποιες ώρες αργότερα.

Τμήμα της απεργιακής διαδήλωσης στις 14/10 κατευθύνθηκε και ολοκληρώθηκε στο κάτω Πολυτεχνείο, όπου και καταγγέλληκαν τα γεγονότα. Ακολούθησε συγκέντρωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες στην Ευελπίδων αμέσως μετά την πορεία, η οποία περικυκλώθηκε από δυνάμεις των ΜΑΤ. Οι 15 συλληφθέντες που κατηγορούνται για «διατάραξη εύρυθμης λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας» αφέθηκαν ελεύθεροι και η δίκη τους πήρε αναβολή για τις 27 Οκτώβρη.

Φοιτητική διαδήλωση στην Αθήνα στις 16/10 Αστυνομοκρατία και lock out στην Αρχιτεκτονική

Στις 16 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη φοιτητική διαδήλωση ενάντια στην επίθεση στην εκπαίδευση. Η παρουσία της αστυνομίας ήταν προκλητική σε όλη τη διάρκεια της πορείας, καθώς ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ ακολουθούσαν τους διαδηλωτές από τα Προπύλαια. Ο συντονισμός γενικών συλεύσεων δεν πραγματοποιήθηκε τελικά στην Αρχιτεκτονική, καθώς ανακοινώθηκε lock out στη σχολή λίγο πριν την έναρξη της διαδήλωσης. Ο συντονισμός τελικά πραγματοποιήθηκε στο προαύλιο της Νομικής, σπάζοντας τον αστυνομικό κλοιό που είχε στηθεί στη συμβολή της Σίνα με την Ακαδημίας.

Η επόμενη μέρα στα πανεπιστήμια μέχρι τις πρώτες διαγραφές

Κυβέρνηση, πρυτάνεις, υπουργείο πετάνε το γάντι στους φοιτητές. Τα νέα μέτρα για την «ασφάλεια στα πανεπιστήμια» στοχεύουν το φοιτητικό κίνημα και τις διαδικασίες του, στρώνουν τον δρόμο μέχρι την εφαρμογή των πρώτων διαγραφών, με τα ιδρύματα να έχουν λάβει διορία ως το τέλος Δεκέμβρη. Ο νόμος Ζαχαράκη εξειδικεύει τον νόμο Κεραμέως και η νέα εγκύκλιος που στάλθηκε στα ιδρύματα δίνει τις απαραίτητες διευκρινίσεις. Εκτός από τις ποινές σε βάρος των φοιτητών, ασκείται και πίεση στα ιδρύματα για την εφαρμογή τους. Τα πειθαρχικά παραπτώματα στα οποία μπορεί να προβούν οι φοιτητές φωτογραφίζουν τον φοιτητικό συνδικαλισμό και τους αγώνες. Αναφέρονται συγκεκριμένα τα εξής παραπτώματα:

- παραβίαση του αδιάβλητου των εξετάσεων

- λογοκλοπή, καταστροφή της περιουσίας των ΑΕΙ
 - παρεμπόδιση της εύρυθμης λειτουργίας των ΑΕΙ (εκπαιδευτική, ερευνητική, διοικητική λειτουργία, ή λειτουργία μονομελών/συλλογικών οργάνων)
 - χρήση των εγκαταστάσεων, των υποδομών και του εξοπλισμού του ΑΕΙ χωρίς την άδεια των αρμοδίων, ή χρήση τους για την εξυπηρέτηση σκοπών που δεν συνάδουν με την αποστολή του
 - ρύπανση των χώρων του ιδρύματος, συμπεριλαμβανόμενης της ηχορρύπανσης
- Τα παραπτώματα αυτά, ένα προς ένα αφήνουν να εννοηθεί ότι συγκεντρώσεις στα πανεπιστήμια, κινητοποιήσεις στις διοικήσεις, ανακοινώσεις με ντουντούκες, καταλήψεις δεν θα περνάνε πλέον στο απυρόβλητο. Τα παραπτώματα αυτά θα συνοδεύονται από τις αντίστοιχες ποινές. Οι ποινές που έχουν περιγραφεί είναι οι ακόλουθες:
- έγγραφη επίπληξη
 - απαγόρευση συμμετοχής σε εξετάσεις ενός ή περισσότερων μαθημάτων, για μία ή περισσότερες εξεταστικές περιόδους
 - προσωρινή ή μόνιμη απαγόρευση χρήσης εξοπλισμού ή εγκαταστάσεων του ΑΕΙ
 - αναστολή της φοιτητικής ιδιότητας από 1 έως 24 μήνες
 - οριστική διαγραφή
- Οι τελευταίες εξελίξεις στα πανεπιστήμια δεν είναι αποκομμένες από τη συνολική επίθεση και τη φασιστικοποίηση της δημόσιας και της πολιτικής ζωής. Το ξύλο και τα χημικά στις διαδηλώσεις, η αστυνομοκρατία που επιδιώκουν να αφήσουν τον λαό και τη νεολαία στη γωνία πρέπει να συνοδεύονται από το αντίστοιχο κλίμα στις σχολές. Για να μείνουν οι φοιτητές σιωπηλοί παρατηρητές των εξελίξεων, για να αποδέχονται την επίθεση χωρίς να ανοίγει ρουθούνι. Το σύστημα φοβάται τους αγώνες, τις αντιστάσεις και συνολικά το φοιτητικό κίνημα και τις διαδικασίες του.
- Τα νέα μέτρα ασφαλείας έρχονται λίγο μετά το κίνημα για τον νόμο Πιερρακάκη, τις γενικές συνελεύσεις και τη συμμετοχή των φοιτητών στις διαδηλώσεις για το έγκλημα στα Τέμπη, αλλά και για την Παλαιστίνη. Κυβέρνηση, υπουργείο, πρυτάνεις θέλουν να πάρουν τη ρεβάνς από το φοιτητικό κίνημα. Το προχώρημα των πειθαρχικών στο ΕΚΠΑ, η καταδίκη των συλληφθέντων της Αρχιτεκτονικής και η εφαρμογή ποινών σε βάρος τους θα είναι πολύ αρνητική εξέλιξη για το φοιτητικό κίνημα. Οι φοιτητές όμως, στο πλάι του λαού και της νεολαίας μπορούν να αντιστρέψουν αυτή την κατάσταση. Μπορούν να διεκδικήσουν τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες που τους κλέβουν.

Διώξεις - Καταστολή Πρόγραμμα κινητοποιήσεων

Μπροστά στο κύμα φασιστικοποίησης που επιβάλλεται συνολικά, προγραμματίζονται οι εξής κινητοποιήσεις που αποφασίστηκαν από την Ανοικτή Συνέλευση Αγώνα, ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις:

Τρίτη 21/10 19:00 Προπύλαια, ενάντια στη δυνητική αργία της αγωνίστριας εκπαιδευτικού Χρύσας Χοτζόγλου, για τους εκπαιδευτικούς που κινδυνεύουν με αργία ή διώκονται, καθώς και τις 2.500 διώξεις εκπαιδευτικών για την αξιολόγηση.

Ενάντια στην εκδικητική απόλυση του Δ. Αντωνίου στο ΕΚΠΑ.

Κόντρα στον νέο πειθαρχικό νομοσχέδιο που φέρνει την άρση της μονιμότητας στο δημόσιο, επιχειρώντας να επιβάλει σιγή νεκροταφείου παντού.

Για τα πειθαρχικά που ξεκίνησαν στους φοιτητές με στόχο να φιωθεί η νεολαία και να καταστείλουν τους αγώνες της.

Για το χτύπημα στην Αρχιτεκτονική

σχολή και τη σύλληψη φοιτητών.

Για το βίαιο χτύπημα της πορείας για την Παλαιστίνη με αποτέλεσμα πολλούς τραυματισμούς και συλλήψεις με βαριές κατηγορίες.

Πέμπτη 30/10 Διοικητικό Εφετείο Πειραιά (Κολοκοτρώνη 55) -η ακριβής ώρα θα ανακοινωθεί τις επόμενες μέρες- όπου εκδικάζεται η προσφυγή της αίτησης ακύρωσης για τη Δυνητική Αργία που επιβλήθηκε από τον (τότε) υπουργό Παιδείας στην εκπαιδευτικό Χρύσα Χοτζόγλου.

Ο αγώνας ενάντια στην αργία της είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με τον αγώνα ενάντια στα πειθαρχικά στο δημόσιο, καθώς η έκβασή του θα λειτουργήσει παραδειγματικά και για τις υπόλοιπες διώξεις.

Τα δικαιώματά μας κατακτήθηκαν με αγώνες και θα τα υπερασπιστούμε!

Να είμαστε όλοι εκεί!

Τα δύο κράτη δεν είναι δικαίωση, αλλά άρνηση του παλαιστινιακού αγώνα

Ξανά και ξανά έρχεται στην επι-
καιρότητα η φενάκη της «λύσης
των δύο κρατών». Με διάφορες
μορφές και διατυπώσεις, μέσα από
ποικίλες προσφορές ευκαιρίας, συμ-
φωνιών και σχεδίων που εκπονούνται
από τους κατά καιρούς «ειρηνοποιούς»
του πλανήτη, για ένα κάποιο παλαιστι-
νιακό κράτος μέσω του οποίου υποτί-
θεται θα δικαιωθεί ο αγώνας του πα-
λαιστινιακού λαού, με την πιο δημοφι-
λή εκδοχή του να το προσδιορίζει «στα
σύνορα του '67 και με πρωτεύουσα την
ανατολική Ιερουσαλήμ».

Πράγματι, θα είχε ένα νόημα να με-
τρήσει κανείς πόσα και πόσα σχέδια,
πρωτόκολλα και μνημόνια υπογράφη-
καν όλες αυτές τις δεκαετίες, πόσες δια-
πραγματεύσεις, ψηφίσματα, διπλωματι-
κές πράξεις, με τις απαραίτητες κάθε φο-
ρά εγγυήσεις του ΟΗΕ, για να χειραγω-
γηθεί ο παλαιστινιακός λαός, να σταμα-
τήσει να αγωνίζεται και να αποδεχτεί την
καταδίκη του. Και είναι αξιοσημείωτο
πως, δίπλα στα σχέδια ΗΠΑ-σιωνιστών,
οι κάθε λογής ιμπεριαλισμοί πρώτης και
δεύτερης γραμμής, σύμμαχοι και αντα-
γωνιστές, τα υποτακτικά τους κράτη κα-
θώς και οι πρόθυμοι προδότες και ψεύτι-
κοι φίλοι δεν έχαναν την ευκαιρία να πιά-
σουν θέση στην ουρά των δημίων της Πα-
λαιστίνης για την εξυπηρέτηση των συμ-
φερόντων τους. Επί 77 χρόνια, από τη
Νάκμπα του '48, σε μια διαρκή και αστα-
μάτητη Νάκμπα μέχρι τις μέρες μας.

Τα δύο κράτη και η λεγόμενη ειρηνι-
κή τους συνύπαρξη, που επί δεκαετίες
προβάλλονταν ως το ανώτατο όριο διεκ-
δίκησης του παλαιστινιακού λαού, δεν
ήταν τίποτε άλλο παρά ένα προκάλυμμα
εξαπάτησης, ένα κατασκευάσμα ψευ-
τιάς, ένας μηχανισμός κατάπιξης και
καταστολής του αγώνα του. Δίπλα στις
πραγματικές βόμβες και εκατόμβες,
αποτελούσε το πολιτικό όπλο με το
οποίο πυροβολούσαν τη συνειδηση των
Παλαιστίνων, βομβάρδιζαν τα κινήματα
αλληλεγγύης, ανατίναζαν τη βάση στή-
ριξης της Παλαιστινιακής Αντίστασης.
Χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται σε
έναν συνεχή και ασταμάτητο εκβιασμό
αποδοχής του «δικαιώματος» του θύτη-
δολοφόνου να υπάρχει πάνω στα πτώ-
ματα των δεκάδων χιλιάδων θυμάτων
του. Αποτελούσε μια συνεχή και απρο-
κάλυπτη προσπάθεια ξεπλύματος των
εγκλημάτων αλλά και συγκάλυψης των
ιδεολογικών προδιαγραφών αυτού του
«κράτους» ως σιωνιστική-φασιστική ον-
τότητα, των ιστορικών προδιαγραφών
του ως φυτευτού από τον δυτικό ιμπε-
ριαλισμό μηχανισμού βίας, εποικισμού
και κατοχής, αλλά και των πολιτικών
προδιαγραφών του ως μαντρόσκυλο,
τραμπούκος των ΗΠΑ στους λαούς της
Μέσης Ανατολής. Πάνω από όλα, αποτε-
λούσε την πολιτική παγίδα μιας ψεύτι-
κης ανταμοιβής για τη συνθηκολόγηση
του παλαιστινιακού αγώνα.

Ολόκληρη η ηρωική ιστορία του πα-
λαιστινιακού λαού και της Αντίστασής
του είναι μια αδιάκοπη μάχη, μια αιμα-
τοβαμμένη αλυσίδα αντιπαράθεσης ανά-
μεσα στη γραμμή της ένοπλης Αντίστα-
σης με τη γραμμή του συμβιβασμού και
της συνθηκολόγησης. Από τις συμφω-
νίες των «δέκα σημείων» το 1974 μέχρι
την απόφαση του Αραφάτ παράδοσης
των όπλων και από το Καμπ Ντέιβιντ μέ-
χρι την προδοσία των Συμφωνιών του
Όσλο ο δρόμος ήταν γεμάτος με σφαγές.

Μαύρος Σεπτέμβρης, Τελ Αλ Ζατάρ,
Σάμπρα - Σατίλα. Αυτά πήρε ο λαός της
Παλαιστίνης με το ξεπούλημα της Φα-
τάχ, ενώ εκείνη ανταμείφτηκε με μια θε-
σούλα τοποτηρητή του ιμπεριαλισμού
στην περιοχή.

Καμιά νομιμοποίηση στο κράτος-τρομοκράτη

«Κανένα παλαιστινιακό κράτος δεν
θα δει το φως της ημέρας!» Αυτή η
φράση του Νετανιάχου -που έγινε μετά
την αποδοχή του σχεδίου Τραμπ- απη-
χεί τη μοναδική και μόνιμη επιδίωξη
του Ισραήλ απέναντι στον παλαιστινια-
κό λαό: την ναζιστικής έμπνευσης «τε-
λική λύση», την «κατάργηση» του πα-
λαιστινιακού ζητήματος!

Τίποτα άλλο δεν είναι ανεκτό! Το
σιωνιστικό Ισραήλ δεν μπορεί να ξεπε-
ράσει και να αρνηθεί τη φύση του, να
αναιρέσει τη βάση της ύπαρξής του, να
μεταλλαχτεί και να καταργήσει τις προ-
διαγραφές συγκρότησής του, να αυτο-
καταργηθεί και να δεχτεί δίπλα του ένα
παλαιστινιακό κράτος!

Φυτεύτηκε και υπάρχει μόνο ως αρ-
νητής του δικαιώματος του παλαιστι-
νιακού λαού για λεύτερη και ανεξάρτη-
τη πατρίδα. Μόνο ως αδιαπραγμάτετο
προκεχωρημένο φυλάκιο του αμερικά-
νικου ιμπεριαλισμού. Μόνο ως σταθερό
και αναντικατάστατο προγεφύρωμά
του. Είναι κράτος-δολοφόνος, εποικι-
σμού και απαρτχάιντ! Και σαν τέτοιο, η
παλαιστινιακή αντίσταση είναι καρφή
στο μάτι του!

Τι σημαίνει λοιπόν «παλαιστινιακό κράτος στα σύνορα του '67»;

Στην ουσία δεν είναι τίποτε άλλο πα-
ρά η αναγνώριση του κράτους-δολοφό-
νου του Ισραήλ, η νομιμοποίηση της κα-
τοχής, των διωγμών και των εποικι-
σμών, ο περιορισμός του δικαιώματος

για ίδρυση ενιαίου παλαιστινιακού κρά-
τους στα όρια της ιστορικής Παλαιστίνης
και η άρνηση του δικαιώματος επιστρο-
φής όλων των προσφύγων στις εστίες
τους. Δηλαδή η αναίρεση όλων των
στοιχείων πάνω στα οποία συγκροτήθη-
κε το παλαιστινιακό κίνημα.

Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, Ρωσία και
Κίνα, αλλά και αραβικά καθεστώτα, συ-
νένοχοι στο έγκλημα, το έχουν ως ένα
βολικό αφήγημα και όχημα για να προ-
ωθήσει ο καθένας τις επιδιώξεις του.

Οι λαοί νικούν με το όπλο στο χέρι ή με ειρηνευτικές διαδικασίες;

Η επίκληση των αποφάσεων του ΟΗΕ
για τα σύνορα του 1967, των «διεθνών
συμφωνιών» και της «διεθνούς νομιμό-
τητας» είναι η κοινή αφετηριακή βάση
της συζήτησης τόσο των αστικών κομμά-
των στη χώρα μας όσο και δυνάμεων
του ρεφορμισμού, με το ΚΚΕ να ξεχωρί-
ζει ως ο πιο ένθερμος υποστηρικτής της
ειρηνικής επίλυσης. Όμως η προβολή
της λύσης των δυο κρατών και ό,τι τη
συνοδεύει ή η σιωπηρή αποδοχή της
βρίσκει έδαφος και σε δυνάμεις της εξω-
κοινοβουλευτικής Αριστεράς.

Μπροστά στην απαγόρευση του ένο-
πλου εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα
έρχεται ο «ρεαλισμός» της άρνησης της
ένοπλης πάλης ως της μόνης δυνατότη-
τας των λαών, η αναζήτηση στήριξης
στους «καλούς» ή «λιγότερο επιθετι-
κούς» ιμπεριαλιστές, σε «μετριοπαθείς»
αστικές δυνάμεις, σε αστούς «δημοκρά-
τες» ηγέτες, σε αστικούς θεσμούς, Ευ-
ρωκοινοβούλια, ΟΗΕ, Διεθνή Δικαστήρια
κ.λπ.

Ας αναρωτηθούν όσες δυνάμεις μέσα
στο κίνημα αλληλεγγύης μάς κατηγο-
ρούσαν ότι κάνουμε υποδείξεις στον πα-
λαιστινιακό λαό όταν προβάλλαμε τη θέ-
ση του ενιαίου παλαιστινιακού κράτους,
όταν μιλούσαμε για την ανάγκη συντρι-
βής του κράτους-δολοφόνου, όταν

ασκούσαμε πολεμική στη συμβιβαστική
γραμμή της Παλαιστινιακής Αρχής και
στη λύση των δύο κρατών. Βέβαια, πρό-
σφατα κάποιες από αυτές άλλαξαν θέση
και υιοθέτησαν το «από τον Ιορδάνη μέ-
χρι τη Μεσόγειο», σύνθημα που εκτός
των άλλων βρισκόταν στην προμετωπί-
δα των κινήματων αλληλεγγύης παγκό-
σμια και από τα πρώτα που ποινικοποι-
ήθηκαν. Ας μας πουν όμως τι είναι αυτό
που τελικά ενισχύει το κίνημα αλληλεγ-
γύης. Το «δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δι-
καισύνη» ή το «καμιά νομιμοποίηση
στο κράτος-τρομοκράτη»;

Πού βρίσκεται η προοπτική για τους λαούς;

Η θηριωδία του σιωνισμού - ιμπερια-
λισμού και ο βαρύς φόρος αίματος του
παλαιστινιακού λαού θα γεννά και θα
ενισχύει ξανά και ξανά δυνάμεις μέσα
στις γραμμές της παλαιστινιακής αντί-
στασης κόντρα στην υποταγή και στους
ψεύτικους φίλους. Η αντίθεση ιμπερια-
λισμού- λαών θα οξύνεται και θα τροφο-
δοτεί νέες ιντιφάντες και νέα κινήματα
αλληλεγγύης. Η επίλυση του παλαιστι-
νιακού ζητήματος είναι αποκλειστικά
υπόθεση της πάλης του παλαιστινιακού
λαού και του αντιιμπεριαλιστικού κινή-
ματος όλων των λαών. Και αυτό το κίνη-
μα δεν είναι το ντεκόρ στα παζάρια των
ιμπεριαλιστών! Είναι η δύναμη που θα
αναμετρηθεί για να σπάσει φυλακές και
τείχη, για να δημιουργήσει μια λεύτερη
και ανεξάρτητη πατρίδα στα όρια της
ιστορικής Παλαιστίνης, ενός ανεξάρτη-
του παλαιστινιακού κράτους από τον
Ιορδάνη ποταμό μέχρι τη Μεσόγειο μέσα
στο οποίο θα συνυπάρχουν ισότητα και
με πλήρη δικαιώματα Άραβες, Παλαιστί-
νιοι (χριστιανοί και μουσουλμάνοι) και
Εβραίοι. Μόνο αυτή η μορφή μπορεί να
εγγυηθεί τα εθνικά δικαιώματα των Πα-
λαιστίνων και είναι η μοναδική προ-
οπτική για τα συμφέροντα των λαών της
περιοχής!

Υπογραφή των συμφωνιών του Όσλο, Ουάσινγκτον 1993

Παλαιστίνη

Εύθραυστη ανακωχή μεταξύ σιωνιστικού κράτους και Παλαιστινιακής Αντίστασης

Αμερικάνικοι σχεδιασμοί στη Μέση Ανατολή:
από τις φιέστες στο εύφλεκτο τοπίο

Μέσα σε μία εβδομάδα είχαμε εξελίξεις που έτρεξαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Αυτό το γεγονός σε συνδυασμό με την ανάγκη τους να προκαταλάβουν μια μεγάλη νίκη των ΗΠΑ (PAX TRUMPIANA) είναι η αιτία που πολλά δυτικά ΜΜΕ υπερεκτίμησαν πολλά από τα συμβαίνοντα στη Μέση Ανατολή. Στις τεράστιες δόσεις προπαγάνδας που κατέκλυσαν τις οθόνες των τηλεοράσεων και των υπολογιστών μας, μεγάλο μερίδιο είχε φυσικά και η επιχείρηση ξεπλύματος του σιωναζιστικού Ισραήλ και των απερίγραπτων εγκλημάτων που διέπραξε τα τελευταία δύο χρόνια και που συνεχίζει να διαπράττει. Στην πορεία των ημερών και αφού «η δουλειά είχε γίνει», τα πιο ψύχραιμα από αυτά προχώρησαν σε «διορθώσεις» μιας και η πραγματικότητα αποδεικνύεται πιο πολύπλοκη από τις τακτοποιημένες αναλύσεις.

Η συμφωνία ανακωχής

Σε κάθε περίπτωση, με βάση τα έως τώρα δεδομένα που έχουν διαμορφωθεί στη Λωρίδα της Γάζας, οι έμμεσες διαπραγματεύσεις του σιωνιστικού κράτους και της παλαιστινιακής αντίστασης στην Αίγυπτο κατέληξαν στα εξής κατάπαυση του πυρός, υποχώρηση του κατοχικού IDF στο 53% της Λωρίδας, ανταλλαγή των 20 ισραηλινών ομήρων με 1.900 παλαιστίνιους αιχμαλώτους (κατά τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα) και ομήρους του ισραηλινού κράτους (δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ένα σημαντικό τμήμα των φυλακισμένων δεν έχει περάσει καν από δίκη).

Η παλαιστινιακή αντίσταση δεν κατάφερε να απελευθερώσει στελέχη της (όπως ο Μπαργούτι, ο γραμματέας του ΛΜΑΠ κ.ά.) μιας και εξακολούθησε να ισχύει γι' αυτούς το ισραηλινό βέτο. Επίσης συμφωνήθηκε η επανέναρχη της ανθρωπιστικής βοήθειας στον λιμοκτονούντα λαό με 600 φορτηγά ανά ημέρα.

Η συμφωνία αυτή έχει δημιουργήσει, όπως είναι φυσικό, στον κόσμο του κινήματος ερωτηματικά για το τι αυτή σημαίνει αλλά κυρίως για το τι μέλλει γενέσθαι. Μένοντας στα μέχρι τώρα δεδομένα, οι δυνάμεις της παλαιστινιακής αντίστασης (Χαμάς, ισλαμική Τζιχάντ, Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης - ΛΜΑΠ) παραμένουν στη γραμμή της πάλης ενάντια στην κατοχή και τη διεκδίκηση λύσης για αυτό που προσδιορίζουν ως «Εθνικό Παλαιστινιακό Ζήτημα». Η συμφωνία στην οποία προέβησαν ήταν μια αναγκαία συμφωνία τόσο στο στρατιωτικό επίπεδο (έναντι της πίεσης που ασκούσε η περίσφυξη του IDF) όσο και κυρίως για να πάρει ανάσα ο παλαιστινιακός πληθυσμός που στενάζει κάτω από τη δίχρονη σιωνιστική-ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα που έχει ισοπεδώσει τις πόλεις της Γάζας, ένας πληθυσμός που δολοφονείται μαζικά με βόμβες, λιμοκτονία και αρρώστιες. Θα λέγαμε μάλιστα πως οι αιχμάλωτοι - όμηροι που παρέδωσε η παλαιστινιακή αντίσταση είχαν το τελευταίο διάστημα μετατραπεί από «ατού» σε φύλο συκής της

γενοκτονίας που διεξήγε το σιωνιστικό καθεστώς.

Σύμφωνα με την κοινή ανακοίνωσή τους, αλλά και τις ξεχωριστές που εξέδωσαν, οι δυνάμεις της αντίστασης αρνούνται τόσο τον αφοπλισμό όσο και τη «διεθνή δύναμη», δηλαδή την ξένη κηδεμονία, και επιμένουν πως η διακυβέρνηση της Λωρίδας της Γάζας αποτελεί εσωτερικό παλαιστινιακό ζήτημα. Δηλώνουν πως παράδοση των όπλων θα γίνει μόνο σε δυνάμεις των Παλαιστινίων κατά την ίδρυση του παλαιστινιακού κράτους. Το αν θα παραμείνουν σ' αυτή τη γραμμή θα κριθεί στη συνέχεια και στην πράξη μιας και είναι σίγουρο πως θα ενταθούν, θα πολλαπλασιαστούν οι πιέσεις των Αμερικανών, ενώ το σιωνιστικό κράτος δηλώνει πως είναι πανέτοιμο για νέες σφαγές. Γεγονός που χρησιμοποιείται και ως εκβιασμός από τον Τραμπ.

Ομιλία Τραμπ στην Κνεσέτ

Είναι φανερό ότι η διοίκηση Τραμπ έπαιξε κρίσιμο ρόλο στην αποδοχή αυτής της συμφωνίας από την κυβέρνηση Νετανιάχου. Γράφεται και δεν διαψεύδεται ότι, κατά την επίσκεψη του τελευταίου στον Λευκό Οίκο (29 Σεπτεμβρίου), ο Τραμπ έβαλε τον Νετανιάχου να ζητήσει τη λεφωνικά συγνώμη από τον εμίρη του Κατάρ και στη συνέχεια υπέγραψε διάταγμα με το οποίο παρείχε στο Κατάρ αμερικανικές εγγυήσεις ασφαλείας.

Με την ομιλία του στην Κνεσέτ (ισραηλινή Βουλή) ήθελε να στηρίξει τη συμφωνία αυτή, αλλά και να εξασφαλίσει τη συνοχή όλων των πολιτικών δυνάμεων του σιωνιστικού κράτους έναντι αυτής. Μάλιστα, θέλοντας να προλάβει ενστάσεις, τη χαρακτήρισε «νίκη του Ισραήλ», αν και οι στόχοι του σιωναζισμού παραμένουν ανεκπλήρωτοι (εξάλειψη της παλαιστινιακής αντίστασης, διώξιμο του πληθυσμού). Επιπλέον να σημειωθεί ότι το σιωνιστικό κράτος δεν κατόρθωσε να πάρει πίσω τους αιχμαλώτους με πόλεμο, αλλά αναγκάστηκε να τους ανταλλάξει, όπως επιδίωκε η παλαιστινιακή αντίσταση.

Οι ΗΠΑ πίεσαν για την επίτευξη αυτής της συμφωνίας, γιατί ήθελαν να άρουν το στρατηγικό αδιέξοδο που διέβλεπαν στις σφαγές του σιωνιστικού κράτους. Διότι ενόσω ο παλαιστινιακός πληθυσμός αρνούνταν να φύγει από τη Γάζα, αυτό θα οδηγούσε μαθηματικά, σε μια φάση μάλιστα πλήρους απονομιμοποίησης του Ισραήλ, σε δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες δολοφονημένους. Γιατί, ακριβώς για να μην είναι μόνο του το Ισραήλ, θα πρέπει να επανεκκινήσει και να αναβαθμιστεί η επαναπροσέγγισή του με τα αραβικά και μουσουλμανικά κράτη και να συμβάλουν κι αυτά στο θάψιμο του παλαιστινιακού ζητήματος.

Από και πέρα η ομιλία αυτή με την οποία εξυμνούσε τον ισραηλινό κατοχικό στρατό για την «εξαιρετική δουλειά» που έκανε (πάνω από 70 χιλιάδες δολοφονημένους, πάνω από 150 χιλιάδες τραυματίες και ισοπέδωση αλά Δρέσδη μιας ολόκληρης περιοχής) θα μείνει σαν μνη-

μείο ιμπεριαλιστικής θρασύτητας και κυνισμού, δείχνοντας το πόσο αδιάστατα είναι αυτά τα φυράματα.

Η «Σύνοδος ειρήνης»
στο Σαρμ Ελ Σέικ της Αιγύπτου

Θα αντιπαρέλθουμε τις γελοιότητες περί ειρήνης. Τα χτυπήματα στη Χεζμπολάχ, οι εξελίξεις στη Συρία με την ανατροπή του φιλωρωσικού καθεστώτος Άσαντ, οι περιορισμένες έστω επιτυχίες έναντι του Ιράν δημιούργησαν τις προϋποθέσεις ώστε ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός να θέλει να ανοίξει το δρόμο για την επίτευξη των επιδιώξεών του. Την άρση του στρατηγικού αδιεξόδου για το Ισραήλ, την «ανάσταση» και επέκταση των Συμφωνιών του Αβραάμ, την απάντηση στις κινήσεις των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στην περιοχή αλλά και την απάντηση σε Ρωσία και Κίνα τόσο στην περιοχή όσο και ευρύτερα. Και φυσικά τη στρατηγική αναβάθμιση της θέσης και του ρόλου τους στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. Από αυτό το σημείο βέβαια ως το σημείο να προεξοφλείται η επίτευξή τους, υπάρχει μεγάλη απόσταση.

Στη «Σύνοδο Κορυφής» έχει φυσικά σημασία ποιοι προσήλθαν. Αλλά ίσως περισσότερο το ποιοι δεν προσήλθαν και φυσικά δεν υπέγραψαν τη «συμφωνία». Δεν προσήλθε το Ισραήλ με μια γελοία δικαιολογία του Νετανιάχου (συμμετοχή σε μια εβραϊκή γιορτή). Δεν προσήλθε η παλαιστινιακή αντίσταση, παρά μόνο ο προδότης και ενεργούμενο των ιμπεριαλιστών, Αμπάς, ως πρόεδρος της Παλαιστινιακής Αρχής. Παραμένει ενεργή η αντίθεση Τουρκίας - Ισραήλ. Χαρακτηριστικά γράφεται ότι ο Ερντογάν έβαλε βέτο για την παρουσία του Νετανιάχου στη Σύνοδο και μόνο όταν του δηλώθηκε ρητά ότι δεν θα παραστεί, διέταξε να προσγειωθεί στο Κάιρο το αεροπλάνο που τον μετέφερε! Επίσης, τόσο η Αίγυπτος όσο και το Κατάρ έκαναν δηλώσεις για τη «λύση των δύο κρατών», συνεχίζοντας έτσι να κρατάνε τις αποστάσεις τους από το Ισραήλ. Όπως και να έχει, ο δρόμος της επανεκκίνησης των «Συμφωνιών του Αβραάμ» είναι στρωμένος με πολλά αγκάθια και περιπλοκές.

Η Σαουδική Αραβία έστειλε τον ΥΠΕΞ της, πιθανά για να δείξει τη δυσαρέσκεία της για την αναβάθμιση του Κατάρ αλλά και της Τουρκίας. Από εκεί και πέρα, προσήλθαν είκοσι κράτη, με τα τέσσερα από αυτά (ΗΠΑ, Αίγυπτος, Κατάρ, Τουρκία) να υπογράφουν τη συμφωνία, της οποίας το περιεχόμενο είναι ακόμη άγνωστο, εκτός από το επιμύθιό του!

Η παρουσία του Αζερμπαϊτζάν και της Αρμενίας είχε διπλό ρόλο. Από τη μια να επιβεβαιώσει την εμπλοκή των ΗΠΑ στο Νότιο Καύκασο και από την άλλη, όσον αφορά το Αζερμπαϊτζάν, είναι μέρος της επέκτασης των Συμφωνιών του Αβραάμ. Ενώ η Ινδονησία και το Πακιστάν προσκλήθηκαν με το βλέμμα στην Κίνα. Εξάλλου, ο ίδιος ο Τραμπ παρουσίασε συνολικά τη σύνοδο αυτή ως «απάντηση» στη Σύνοδο του «Οργανισμού της Σαγκάης» στο Τιαντζίν της Κίνας.

Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές (Γερμανία, Γαλλία, Αγγλία, Ιταλία) συμμετείχαν βέβαια στη «Σύνοδο της Ειρήνης», αλλά, αν εξαιρέσεις τον κουρελή ιμπεριαλισμό (Ιταλία) με τις περιορισμένες δυνατότητές του, ήδη όλοι τους κινούνται για τις δικές τους «διασκέψεις ειρήνης» (η Γαλλία την πραγματοποίησε ήδη πριν από τη Σύνοδο στο Σαρμ Ελ Σέικ), μη αποδεχόμενοι το ρόλο κομπάρσου που τους επιφυλάσσει ο Τραμπ.

Η «επόμενη μέρα»
στη Λωρίδα της Γάζας

Με το που άρχισαν να υποχωρούν οι κατοχικές δυνάμεις, μια λαοθάλασσα Παλαιστινίων ξεχύθηκε για να πάει για τρίτη, τέταρτη ή δέκατη φορά, δεν έχει σημασία, στα γκρεμισμένα σπίτια του και τις ισοπεδωμένες γειτονιές του. Δηλώνοντας έτσι, φωνάζοντας προς όλους τους διώκτες του πως θα μείνει στη γη του, στην πατρίδα του. Παραδίδοντας μαθήματα αξιοπρέπειας και θάρρους, αλλά κυρίως δυσχεραίνοντας, με την απaráμιλλη αντοχή του, ξανά τους όρους νέων επιθέσεων από τον κατοχικό στρατό.

Ταυτόχρονα, στα εδάφη από τα οποία αποσύρθηκαν οι σιωναζιστικές μονάδες των IDF, αναπτύχθηκε μια ένοπλη δύναμη 7.000 αντρών της Χαμάς, που ανέλαβε την περιφρούρησή της, δείχνοντας πως η διακυβέρνηση της ματωμένης Λωρίδας είναι στα χέρια της παλαιστινιακής αντίστασης. Μάλιστα, με την εκκενρία στα πρώτα εικοσιτετράωρά της αλλά και τις επόμενες μέρες, η παλαιστινιακή αντίσταση έδωσε μάχες, εξόντωσε ή συνέλαβε και εκτέλεσε ομάδες δωσίλογων Παλαιστινίων που είχαν εξοπλιστεί και επιστρατευτεί από το Ισραήλ.

Η εκκενρία, η ανακωχή που υπογράφηκε είναι εύθραυστη. Όλες οι εκδοχές είναι εδώ και μπροστά μας! Η διοίκηση των ΗΠΑ θα κλιμακώσει τις πιέσεις για να μπορέσει να συζεύξει τις δύο επιδιώξεις της: να στηρίξει το Ισραήλ και να ενισχύσει ταυτόχρονα τις σχέσεις της με τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα. Οι ΗΠΑ θα παλέψουν και θα εκβιάσουν για την προώθηση και επιβολή των ευρύτερων σχεδίων τους έναντι των άλλων ιμπεριαλιστών.

Το κράτος δολοφόνος περιέκοψε στο μισό των αριθμό των φορτηγών που μπαίνουν στη Γάζα και ο Νετανιάχου δηλώνει με κάθε ευκαιρία πως «ο πόλεμος δεν τέλειωσε». Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές σε κάθε περίπτωση θα διεκδικήσουν ρόλο στις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή και μερίδιο από το αίμα των λαών. Οι ρώσοι και οι κινέζοι ιμπεριαλιστές μετρούν τα ερείσματά τους, τις αντιφάσεις της πολιτικής των ΗΠΑ και προσπαθούν να δουν τα περιθώρια κίνησής τους.

Η ένοπλη παλαιστινιακή αντίσταση χρειάζεται όσο ποτέ την αλληλεγγύη των λαών, την προβολή του δίκαιου αγώνα που διεξάγει ο λαός της Παλαιστίνης, την ανάπτυξη του κοινού αντιιμπεριαλιστικού αγώνα των λαών της περιοχής.

Γάζα

Επιστροφή, επιμονή και αντίσταση μέχρι τη λευτεριά!

ΗΠΑ και σιωνιστές σχεδιάζουν νέα εγκλήματα σε βάρος των Παλαιστίνιων

Με την ανακοίνωση της εκκεντρικής χιλιάδες Παλαιστίνιοι πήραν το δρόμο της επιστροφής προς το βορρά. Η ελπίδα και η αποφασιστικότητα να γυρίσουν στα σπίτια τους και να ξαναφτιάξουν τη ζωή τους είναι πιο δυνατή από τη βεβαιότητα πως το Ισραήλ δεν θα τηρήσει την εκχειρία. Οι επιθέσεις και οι αεροπορικές επιδρομές στην Πόλη της Γάζας και στη Χαν Γιούνις συνεχίζονταν και είχαν ως αποτέλεσμα το θάνατο τουλάχιστον 50 ανθρώπων.

Η θέα των χιλιάδων εκτοπισμένων να προχωρούν στον οδικό άξονα αλ Ρα-σίντ με κατεύθυνση την Πόλη της Γάζας και με φόντο τα ερείπια προκαλεί δέος και θαυμασμό. Οι κάμερες, που με τόση επιμονή προσπάθησαν οι σιωνιστές να κρατήσουν μακριά για να μην αποκαλύπτουν το μέγεθος της καταστροφής και των εγκλημάτων τους, αποδεικνύουν τη ρήση του Λίνκολν: δεν μπορείς να τους ξεγελάς όλους όλο τον καιρό. Βέβαια, οι λαοί όλου του κόσμου δεν χρειάστηκαν τα συστημικά ΜΜΕ για να πειστούν για τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού και να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους.

Ειδικός εισηγητής του ΟΗΕ χαρακτήρισε την καταστροφή των τελευταίων δύο χρόνων ως «μια άλλη Νάκμπα» που αφήνει βαθιά και δυσεπούλωτα τραύματα. Η διαδικασία αποκατάστασης θα διαρκέσει γενιές. Αν κάποιος ανατρέξει σε παλιότερα άρθρα της «ΠΣ» θα διαπιστώσει αδυναμία αλλά και απροθυμία να καταγράψουμε τον ακριβή αριθμό των νεκρών και των τραυματιών. Χιλιάδες είναι οι αγνοούμενοι που έχουν θαφτεί κάτω από τα συντρίμια. Αντί «συνολικού» αριθμού ή ποσοστού, θα αναφέρουμε τα καθημερινά πλήγηματα που αλιεύσαμε από τον Τύπο.

Ο στρατός κατοχής, λοιπόν, καθημερινά και κατά μέσο όρο σκότωνε 18 μα-

θητές και μαθήτριες κι έναν δάσκαλο. Κατέστρεψε 367 κατοικίες. Καθιστούσε 394 οικογένειες άστεγες. Κατέστρεψε πάνω από ένα τζαμί, ένα κεντρικό πηγάδι νερού, επτά χιλιόμετρα δικτύων ηλεκτρικής ενέργειας, 959 μέτρα δικτύων ύδρευσης, 959 μέτρα δικτύων αποχέτευσης, 4.000 μέτρα δρόμων. Στόχευε ένα καταφύγιο και ένα κέντρο εκτοπισμένων κάθε τρεις ημέρες.

Για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκε ο όρος «Τραυματισμένο Παιδί, Χωρίς Επιζώσα Οικογένεια» (Wounded Child, No Surviving Family -WCNSF) για να καταγράψει την απόλυτη ορφάνια, δίπλα στα 53.724 παιδιά που έχασαν τον έναν από τους δύο γονείς. Περίπου 70.000 τόνοι εκρηκτικών ερρίφθησαν στη Γάζα. Η αρμόδια υπηρεσία των Ηνωμένων Εθνών υπολογίζει πως το 10% δεν έχει εκραγεί και απαιτούνται ειδικοί χειρισμοί που θα διαρκέσουν χρόνια. Η Unicef και ο ΟΗΕ προειδοποιούν πως εξακολουθεί να είναι μεγάλος ο κίνδυνος να αυξηθούν οι θάνατοι παιδιών από την πείνα και τις κακουχίες καθώς το ανοσοποιητικό τους σύστημα είναι εξασθενημένο και ζητούν την αύξηση της ανθρωπιστικής βοήθειας. Το Ισραήλ, όμως, μπλοκάρει τη ροή φορτηγών από το πέρασμα της Ράφα με το πρόσχημα ότι η Χαμάς καθυστερεί την επιστροφή των νεκρών ομήρων.

Η απελευθέρωση των φυλακισμένων αποκάλυψε άλλη μια «παράλειψη» των σιωνιστών, να ανακοινώνουν τις συλλήψεις άμαχων Παλαιστίνιων. Στην πραγματικότητα πρόκειται για τη βίαιη εξαφάνιση-απαγωγή και παράνομη κράτηση τουλάχιστον 2.000 Παλαιστίνιων της Λωρίδας της Γάζας. Πολλοί από αυτούς θεωρούνταν αγνοούμενοι ή νεκροί από τις οικογένειές τους. Οι περισσότεροι ανεξίτηλα σηματοδεδειμένοι από τα βασανιστήρια στα κολαστήρια των σιωνιστών, σακατεμένοι, με βλέμμα κε-

νό. Μικρό δείγμα αυτών των βασανιστηρίων μαρτυρούν και οι απελευθερωμένοι ακτιβιστές του στόλου Sumud: δεμένοι χειροπόδαρα για πολλές ώρες αντιμετώπισαν στέρση τροφής, νερού, φαρμάκων, απειλές, εξύβριση.

Κατά τα λεγόμενα του αντιστράτηγου Χαλίβα, «Για καθετί που συνέβη στις 7 Οκτωβρίου, για κάθε πρόσωπο που σκοτώθηκε στις 7 Οκτωβρίου, πρέπει να πεθάνουν 50 Παλαιστίνιοι. Δεν έχει σημασία αν πρόκειται για παιδιά. Δεν το λέω για λόγους εκδίκησης. Το λέω ως μήνυμα προς τις επόμενες γενιές. Χρειάζονται μια Νάκμπα κάθε τρεις και λίγο για να νιώθουν το κόστος. Δεν υπάρχει άλλη επιλογή».

Από αυτή τη «μοίρα» δεν εξαιρείται η Δυτική Όχθη. Και αυτή δοκιμάστηκε αυτή τη διετία. Είναι ρουτίνα οι εισβολές σε πόλεις και χωριά, οι οδομαχίες, οι στοχευμένες επιθέσεις που άφησαν πίσω τους 960 νεκρούς. Τα σχέδια για 20.000 νέες κατοικίες για εποίκους (project E1) θα υλοποιηθούν με τρομοκρατία, βαιοπραγίες, δολοφονίες. Έποικοι-νταήδες καταστρέφουν σπίτια, καταστήματα, χωράφια (ειδικά ελαιόδεντρα), κλέβουν ζώα και σοδειές.

Η συμφωνία που υπογράφηκε έχει σημάνει το τέλος μιας μάχης, όχι του πολέμου. Από αυτή τη μάχη ο παλαιστινιακός λαός λύγισε. Δεν γονάτισε. Πληγώθηκε. Δεν παραιτήθηκε. Άντεξε, όπως αξιοθαύμαστα αντέχει για δεκαετίες τη σιωνιστική κατοχή. Επιστρέφει με το κεφάλι ψηλά. «Θα στήσουμε μια σκηνή και θα ζήσουμε μέσα, όπως μπορούμε», λέει ένας Παλαιστίνιος που εί-

δε το γιο του να σκοτώνεται. Πεισματικά θα διεκδικεί τη γη που του ανήκει, θα αντιστέκεται και θα ελπίζει. Και η επιστροφή είναι μια μεγαλειώδης πράξη αντίστασης.

Σε αυτή τη βάση θεωρούμε πως τα διδάγματα που μας δίνει η σπουδαία επαναστατική πορεία και η εξέγερση του λαού και της νεολαίας του μακρινού Νεπάλ είναι πολύ κοντά στα δεδομένα της οργής και των αδιεξόδων που βιώνει ο λαός και η νεολαία της χώρας μας, είναι πολύ κοντά στα ζητούμενα της πάλης και του κινήματος στη χώρα μας!

Ο λαός του Εκουαδόρ βράζει Οι μαζικές διαδηλώσεις συνεχίζονται

Χαρακτηριστικά εξέγερσης έχουν πάρει οι πολύ μαζικές διαδηλώσεις που έχουν ξεσπάσει στο Εκουαδόρ από τα μέσα Σεπτεμβρίου. Με αφορμή την κατάργηση της επιδότησης καυσίμων και την αύξηση της τιμής του πετρελαίου κίνησης από τα 1,80 στα 2,80 δολάρια/γαλόνι, ιθαγενείς, μικροκαλλιεργητές, εργαζόμενοι και συνολικά ο λαός του Ισημερινού έχουν βγει στους δρόμους κατά εκατοντάδες χιλιάδες. Η συμμετοχή στις απεργιακές συγκεντρώσεις και τις διαδηλώσεις στην πρωτεύουσα Κίτο, αλλά και σε δεκάδες άλλες επαρχίες, δείχνει τη φανερά λαϊκή οργή, η οποία έχει εκφραστεί μέχρι και με επιθέσεις στην αυτοκινητοπομπή του προέδρου.

Ο πρόεδρος Νομπόα έχει ήδη κηρύξει το Εκουαδόρ σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, έχει κινητοποιήσει αστυνομικές και στρατιωτικές δυνά-

μεις για να καταστείλει τις διαδηλώσεις, που μετράνε ήδη έναν νεκρό, δεκάδες τραυματίες και εκατοντάδες συλληφθέντες. Πρόσφατα δημοσιεύματα, μάλιστα, κάνουν λόγο για τη συμμετοχή εναέριων και χερσαίων μέσων, με τη συμμετοχή 3.000 στρατιωτικών για την «προστασία της ασφάλειας της χώρας», «την αποτροπή του χάους και του βανδαλισμού»...

Κάποιες από τις απεργιακές συγκεντρώσεις έχουν καλεστεί από την Εθνική Ομοσπονδία Ιθαγενών (CONAIE), η ηγεσία της οποίας έχει υιοθετήσει τη θέση της διαπραγματεύσης, κόντρα στην κοινωνική πλειοψηφία. Με αντίστοιχες πρακτικές, το 2019 και το 2022 η ηγεσία της CONAIE συνέβαλε στο κλείσιμο επίσης πολύ μαζικών κινητοποιήσεων. Το Μέτωπο για την Υπεράσπιση Λαϊκών Δικαιωμάτων Εκουαδόρ (FDLP-EC) καταδικάζει αυτή τη στάση και προπαγανδίζει

τη συνέχιση του μαζικού και οργανωμένου αγώνα, μέχρι να παρθούν πίσω οι αυξήσεις στα καύσιμα και να αφεθούν ελεύθεροι όλοι οι συλληφθέντες από τις διαδηλώσεις.

Λίγες μέρες μετά την ανακοίνωση της κατάργησης της επιδότησης για τα καύσιμα, ο πρόεδρος Νομπόα ανακοίνωσε δημοψήφισμα για τις 16 Νοέμβρη, στο οποίο «θα κριθεί» η εγκατάσταση στρατιωτικών βάσεων των ΗΠΑ στον Ισημερινό. Η κυβέρνηση κάνει λόγο για την προσπάθεια καταπολέμησης της διακίνησης ναρκωτικών και της εγκληματικότητας, στην οποία οι Ηνωμένες Πολιτείες δηλώνουν αποφασισμένες να συνδράμουν... Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, που ακόμα και σήμερα αντιμετωπίζει τη Λατινική Αμερική σαν την πίσω αυλή του, με ιστορία επεμβάσεων και πραξικοπημάτων στην περιοχή, επιδιώκει σε αυτή τη φάση να ενισχύσει την παρουσία

του εκεί. Πράγμα που σημαίνει ακόμα μεγαλύτερα δεινά για τους λαούς της περιοχής...

Ο λαός του Εκουαδόρ συνεχίζει να είναι στους δρόμους. Όμως δεν είναι μόνος του. Σε κάθε γωνιά του πλανήτη ξεσπούν κινήματα και αντιστάσεις, που προκύπτουν από τη βάρβαρη πολιτική που έχει καταδικάσει εκατομμύρια μαζών στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Μόνο το τελευταίο διάστημα έχουμε δει μαζικές κινητοποιήσεις από τη νοτιοανατολική Ασία μέχρι τη Λατινική Αμερική, από την Αφρική μέχρι και την Ευρώπη. Οι λαοί του πλανήτη αντιλαμβάνονται ότι αυτό το σύστημα δεν τους χωράει και με κάθε ευκαιρία που τους δίνεται, δείχνουν ότι δε θα μείνουν θεατές μπροστά στο τσάκισμα των ζωών και των δικαιωμάτων τους.

Πράξη καλοσύνης! Έτσι χαρακτηρίσε ο αμερικάνος πρόεδρος τις δολοφονικές στρατιωτικές επιθέσεις σε μηχανοκίνητα πλοία στις ακτές της Βενεζουέλας με αποτέλεσμα να βυθιστούν αύτεανδρα. «Το καθένα από αυτά είναι υπεύθυνο για τον θάνατο 25 χιλιάδων Αμερικανών!» πρόσθεσε, εννώντας πως τόσους μπορούσαν να σκοτώσουν οι ποσότητες των ναρκωτικών που, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του αμερικάνικου ναυτικού, μετέφεραν με τελικό προορισμό τις ΗΠΑ. Η πρώτη επίθεση πραγματοποιήθηκε στις 2 Σεπτεμβρίου και σύμφωνα με την ανακοίνωση του Τραμπ είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο 11 «ναρκο-τρομοκρατών» του καρτέλ Τρεν ντε Αράγουα (TdA). Το σκάφος είχε ξεκινήσει από το ψαροχώρι Σαν Χουάν ντε Ουνάρε με κατεύθυνση το Τρινιντάντ και Τομπάγκο. Σύμφωνα με τους βορειοαμερικάνους, η συμμορία που δημιουργήθηκε μέσα στις φυλακές της Τοροκόν στην επαρχία Αράγουα της Βενεζουέλα και έχει χαρακτηριστεί ως επικίνδυνη τρομοκρατική ομάδα, χειρότερη από την Αλ Κάιντα όπως δήλωσε ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, είναι υπεύθυνη για τη διακίνηση ναρκωτικών, έχοντας υπογειες σχέσεις με το καθεστώς. Συμπληρώνουν ακόμη πως μια άλλη συμμορία, το λεγόμενο Καρτέλ των Ήλιων, έχει αρχηγό τον πρόεδρο Νικολάς Μαδούρο! Δεν είναι η πρώτη φορά που οι ΗΠΑ στοχοποιούν τη Βενεζουέλα ως υπεύθυνη για τη διακίνηση ποσοτήτων ναρκωτικών διαφόρων τύπων. Ιδιαίτερα μετά τον θάνατο του Τσάβες, αυτή η κατηγορία έγινε πιο συχνή και σταδιακά υποστηρίχθηκε με διάφορα κατασκευασμένα στοιχεία και μαρτυρίες. Το τελευταίο διάστημα, ύστερα από την ανάληψη της προεδρίας από τον Τραμπ, το «κατηγορητήριο» εμπλουτίστηκε, διπλασιάζοντας μάλιστα το ποσό της επικήρυξης για τον Μαδούρο από 25 εκατ. δολάρια (απόφαση ενός δικαστηρίου της Νέας Υόρκης επί Μπρίνγκεν το 2020) σε 50 εκατομμύρια! Είναι ολοφάνερο πως η κυβέρνηση Τραμπ, με επικεφαλής τον ΥΠΕΞ Ρούμπιο, ο οποίος ζητά πιο επιθετική πολιτική, όχι μόνο χρησιμοποιεί για προπαγανδιστικούς σκοπούς τη λεγόμενη «ναρκο-τρομοκρατία», αλλά έχει περάσει από τις απειλές στις πράξεις, προετοιμάζοντας το σκηνικό για να δικαιολογήσει επεμβατικές πολιτικές. Πριν τις επιθέσεις στα πλοία και τις παραβιάσεις του εναέριου χώρου της Βενεζουέλα, η Ουάσιγκτον έστειλε στα ανοικτά της χώρας, στα νερά της Καραϊβικής, μια αρμάδα από επτά πολεμικά πλοία και ένα πυρηνοκίνητο υποβρύχιο, με 4.500 πεζοναύτες και στρατιωτικό προσωπικό.

Κορμοράνοι στις ακτές της Καραϊβικής βουτηγμένοι σε κοκαΐνη και φαιτανύλη! «Το Καρτέλ των Ήλιων είναι δημιούργημα της φαντασίας του Τραμπ. Ούτε ο ΟΗΕ ούτε καμία ευρωπαϊκή υπηρεσία κάνει αναφορά σε αυτό, ούτε καν στις υποσημειώσεις των εκθέσεων τους» έγραψε πρόσφατα ένας πρώην αξιωματούχος του ΟΗΕ υπεράνω κάθε υποψίας. Ο ιταλός καθηγητής κοινωνιολογίας Πίνο Αρλάκι ήταν Αναπληρωτής Γενικός Γραμματέας του Οργανισμού και Εκτελεστικός Διευθυντής του UNODC, του προγράμματος του ΟΗΕ για την καταπολέμηση των ναρκωτικών και του εγκλήματος. Στο άρθρο του στις αρχές του Σεπτεμβρίου με τίτλο «Η Μεγάλη Απάτη Εναντίον της Βενεζουέλας:

Η Γεωπολιτική του Πετρελαίου Μεταμφιεσμένη σε Πόλεμο κατά των Ναρκωτικών» ο Αρλάκι υπενθυμίζει πως η έκθεση της UNODC για το 2025 κάνει μόνο μια μικρή αναφορά στη Βενεζουέλα, διαπιστώνοντας πως μόνο ένα μικρό κλάσμα της κολομβιανής παραγωγής ναρκωτικών περνάει από τη χώρα με προορισμό τις ΗΠΑ και την Ευρώπη. «Η Βενεζουέλα, σύμφωνα με τον ΟΗΕ, αποτελεί έδαφος απαλλαγμένο από την καλλιέργεια φύλλων κόκας, μαριχουάνας και παρόμοιων προϊόντων, καθώς και από την παρουσία διεθνών εγκληματικών καρτέλ. Το έγγραφο απλώς επιβεβαιώνει τις 30 προηγούμενες ετήσιες εκθέσεις, οι οποίες δεν αναφέρουν τη διακίνηση ναρκωτικών στη Βενεζουέλα επειδή δεν υπάρχει. Μόνο το 5% των κολομβιανών ναρκωτικών διέρχονται από τη Βενεζουέλα. Για να θέσουμε αυτό το ποσοστό σε προοπτική: το 2018, ενώ 210 τόνοι κοκαΐνης πέρασαν από τη Βενεζουέλα, 2.370 τόνοι -δεκαπλάσιοι- παρήχθησαν ή διακινήθηκαν από την Κολομβία και 1.400 τόνοι από τη Γουατεμάλα. Ναι, διαβάσατε σωστά! Η Γουατεμάλα είναι ένας διάδρομος ναρκωτικών επτά φορές πιο σημαντικός από ό,τι υποτίθεται ότι είναι το τρομακτικό Μπολιβαριανό «ναρκοκράτος». Αλλά κανείς δεν μιλάει γι' αυτό, επειδή η Γουατεμάλα ιστορικά έχει έλλειψη -παράγει το 0,01% του παγκόσμιου συνόλου- του μόνου αφύσικου ναρκωτικού για το οποίο ενδιαφέρεται ο Τραμπ: του πετρελαίου!».

Και όσοι θεωρήσουν πως οι υπηρεσίες του ΟΗΕ μεροληπτούν υπέρ του Καρακάς μπορούν να ανατρέξουν στις εκθέσεις των ιδίων των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών πριν οι Τραμπ και Ρούμπιο αρχίσουν να στήνουν την εκστρατεία παραπληροφόρησης. Μια απόρρητη αξιολόγηση του Εθνικού Συμβουλίου Πληροφοριών των ΗΠΑ, που δημοσιεύθηκε τον Απρίλιο, ανέφερε επανειλημμένα ότι δεν υπήρχαν στοιχεία συντονισμού μεταξύ της Τρεν ντε Αράγουα και στελεχών της κυβέρνησης Μαδούρο. Η έκθεση συγκέντρωσε στοιχεία και από τις 18 υπηρεσίες πληροφοριών, οι οποίες, με εξαίρεση το FBI, είχαν την ίδια εκτίμηση. Όσο για την πλέον αρμόδια, την Υπηρεσία Δίωξης Ναρκωτικών (DEA), στην ετήσια έκθεσή της το 2024 βεβαιώνει πως το 84% της κοκαΐνης που κατασχέθηκε στις ΗΠΑ προέρχονταν από την Κολομβία και δεν αναφέρει καθόλου τη Βενεζουέλα! Ύστερα από τα παραπάνω, είναι σαφές γιατί αρκετοί δημοσιογράφοι και ανεξάρτητοι αναλυτές θυμήθηκαν τον βουτηγμένο σε πετρέλαιο κορμοράνο στις ακτές του Περσικού και την ψευδή εκστρατεία για τα όπλα μαζικής καταστροφής του Ιράκ, που προηγήθηκαν των αμερικάνικο-δυτικών στρατιωτικών επεμβάσεων εκεί.

Νόμπελ Ειρήνης ...για πόλεμο! Μπορεί ο Τραμπ να μην πήρε απευθείας το βραβείο της ανυπόληπτης Νορβηγικής Επιτροπής, αλλά το αφιέρωσε σε αυτόν η φετινή νικήτρια Μαρία Κορίνα Ματσάδο, επικεφαλής της φιλοαμερικάνικης αντιπολίτευσης στη Βενεζουέλα. Για την περίπτωση της Ματσάδο ο «φιλοαμερικανισμός» ως χαρακτηρισμός είναι πολύ επιεικής. Σύμφωνα με την σχεδόν 25χρονη διαδρομή της δεν είναι απλά μια ηγέτης της αντιπολίτευσης, αλλά μια αυτοκρατορική απεσταλμένη, ένα κανονικό ενεργούμενο της

Σαν Χουάν ντε Ουνάρε, Βενεζουέλα

Πολεμικές πράξεις καλοσύνης που διεκδικούν... Νόμπελ Ειρήνης!

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ολόκληρο το άρθρο του Αρλάκι, venezuelanalysis.com/opinion/the-great-hoax-against-venezuela-oil-geopolitics-disguised-as-war-on-drugs/

Και το άρθρο του Γκάμπριελ Χέτλαν στο Nation για το Νόμπελ του Πολέμου www.thenation.com/article/world/nobel-peace-prize-venezuela-war/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

Ουάσιγκτον. Για αυτό και πολλοί πλέον την αποκαλούν María Sin Patria Machado! Μαρία Ματσάδο Χωρίς Πατρίδα! Ηγέτης του δεξιού κόμματος Vente Venezuela, ξεκίνησε ιδρύοντας την «Sumate», μια χρηματοδοτούμενη από την αμερικάνικη υπηρεσία USAID και το ίδρυμα NED οργάνωση, με σκοπό την ανατροπή του Τσάβες. Έγινε δεκτή με τιμές στον Λευκό Οίκο ήδη από το 2004 από τον Τζορτζ Μπους και κατά την πρώτη προεδρία Τραμπ μετατράπηκε σε υπέρμαχο της στρατιωτικής επέμβασης των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα. Νωρίτερα το 2002 είχε πρωταγωνιστήσει στο πραξικόπημα εναντίον του Τσάβες υπογράφοντας το διάταγμα Καρμόνα που καταργούσε το Μπολιβαριανό σύνταγμα και στη συνέχεια έστειλε επιστολή στην κυβέρνηση Νετανιάχου και στον ακροδεξιό Μάκρι της Αργεντινής, ζητώντας τη συνδρομή τους, καταγγέλλοντας τις σχέσεις της Βενεζουέλα άλλοτε με το Ιράν και άλλοτε με ναρκέμπορους! Έφτασε στο σημείο να δεχθεί να εκπροσωπήσει τον Παναμά στον Οργανισμό Αμερικανικών Κρατών για να απευθύνει στη σύνοδο του 2014, έκκληση για διεθνή στρατιωτική επέμβαση. Γι' αυτήν την προδοτική στάση της οι αρχές της χώρας της έχουν ασκήσει διώξεις, της απαγόρευσαν τη συμμετοχή στις εκλογές του 2024, ενώ η ίδια επέλεξε να κρύβεται σε άγνωστο μέρος υπό την προστασία των Γιάνκηδων. Οι τελευταίοι, παρά τα όσα λέχθηκαν για τη δυσαρέ-

σκεια του Τραμπ, ήταν πίσω από τη βράβυσή της. Ο υπουργός Εξωτερικών Ρούμπιο, ο πρέσβης στον ΟΗΕ Βαλτς και μια ομάδα βουλευτών και γερουσιαστών υπέγραψαν την επιστολή για την υποψηφιότητά της.

«Διπλωματία των κανονιοφόρων»! Τουλάχιστον 5 επιθέσεις σε σκάφη έχουν κάνει οι ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ στις ακτές της Βενεζουέλα, σκοτώνοντας 27 ανθρώπους. Με κυνικό τρόπο ο Τραμπ επιβεβαίωσε προχθές δημοσίευμα πως ενέκρινε μυστικές επιχειρήσεις της CIA στο έδαφος της χώρας, επαναλαμβάνοντας τις αστήρικτες κατηγορίες σε βάρος της κυβέρνησης Μαδούρο. Απέφυγε να διαφύσει πως ετοιμάζει ανοικτή στρατιωτική επέμβαση. Παρότι κάτι τέτοιο δεν είναι μια εύκολη υπόθεση, τόσο πολιτικά όσο και στρατιωτικά, είναι πλέον ξεκάθαρο πως η Ουάσιγκτον έχει αποφασίσει να αυξήσει στο μέγιστο βαθμό την πίεση στο καθεστώς με στόχο την ανατροπή του. Σε συνέχεια των πολύχρονων ασφυκτικών οικονομικών κυρώσεων και εμποδίων στην παραγωγή και πώληση του πετρελαίου που είχαν ως στόχο την οικονομική εξουθένωση του. Μια νέα ιμπεριαλιστική εκστρατεία σε βάρος του λαού της Βενεζουέλα και των πλουτοπαραγωγικών πηγών της, με ευρύτερη στόχευση όλη την Λατινική Αμερική, βρίσκεται σε εξέλιξη!

Πόλεμος στην Ουκρανία

Οι εξελίξεις παραμένουν σε τροχιά κλιμάκωσης

Η ένταση στις σχέσεις

NATO - Ρωσίας αποκαλύπτουν

γενικότερα μια περίοδο

αυξανόμενης γεωπολιτικής

αβεβαιότητας στην Ευρώπη.

Οι πρόσφατες εξελίξεις ορίζουν

μια κλιμακούμενη όξυνση

με αβέβαιη κατάληξη.

Η Ρωσία αργά αλλά σταθερά κερδίζει θέσεις και έδαφος επί του πεδίου. Κτυπά ενεργειακές μονάδες δυτικά του Κιέβου, δυτικές στρατιωτικές υποδομές και, κύρια, βάσεις τροφοδοσίας του ουκρανικού μετώπου.

Η Ουκρανία, πέρα από απώλειες εδαφών, αντιμετωπίζει την αποδιοργάνωση όλου του μετώπου της, ενώ επιχειρεί χτυπήματα σε κοντινές αποστάσεις στο έδαφος της Ρωσίας, όπως το πρόσφατο πλήγμα στη ρωσική πόλη Μπέλγκοροντ (για πολλοστή φορά), που στοίχισε τη ζωή σε δύο αμάχους.

Ο Ζελένσκι, που κινείται από διάσκεψη σε τηλεδιάσκεψη, δηλώνοντας παρών και πρόθυμος ως η «αιχμή του δόρατος» του NATO απέναντι στη Ρωσία, σήμερα ζητά επιτακτικά από τις ΗΠΑ πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς, προκειμένου να πλήξει στρατιωτικά και σε βάθος τη Ρωσία. Δεν είναι η πρώτη φορά που ζητά κάτι τέτοιο. Ωστόσο, στο επίκεντρο βρίσκεται η αδυναμία της ουκρανικής αεράμυνας και η απότομη πτώση στα ποσοστά αναχαίτισης. Κάπως έτσι άνοιξε δημόσια η συζήτηση για τους πυραύλους «Τόμαχοκ». Προηγήθηκε, και παραμένει, η συζήτηση αναθεώρησης (απλούστευσης) των κανόνων εμπλοκής στα ανατολικά σύνορα της Ευρώπης. Τώρα έχουμε πλειοδοσία των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών υπέρ της παραχώρησης στο Κίεβο πυραύλων «Τόμαχοκ».

«*Πρόκειται για μια εξέλιξη που αλλάζει το παιχνίδι για τη Ρωσία*», σύμφωνα με ουκρανό στρατηγό ο οποίος υπογράμμισε τη στρατηγική πίεση που δέχεται πλέον η χώρα του στο μέτωπο της αεράμυνας. Ο «Τόμαχοκ», με βεληνεκές 2.500 χιλιομέτρων, ικανών να φτάσουν στη Μόσχα και πέρα από αυτήν, θεωρείται από τις πιο αποτελεσματικές δυνατότητες του Αμερικανικού Ναυτικού και χρησιμοποιήθηκε στο Ιράκ, το Αφγανιστάν και τη Συρία.

Η συζήτηση για την υποθετική παράδοση στην Ουκρανία πυραύλων «Τόμαχοκ» άνοιξε, αλλά είναι ασαφές το πώς θα κλείσει. Ο αμερικανός πρόεδρος προσπαθεί να ισορροπήσει σε καταστάσεις που είναι πιθανό να ξεφύγουν από τον έλεγχο. Τον προηγούμενο μήνα δήλωσε ότι το NATO θα έπρεπε να ανοίγει πυρ σε ρωσικά αεροσκάφη που παραβιάζουν το έδαφος των συμμάχων. Αλλά καταχωρήθηκε στις... «δηλώσεις Τραμπ»!

Η περίπτωση των πυραύλων «Τόμαχοκ» είναι πιο χαρακτηριστική. Οι ΗΠΑ σε πρώτη φάση έδειξαν πρόθυμες να συζητήσουν την αγορά τους από τους Ευρωπαίους, πριν τους «δώσουν» στο

Κίεβο. Στη συνέχεια, ο Τραμπ δήλωσε ότι θέλει να μάθει «*πώς η Ουκρανία σκοπεύει να χρησιμοποιήσει τους αμερικανικής κατασκευής πυραύλους*»! Αν θεωρητικά ισχύει η δέσμευση ότι δεν θα χρησιμοποιηθούν για να πλήξουν στόχους που βρίσκονται σε μεγάλο βάθος εντός της Ρωσίας, τότε τι;

Ο Πούτιν δήλωσε ότι αυτό δεν θα άλλαζε την μη αναστρέψιμη πορεία του πολέμου, η οποία είναι πλέον ευνοϊκή για τη Μόσχα, και εξηγεί γιατί θα αποτελούσε «ένα νέο βήμα στην κλιμάκωση»: επειδή η Ουκρανία δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει αυτούς τους εξελιγμένους πυραύλους χωρίς τη βοήθεια του αμερικανικού στρατού. Αυτό ισχύει γενικότερα για τα αμερικανικά πυραυλικά συστήματα, όπως εξηγεί ο ρώσος απόστρατος συνταγματάρχης και στρατιωτικός αναλυτής Matviychuk.

Τα περίξ του πολέμου στην Ουκρανία με πρωταγωνιστές τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές διαμορφώνουν το κλίμα για το αύριο με άξονα τη γενικευμένη σύγκρουση NATO-Ρωσίας! Ήδη η ένταση στα «Βαλκάνια του Βορρά», στις χώρες της Βαλτικής, αυξάνεται και έχει βαθιές ρίζες. Η Λετονία διέταξε τους ρώσους πολίτες της, που δεν συμμορφώθηκαν με τους νέους κανόνες μετανάστευσης, να εγκαταλείψουν τη χώρα ως τις 13 Οκτωβρίου, διαφορετικά θα απελαθούν. Ήδη 841 ρώσοι πολίτες εμπίπτουν σε αυτή τη κατηγορία. Οι κανόνες αφορούν την επάρκειά τους στη λετονική γλώσσα και την υποχρέωσή τους να υποβληθούν σε ελέγχους ασφαλείας(;) αν θέλουν να

παραμείνουν στη χώρα της. Ο Πούτιν παλαιότερα είχε δηλώσει ότι θα υπερασπίσει κάθε Ρώσο εκτός Ρωσίας. Η κίνηση αυτή έρχεται μετά τα μέτρα που πήρε η ΕΕ για τον περιορισμό μετακινήσεων ρώσων διπλωματών στην Ευρώπη, καθιστώντας τους κανόνες αυστηρότερους, καθώς και την ενίσχυση των ελέγχων στα εξωτερικά σύνορα.

Η Ευρώπη του μιλιταρισμού, που για την ώρα πληρώνει το βαρύ τίμημα του πολέμου στην Ουκρανία, αλλά και των εσωτερικών αντιθέσεων της, βρίσκεται «σε συναγερμό». Η φον ντερ Λάιεν πρόσφατα είπε ότι η Ευρώπη απειλείται «*από την Ανατολή αλλά και από μέσα*»! Το «από μέσα» απασχολεί τα βασικά ιμπεριαλιστικά κέντρα της Ευρώπης. Λεπέν, AfD, Φάρατζ είναι προ των πυλών της εξουσίας σε Γαλλία, Γερμανία και Βρετανία αντίστοιχα. Οι ενδεχόμενες πολιτικές ανατροπές στην Ευρώπη, εκ των πραγμάτων, θα συναρτηθούν από την εξέλιξη του μετώπου στην Ουκρανία.

Μπορεί για τον Μακρόν «*η Ρωσία (να) είναι η μεγαλύτερη δομική απειλή για τους Ευρωπαίους*», αλλά, σε μια κρίση ειλικρίνειας, παραδέχτηκε ότι: «*δεν μπορείς να μεταβείς από μια κατάσταση ειρή-*

νης σε μια κατάσταση πολέμου από τη μια μέρα στην άλλη».

Η διόγκωση της απειλής από τη Ρωσία βγάζει (θεωρητικά) τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ από ένα υπαρξιακό αδιέξοδο, καθώς η αποσταθεροποίηση της ΕΕ, κοινωνικά και πολιτικά, την προηγούμενη δεκαετία ταλανίζει τις σημερινές κυβερνήσεις. Έτσι, η «ρωσική απειλή» νομιμοποιεί κινήσεις που πριν ήταν απαγορευμένες (δημοσιονομική πολιτική κ.λπ.), ενισχύοντας την τάση περικυκλώσεως σε εθνικές στρατηγικές.

Το νέο δεδομένο αφορά τις εξελίξεις στη Γάζα. Αν ο Τραμπ καταφέρει να επιβάλει, σε κάποιο βάθος χρόνου, τον τερματισμό του πολέμου -που αντικειμενικά είχε ανασταλτικό χαρακτήρα στο Ουκρανικό- θα δημιουργηθούν πιθανά προϋποθέσεις για την επικέντρωση στην αντιπαράθεση NATO - Ρωσίας - Ουκρανίας.

XB

Γαλλία

Η πολιτική κρίση και η κοινωνική αναταραχή συνεχίζονται! Τα αδιέξοδα ανακυκλώνονται!

Η πολιτική κρίση στη Γαλλία συνεχίζεται χωρίς ορατή λύση στο άμεσο μέλλον. Η παραίτηση της κυβέρνησης Λεκορνί, λίγες μόλις ώρες από τον σχηματισμό της κυβέρνησής του, κατέγραψε με τον πιο γλαφυρό τρόπο το πολιτικό αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται η Γαλλία, εδώ και δυο χρόνια τουλάχιστον.

Να θυμίσουμε ότι η τωρινή Βουλή προέκυψε μετά τις ευρωεκλογές του 2023, όταν ο Μακρόν είδε το ποσοστό του να μειώνεται στο 14,5%, ενώ η ακροδεξιά της Λεπέν σημείωσε σημαντική άνοδο.

Μετά τον κεντροδεξιό Μπαϊρού, ο οποίος προσπάθησε να περάσει ένα μνημονιακό προϋπολογισμό με κόστος 44 δισ. ευρώ, (σε περικοπές κοινωνικών κονδυλίων και πάγωμα μισθών), ο Λεκορνί, ο διάδοχος που επέλεξε ο Μακρόν, δεν είχε καμιά τύχη. Όσο κι αν προσπάθησε να βρει συμμάχους στην κεντροδεξιά, σε ρεπουμπλικάνους και σοσιαλιστές, δεν τα κατάφερε, για αυτό και παραιτήθηκε πριν καν να κατατεθούν οι μομφές.

Κι ενώ όλοι πιστεύαν πως ο Μακρόν, θα επέλεγε ένα νέο πρόσωπο για πρωθυπουργό δοκιμάζοντας μια άλλη επιλογή «πιο συναινετική», ο Μακρόν επέλεξε για δεύτερη φορά τον Λεκορνί! Έτσι ο Λεκορνί έλαβε νέα εντολή να σχηματίσει κυβέρνηση δυο μέρες μετά την παραίτησή του!

«*Το πείσμα βαφτίζεται... ανανέωση. Η αναστάτωση θεωρείται... συνέχεια. Και η γελοιοποίηση... αξιοπρέπεια. Δεν υπάρχει έλλειψη οξύμωρων για να περιγράψει κανείς τη γαλλική πολιτική ζωή*», σχολιάζει με μπόλικη δόση ειρωνείας ο αρχισυντάκτης πολιτικού ρεπορτάζ της Figaro!

Προφανώς, δεν έχουν αλλάξει οι πολιτικοί συσχετισμοί, ούτε έχουν διαφοροποιηθεί τραγικά οι θέσεις των κομμάτων. Τα γεωστρατηγικά αδιέξοδα συνεχίζουν να πιέζουν τη γαλλική αστική τάξη στην κατεύθυνση της εύρεσης πόρων για να χρηματοδοτηθεί το νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα. Η στρατιωτική ισχύς (μαζί με τα πυρηνικά) ελπίζουν πως θα απαντήσει τα σημερινά αδιέξοδα και θα βάλει τον γαλ-

λικό ιμπεριαλισμό σε τροχιά διεκδίκησης νέων αγορών.

Την ίδια στιγμή, η δεινή οικονομική κατάσταση της Γαλλίας, με το υψηλό εξωτερικό χρέος και τα ακόμα ψηλότερα επιτόκια δανεισμού, απειλεί τη δημοσιονομική σταθερότητα, βασική προϋπόθεση για επενδύσεις και ανάπτυξη. Όπως έχει γραφτεί το τελευταίο διάστημα, η ΕΚΤ έχει παρέμβει επανειλημμένα, έτσι ώστε να στηρίξει τα γαλλικά ομόλογα, για να μην ανέβουν κι άλλο τα επιτόκια δανεισμού! Κάτι βέβαια που, όπως θυμόμαστε, είχε αρνηθεί να κάνει η ΕΚΤ για την Ελλάδα, η οποία κατέληξε στα μνημόνια κι όσα επακολούθησαν!

Έτσι, η νέα κυβέρνηση, από ό,τι φαίνεται μέχρι τώρα (γιατί οι εξελίξεις τρέχουν), είναι «ειδικού σκοπού»! Ο Μακρόν θέλει να ψηφιστεί ο προϋπολογισμός μέσα στις καθορισμένες και προβλεπόμενες προθεσμίες από το σύνταγμα. Την ίδια στιγμή δηλώνει πως δεν θα προκηρύξει νέες βουλευτικές εκλογές, πριν τις προεδρικές, που είναι το 2027!

Ενάντια στο διεφθαρμένο σύστημα του πολέμου, της εκμετάλλευσης και της φτώχειας

Οι λαοί θα βρουν τον δρόμο του αγώνα

Βράζουν κάτω από την καταπίεση, την ανέχεια και τη διάλυση των ζωών τους

Περού, Αργεντινή, Μαρόκο, Μαδαγασκάρη, Νεπάλ, Φιλιππίνες, Ινδονησία, Σρι Λάνκα, Κένυα, Μπαγκλαντές αλλά και Ελλάδα, Σερβία, Γαλλία. Είναι πολλά για να είναι τυχαία. Και είναι ζήτημα χρόνου ποια θα είναι η επόμενη χώρα της Αφρικής, της Αμερικής, της Ασίας, της Ευρώπης, που θα μπει στον χορό των δυναμικών, ασύμμετρων και αντικαθεστωτικών κινητοποιήσεων, στις οποίες πρωτοστατεί η νέα γενιά και όχι τυχαία.

Ο αστικός τύπος (διεθνής και εγχώριος) και οι διάφοροι δημοσιολογούντες αναγκάζονται να παραδεχτούν τη μισή αλήθεια, για να αποκρύψουν την υπόλοιπη. «Ανησυχούν με τη διαφθορά και το νεποτισμό των κυβερνήσεων», για να κρύψουν το ίδιο το DNA του συστήματος. Μερικοί συνηγορούν στην αμφισβήτηση των κυβερνήσεων και καμώνονται ότι βλέπουν με κατανόηση τα ξεσπάσματα, απλώς για να μην αμφισβητηθεί τίποτα. Και βέβαια προσπαθούν να υπαγορεύσουν στους λαούς τα όρια και το πλαίσιο της αγανάκτησής τους, να οχυρώσουν πολιτικά και ιδεολογικά τις όχθες που θα περιορίσουν το ποτάμι της λαϊκής πάλης.

Τι γεννάει τα ξεσπάσματα σε όλο τον κόσμο

Δύο είναι οι βασικοί όροι που (με σχετικά όμοιο τρόπο) αποτελούν την υλική

βάση που γεννάει αυτό το τσουνάμι οργής των λαών και των νέων:

- Ο ένας είναι η πρωτοφανής και εκθετική επιδείνωση των όρων ζωής και δουλειάς, η πλήρης συντριβή κάθε έννοιας εργασιακών σχέσεων, η πλήρης απαξίωση της ζωής.
- Ο δεύτερος είναι η παντελής έλλειψη διεξόδου και προοπτικής εκ μέρους του συστήματος σε όλο τον κόσμο. Και αυτό, θα τολμούσαμε να πούμε, συμβαίνει για πρώτη φορά. Ακόμα (για να μιλήσουμε και για την ελληνική εμπειρία) και την εποχή των μνημονίων, το σύστημα αναγκαζόταν να πουλάει το παραμύθι ότι θα «πιεστούμε λίγο για να βγούμε από τα μνημόνια και να επανέλθουμε στην κανονικότητα». Τώρα πια, από τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις μέχρι τις εξαρτημένες χώρες, το καπιταλιστικό σύστημα «υπόσχεται» πόλεμο και εξαθλίωση.

Η καταβύθιση των συνθηκών ζωής, συνδυασμένη με μια μαύρη προοπτική, ήταν, είναι και θα είναι εύφλεκτη ύλη για τους λαούς και τη νεολαία. Πάντα και σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης.

Είναι, λοιπόν, αντιιμπεριαλιστικά και αντικαπιταλιστικά τα κινήματα που ξεσπάνε;

Η υλική βάση που τα γεννά είναι, αλλά η συγκρότησή τους δεν είναι και δεν θα μπορούσε να είναι απευθείας σε αυτή τη φάση. Είναι γνωστή η εκτίμησή μας ότι οι συνέπειες της αποσυγκρότησης της

εργατικής τάξης και της ήττας του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος είναι παρούσες. Η πορεία αμφισβήτησης και κατόπιν ανατροπής των όρων αυτών θα είναι μια επίπονη διαδικασία, που θα περάσει δια πυρός και σιδήρου.

Η πολιτική και ιδεολογική συγκρότηση της δυσaréσκειας και του αδιεξόδου των μαζών βρίσκει εμπόδιο τους όρους αυτούς, φρενάρει σε αυτούς. Η μαζική αποϊδεολογικοποίηση και αποπολιτικοποίηση που έχει κυριαρχήσει για δεκαετίες έρχεται κατόπιν να συναντηθεί με τη συνειδητή και οργανωμένη προσπάθεια των αρχουσών τάξεων (που είναι συγκροτημένες ως τάξεις για τον εαυτό τους και ξέρουν τι θέλουν, ειδικά απέναντι στον εχθρό λαό) να περιορίσουν και να απονευρώσουν πολιτικά και ιδεολογικά το τσουνάμι των λαϊκών ξεσπασμάτων.

Έτσι, η αρκετά αυτόματη (με βάση την αποϊδεολογικοποίηση) τάση των μαζών να στοχεύσουν τον νεποτισμό και τη διαφθορά ή να αναζητήσουν μια αόριστη δικαιοσύνη γίνεται από τη μεριά των κέντρων του συστήματος πραγματική εκστρατεία όχι μόνο καθυπόταξης των μαζών, αλλά και εκμετάλλευσής τους, για να αναδιαταχτεί το αστικό πολιτικό σκηνικό, δηλαδή «να αλλάξουν όλα, για να μην αλλάξει τίποτα», όπως λεγόταν πολύ διεισδυτικά στον Γατόπαρδο. Αποτελεί, δηλαδή, το πλαίσιο που υπαγορεύει το σύστημα ως επιτρεπτό όριο της λαϊκής και νεολαιίστικης οργής, που λέγαμε εισαγωγικά. Είναι άλλο ζήτημα, όπως θα πούμε πιο κάτω, ότι αυτή η αναδιάταξη δεν είναι καθόλου μα καθόλου εύκολο να γίνει!

Παρατηρούμε το εξοργιστικό (αν η περίοδος ήταν λιγότερο επώδυνη, θα ήταν απολύτως κωμικό) οι πιο χωμένοι κύκλοι του συστήματος σε διάφορες χώρες, διάφορες μαριονέτες του ιμπεριαλισμού ή μεγάλοι κεφαλαιοκράτες να ομνύουν «ενάντια στη διαφθορά και τον καθεστωτισμό». Στη χώρα μας, στο μέτωπο ενάντια στο «καθεστώς Μητσοτάκη» και στη διεκδίκηση «δικαιοσύνης» συντάσσονται από δυνάμεις που τοποθετούνται στην Αριστερά μέχρι τον Σαμαρά, τον Βενιζέλο και τον Βελόπουλο! Ε, εντάξει, δεν θέλουμε άλλον τέτοιον... αντικαθεστωτισμό!

Για τη διαφθορά και τον νεποτισμό

Είναι αλήθεια, βέβαια, ότι η εν γένει στάση των πολιτικών ελίτ του συστήματος σε όλο τον κόσμο οξύνει αυτή την πλατιά οργή ενάντια έστω σε αυτόν τον αόριστο καθεστωτισμό και τον «νεποτισμό». Αν παρακολουθήσει κανείς τις δηλώσεις εκπροσώπων των κυβερνήσεων παγκόσμια (από τον Τραμπ, τον Μακρόν, τον Μεντβέντεφ, τον Μιλέι έως τον Γεωργιάδη και τον Μαρινάκη, για να πάμε στα δικά μας) δεν βλέπει τίποτα άλλο από μίσος στον λαό και πρόκληση προς αυτόν. Από σάπιο καθεστωτισμό και νεποτισμό.

Αλλά και κάτι άλλο: Απόλυτη παρακμή. Το παγκόσμιο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα είναι σε απόλυτη παρακμή και μόνη του «διέξοδος» είναι ο πόλεμος, η επίθεση και το μίσος στους λαούς και την εργατική τάξη. Γι' αυτό και τα διάφορα σχέδια αναδιάταξης είναι

τόσο βραχύχρονης διάρκειας και κάθε κυβέρνηση που αναδεικνύεται θυμίζει σε λίγους μήνες το γνωστό «με τον ήλιο τα βάζω, με τον ήλιο τα βγάζω, τι έχουν τα έρμα και φοφάνε».

Όμως είναι κρίσιμο να απαντήσουμε (και να θέσουμε στις μάζες) τα ερωτήματα:

Οι κινητοποιήσεις στο Περού, που ξέσπασαν όταν πέρασε νόμος που υποχρεώνει όλους όσους κλείνουν τα 18 χρόνια να εγγραφούν σε ιδιωτική ασφάλιση, ήταν κινητοποιήσεις ενάντια στη διαφθορά;

Οι άγριες συγκρούσεις στην Αργεντινή, όπου ο φασίστας Μιλέι έχει ξηλώσει κάθε ίχνος κοινωνικής κατάκτησης, έγιναν ενάντια στη διαφθορά;

Οι νέες κινητοποιήσεις στη Γαλλία (σε συνδυασμό με τη συνολική πολιτική κρίση της ιμπεριαλιστικής γαλλικής αστικής τάξης) ενάντια στις νέες αντιασφαλιστικές ρυθμίσεις έγιναν ενάντια στον νεποτισμό;

Οι τεράστιες κινητοποιήσεις για τα Τέμπη και το «δεν έχω οξυγόνο» έγιναν μόνο ή βασικά για το έγκλημα των Τεμπών;

Τι είναι διαφθορά, αν δεν είναι το γεγονός ότι τα πούρα μιας μέρας ενός καπιταλιστή αξίζουν όσο το φαγητό τώσων παιδιών;

Ότι μια ιμπεριαλιστική αστική τάξη εξαφανίζει χώρες ολόκληρες, για να ικανοποιηθούν οι γεωπολιτικές και οικονομικές της επιδιώξεις;

Ότι διαλύονται νοσοκομεία, ενώ η αστική τάξη δείχνει πόσο καλό παιδί είναι στους ιμπεριαλιστές αγοράζοντας F-35 και Belharra;

Ότι, τελικά, η παραγωγή είναι κοινωνική, ενώ η ιδιοποίησή της ατομική;

Δεν υπάρχει κανένα μεγαλύτερο σκάνδαλο, καμία μεγαλύτερη διαφθορά από την ίδια την ύπαρξη του καπιταλιστικού συστήματος. Που, στο ιμπεριαλιστικό του στάδιο, όπου είναι σε απόλυτη παρακμή, παράγει πράγματι χιλιάδες δευτερεύουσες «διαφθορές» σε κάθε πτυχή της κοινωνικής και πολιτικής ζωής.

Για τη στάση μας

Ως κομμουνιστές, χαϊρόμαστε για αυτή την έξοδο των μαζών στο προσκήνιο. Προσπαθούμε να την ευνοήσουμε και είμαστε με ενθουσιασμό μέσα σε αυτή. Προσπαθούμε ταυτόχρονα να ευνοήσουμε το μπόλιασμα της λαϊκής αγανάκτησης και των λαϊκών αγώνων με την οργή ενάντια συνολικά στο σύστημα του πολέμου, της εκμετάλλευσης και της τρομοκρατίας. Έχουμε πλήρη συνείδηση της φάσης του κομμουνιστικού κινήματος, αλλά ταυτόχρονα ξέρουμε ότι το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα βρίσκεται σε βαθιά κρίση και περιδίνηση.

Αν τα κέντρα εξουσίας του συστήματος σκυλιάζουν για να αποφύγουν τη συνάντηση της λαϊκής οργής σε όλο τον κόσμο με τις κομμουνιστικές ιδέες, εμείς πρέπει να κάνουμε το αντίθετο. Έχοντας εμπιστοσύνη στις μάζες, υποστηρίζοντας τον δρόμο της επανάστασης και χωρίς να κρύβουμε από αυτές τις αδυναμίες μας και τα ζητήματα στα οποία δεν είμαστε ώριμοι να έχουμε απαντήσεις.

Η ύπαρξη υπουργικού συμβουλίου αποτελεί επίσημη προϋπόθεση για την υποβολή ενός προϋπολογισμού. Για αυτό ο Μακρόν προχώρησε άρον-άρον στον νέο διορισμό του Λεκορνί!

Για την ιστορία, 12 από τους 18 υπουργούς της πρώτης κυβέρνησης του κ. Λεκορνί έχουν ξαναδιοριστεί και στη δεύτερη. Ο Μακρόν, για να ελέγχει την κατάσταση, διατήρησε στα πόστα τους Ζεράρ Νταρμανέν στο υπουργείο Δικαιοσύνης και τον Ρολάν Λεσκίρ στο Υπουργείο Οικονομικών, και οι δυο του δικού του κόμματος! Η μόνη ίσως σημαντική αλλαγή είναι η Κατρίν Βοτρέν του κεντροδεξιού χώρου στο υπουργείο Άμυνας, στη θέση που μέχρι πρότινος κατείχε ο ίδιος ο Λεκορνί. Η Βοτρέν είχε διατελέσει υπουργός Εργασίας στην κυβέρνηση του Φρανσουά Μπαϊρού και είχε υπηρετήσει και υπό την προεδρία του Ζακ Σιράκ. Θεωρείται άνοιγμα στους ρεπουμπλικάνους.

Η κατάθεση του προϋπολογισμού αναμένεται στις αρχές Νοέμβρη, αλλά ήδη οι πρώτες δηλώσεις της νέας κυβέρνησης έκαναν φανερό πως μάλλον έχει επιτευχθεί μια κατά αρχή συμφωνία στήριξής της, από τους Σοσιαλιστές!

Σύμφωνα με την ομιλία του πρωθυπουργού στη Βουλή (15/10), ο Λεκορνί δεσμεύεται: για «την άμεση και πλήρη αναστολή της μεταρρύθμισης του συνταξιοδοτικού, δηλαδή του μέτρου που αφορά την ηλικία και την περίοδο εισφορών μέσω τροπολογίας της κυβέρνησης» που εισήχθη στο κείμενο του προϋπολογισμού κοινω-

νικής ασφάλισης. Να τονίσουμε πως η αναστολή θα είναι μέχρι τη διενέργεια των προεδρικών εκλογών το 2027(!) οπότε και θα επανεξεταστεί.

Επίσης, δεσμεύεται να μην καταφύγει στη χρήση του Άρθρου 49.3 του Συντάγματος, που δίνει τη δυνατότητα στην κυβέρνηση να περάσει έναν νόμο χωρίς να έχει ψηφιστεί στη Βουλή, όπως άλλωστε έγινε με τον συνταξιοδοτικό νόμο!

Τέλος, υπάρχει μια γενικόλογη αναφορά στην ομιλία για μια «χαλάρωση» στις περικοπές του προϋπολογισμού που καταθέτει η κυβέρνηση, καθώς και ευχές-εκκλήσεις προς τους πολύ πλούσιους να συνεισφέρουν φορολογικά περισσότερο!

Ήδη, ο ακροδεξιός «Εθνικός Συνεγερμός» της Λεπέν και η «Ανυπότακτη Γαλλία» του Ζαν Λικ Μελανσόν έχουν καταθέσει πρόταση μομφής, οι οποίες θα συζητηθούν στις 16/10. Χωρίς, όμως, την ψήφο των Σοσιαλιστών δεν θα περάσουν.

Οι εξελίξεις, λοιπόν, είναι μπροστά, μια και όπως είπαμε, ακολουθεί η ψήφιση του προϋπολογισμού και όλων των προσαπαιτούμενων που θέσανε οι Σοσιαλιστές. Μην ξεχνάμε, όμως, ότι στις 18 Σεπτέμβρη, λίγες μέρες μετά την κατάρρευση της κυβέρνησης Μπαϊρού, είχαμε μια γενική πανεργατική απεργία, που έβγαλε εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές και απεργούς στον δρόμο σε δεκάδες πόλεις! Κι αυτό είναι ίσως η μόνη παρακαταθήκη που εγγυάται τη διασφάλιση της διεκδίκησης των εργατικών αιτημάτων!

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Πληθαίνουν παγκόσμια οι φωνές που κάνουν λόγο για μία επερχόμενη κρίση.

Η μόνη βεβαιότητα που αναδεικνύεται από τα διάφορα δημοσιεύματα είναι ότι κάτι τέτοιο επίκειται στον ορίζοντα λιγότερο ή περισσότερο σύντομα.

Αφορμές για κάτι τέτοιο πολλές: η αποκαλούμενη (;) φούσκα της τεχνητής νοημοσύνης, το αμερικάνικο χρέος, η ανατροπή στη σχέση δημόσιου/ιδιωτικού δανεισμού, προσφάτως... και σε όσον αφορά το τελευταίο... «σηκώνουν χέρι» τα ιαπωνικά ομόλογα.

Είναι αλήθεια ότι όλο και περισσότεροι γίνονται συσχετίσεις ανάμεσα στη σημερινή- εποχή της AI και στην περίοδο της δημιουργίας του διαδικτύου. Μάλιστα έχουν αρχίσει να γίνονται αναφορές και συγκρίσεις και με την περίοδο του 1920, την εποχή δηλαδή της μαζικής ηλεκτροδότησης!

«Η υποσχόμενη εποχή των συντομότερων ωρών εργασίας και των ηλεκτρικών αναψυχών μετατράπηκε σε συσσίτια και ουρές για ψωμί. Η κατάρρευση αποκάλυψε απάτες και υπερβολές. Ο επιχειρηματίας του ηλεκτρικού ρεύματος, Samuel Insull, κάποτε προστατευόμενος του Thomas Edison και ιδρυτής της Commonwealth Edison του Σικάγο, σε κάποιο σημείο είχε περιουσία αξίας 150 εκατομμυρίων δολαρίων, ένα ακόμη πιο συγκλονιστικό ποσό για την εποχή. Αλλά μετά την πτώχευση του αυτοκρατορικού του Insull το 1932, κατηγορήθηκε για υπεξαίρεση και κλοπή. Έφυγε στο εξωτερικό, επέστρεψε και τελικά αθώωθηκε, αλλά 600.000 μέτοχοι και 500.000 ομολογιούχοι έχασαν τα πάντα». (από άρθρο του in.gr, επίβλεψη Σωτηρέλη-Παπαδοπούλου)

Ποια είναι, όμως, η σημερινή κατάσταση;

Η MacroStrategy είναι άκρως απαισιόδοξη για την κατάσταση στην αμερικανική αγορά. Σε σημειώμά της προς θεσμικούς επενδυτές υποστηρίζει ότι η σημερινή «έκρηξη» της τεχνητής νοημοσύ-

νης δεν είναι απλώς μια νέα εκδοχή της φούσκας του διαδικτύου στα τέλη της δεκαετίας του '90, αλλά ένα φαινόμενο πολλαπλάσιας έντασης.

Και αυτό γιατί το πρόβλημα των επενδύσεων στην πραγματική οικονομία όχι μόνο δεν έχει λυθεί, αλλά έχουν επισσωρευτεί και όλοι οι αρνητικοί όροι των προηγούμενων περιόδων και έχει μοχλευτεί η άσβεστη δίψα του κεφαλαίου για μεγαλύτερες αποδόσεις, που δεν ικανοποιείται στο πεδίο της πραγματικής αναπαραγωγής των κεφαλαίων.

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς της, αν μετρηθεί η στρεβλή κατανομή κεφαλαίου (με βάση την προσέγγιση του Σουηδού οικονομολόγου Knut Wicksell), η παρούσα φούσκα είναι 17 φορές μεγαλύτερη από τη dot-com (των νέων τεχνολογιών του 2000) και 4 φορές μεγαλύτερη από τη φούσκα της αγοράς στεγαστικών δανείων το 2008.

Η πιο γνωστή Goldman Sachs υπολογίζει ότι «μέσα στους επόμενους 12 έως 24 μήνες είναι πιθανή μια σημαντική διόρθωση».

Όπως εξήγησε ο Solomon, σύμβουλος της Τράπεζας, «όταν οι επενδυτές είναι ενθουσιασμένοι, βλέπουν μόνο τις ευκαιρίες και παραβλέπουν τους κινδύνους».

Ο Τζεφ Μπέζος μίλησε για «βιομηχανική φούσκα», ενώ ο βετεράνος επενδυτής Leon Cooperman και αναλυτές της Saxo Bank συγκρίνουν τη σημερινή εικόνα με τις μεγάλες κερδοσκοπικές μανίες του παρελθόντος.

Γράφει η Ναυτεμπορική: «Η εικόνα στην αμερικανική οικονομία αποτυπώνει την ανισότητα. Οι μετοχές εταιρειών πολυτελείας, όπως η Ferrari, καταγράφουν υψηλές αποδόσεις, ενώ τίτλοι που απευθύνονται σε καταναλωτές χαμηλότερων εισοδημάτων, όπως η Dollar General, υποχωρούν».

Η Bank of America εκτιμά ότι η χρηματιστηριακή περιουσία είναι σήμερα έξι φορές μεγαλύτερη από το μέγεθος της πραγματικής οικονομίας! Η Wall Street

δείχνει να κινείται με ταχύτητα που η Main Street αδυνατεί να ακολουθήσει, ενισχύοντας τις κοινωνικές ανισότητες και τη δυσαρέσκεια.

Στο δυνητικά εκρηκτικό οικονομικό κοκτέιλ έρχεται να προστεθεί μία ακόμη οικονομική στρέβλωση: Ο εκμηδενισμός της διαφοράς στις αποδόσεις των κρατικών ομολόγων υψηλού κινδύνου από αυτές των εταιρικών ομολόγων και των μετοχών.

«Παιδί» της κρίσης του 2008, όταν μετά την κρίση των στεγαστικών δανείων οι Τράπεζες περιόρισαν τις χορηγήσεις δανείων, ο εταιρικός δανεισμός μέσω των εταιρειών ιδιωτικών πιστώσεων γιγαντώθηκε και φτάσαμε στο σήμερα.

«Η αγορά ιδιωτικής πίστης της Αμερικής, η οποία αποτιμώνταν σε 1,6 τρισεκατομμύρια δολάρια σε ανεξόφλητα δάνεια στο τέλος του 2024, έχει πλέον περρίπου το ίδιο μέγεθος με την αγορά ομολόγων υψηλού κινδύνου», γράφει ο Οικονομικός Ταχυδρόμος και συνεχίζει: «Τα καινούργια χρηματοπιστωτικά ιδρύματα επεδίωξαν υψηλές αποδόσεις σε αδιαφανείς αγορές και ήταν πρόθυμα να αναλάβουν το ρίσκο που αυτό συνεπαγόταν. Αυτό έχει οδηγήσει σε εξαιρετικά περίπλοκες χρηματοοικονομικές ρυθμίσεις, πολλές από τις οποίες είναι πέρα από το οπτικό πεδίο των ρυθμιστικών αρχών και ακόμη και των εμπλεκόμενων ιδρυμάτων».

Κάτι τέτοιο μας επιτρέπει να ρίξουμε μία ματιά στην πραγματική εικόνα του ιδιωτικού αμερικάνικου χρέους, που επισκίασε η αντιπαράθεση για το δημόσιο χρέος των ΗΠΑ. Εκεί τα πράγματα δείχνουν να είναι πιο δραματικά απ' ό,τι ήθελε να μας πείσει η εκδραμάτιση του προβλήματος από Ρεπουμπλικάνους και Δημοκρατικούς. Με πραγματικά θύματα, όμως, τους εργαζόμενους στον δημόσιο τομέα.

«Ενδεικτικό είναι ότι το ποσοστό του χρέους της αυτοκινητοβιομηχανίας που δεν έχει πληρωθεί για 90 ημέρες ή περισσότερο αυξήθηκε στο 5% το δεύτερο

τρίμηνο, το υψηλότερο των τελευταίων πέντε ετών».

Έχει, όμως, μεγαλύτερη αξία ένας αντικειμενικός και διαχρονικός δείκτης της οικονομικής δραστηριότητας μέσα στις ΗΠΑ:

«Οι πωλήσεις φορτηγών, που χρησιμοποιούνται από τους επενδυτές για την παρακολούθηση των οικονομικών λιανικής και βιομηχανίας της Αμερικής, έχουν μειωθεί από ετήσιο ρυθμό 553.000 τον Μάιο του 2023, την κορύφωσή τους μετά την πανδημία, σε 422.000 τον Αύγουστο, το χαμηλότερο επίπεδο των τελευταίων πέντε ετών». (από την ίδια έκδοση του ΟΤ).

Επιπροσθέτως, οι επενδύσεις εταιρικών ομολόγων έχουν αναπτυχθεί τελευταία ραγδαία στη «μαρίδα» των μικροεπενδυτών και στα ασφαλιστικά ταμεία μέσω των συνταξιοδοτικών λογαριασμών.

«Η επενδυτική τράπεζα Lincoln International υποδηλώνει ότι το 11% των εταιρειών ιδιωτικών αγορών λαμβάνουν «πληρωμές σε είδος», στις οποίες οι δανειολήπτες αναβάλλουν τις πληρωμές τόκων και προσφέρουν στους πιστωτές υποσχετικές. Το αντίστοιχο ποσοστό στο τέλος του 2021 ήταν 7%. Οι αναδιαρθρώσεις επιχειρηματικών χρεών έχουν γίνει πιο συχνές, εξ ου και η διατήρηση των επίσημων ποσοστών πτώχευσης σε χαμηλότερα επίπεδα από ό,τι θα συνέβαινε διαφορετικά», επισημαίνει ο ΟΤ.

Φυσικά, αυτές οι δραματικές επισημάνσεις πολύ πιθανώς σκοπεύουν στο να μην είναι τόσο ξαφνικό και «αναιτολόγητο» το ξέσπασμα, προετοιμάζοντας τον κόσμο για την επερχόμενη «διόρθωση».

Δεν αποκλείεται συνεπώς αυτή τη φορά η κρίση (στην ουσία πάντα έτσι ήταν) να είναι ένα συνδυαστικό κύμα αιτιών, αν και πάντα ξεχωρίζει η αφορμή, ακόμη και αν αυτή έρθει π.χ. από την Ιαπωνία... ή όπου αλλού...

«Φρίντα Κάλο – Οι φωτογραφίες της»

Από τις 3 Οκτωβρίου ως τις 4 Ιανουαρίου θα εκτίθεται στο Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης η έκθεση «Frida Kahlo – Her photos».

Πρόκειται για μια έκθεση 241 προηγούμενων δημοσιευτών φωτογραφιών, που βρίσκονταν σε λεύκωμα της, τραβηγμένες, πέρα από την ίδια, από άτομα του περίγυρου της: από τον πατέρα της, τους φίλους της, τους έρωτές της και πλήθος κόσμου που της έδινε τις φωτογραφίες αυτές.

Σε αυτές παρουσιάζονται διάφορες χρονικές πτυχές της ζωής της ή ζώων που την αφορούν. Με αυτόν τον τρόπο, μπορεί κανείς να ρίξει μια ματιά σε σημεία που έχουν να κάνουν με τα σωματικά τραύματα που έφερε λόγω ενός αυτοκινητιστικού ατυχήματος και τον τρόπο που ζωγράφιζε, με τους ανθρώπους που την περιέβαλαν, φίλους, άλλους καλλιτέχνες, αλλά και ερωτικούς συντρόφους, καθώς και φωτογραφίες

με εθνολογικό ή καλλιτεχνικό ενδιαφέρον, με πολιτικές φιγούρες, αλλά και βιομηχανικών συμπλεγμάτων.

Επιτυγχάνεται μέσα από την έκθεση μια άμεση θέαση πραγμάτων που γνωρίζαμε από λεκτικές πηγές, όπως το γεγονός ότι αφιερώθηκε με πάθος στη ζωγραφική, ακόμα και όταν το σώμα της ήταν σε πραγματικά κακή κατάσταση. Παρουσιάζονται εικόνες από στιγμιότυπα της πολιτιστικής ζωής των αυτόχthonων του Μεξικό, πράγμα που αποτελεί ένδειξη του ενδιαφέροντός της (και στην πολιτική πράξη) για τα δικαιώματά τους.

Συχνά επιχειρούνται συμπεράσματα μέσα από ένα αυθαίρετο κόψε-ράψε που γίνεται με τις προσωπικότητες που εμφανίζονται στις φωτογραφίες. Η ύπαρξη, δηλαδή, συγκεκριμένων προσώπων σε αυτές λειτουργεί πιο πολύ για να δημιουργήσει ένα κουτσομπολιό για την πολιτική και τις προσωπικές σχέσεις της Κάλο, παρά για να αποτυ-

πώσει την πραγματικότητα. Αυτό δεν θα μπορούσε να μη γίνει και για την περίπτωση του Τρότσκι. Άσχετα από το είδος της σχέσης μεταξύ τους, αυτή συχνά προβάλλεται σαν δικαίωση του τροτσκισμού. Φυσικά, κανείς ποτέ δεν απαντάει γιατί σε φωτογραφίες που κατείχε η ίδια εμφανίζονται και σκίτσα με τον Στάλιν, όπως και για την παρακάτω δική της ρήση: «Κατανοώ αρκετά ξεκάθαρα τον διαλεκτικό υλισμό των Μαρξ, Ένγκελς, Λένιν, Στάλιν, Μάο. Τους αγαπώ ως πυλώνες του νέου Κομμουνιστικού κόσμου. Από τότε που ο Τρότσκι ήρθε στο Μεξικό, έχω καταλάβει το λάθος του. Ποτέ δεν ήμουν τροτσκίστρια».

Ο καθένας, φυσικά, μπορεί να παρουσιάσει τη δική του πραγματικότητα

για τη Φρίντα Κάλο, «μοντάροντας» τη δοσολογία των όσων παρουσιάζονται στις φωτογραφίες, τροποποιώντας τη σειρά που θα τις δει (ή δείξει), δημιουργώντας κάποιο αφήγημα. Η ουσία είναι ότι μέσα από την έκθεση, γίνεται εμφανές πως πρόκειται για μια καλλιτέχνη που ζούσε και μέσα στον λαό και μέσα στην τέχνη. Καθώς, όμως, ο καθένας έχει μια προσωπική ζωή, το πιο ασφαλές εργαλείο κατανόησης όσων προσώπων και καταστάσεων απεικονίζονται είναι η κοινωνική, καλλιτεχνική και πολιτική της υπόστασης μέσα σε αυτά.

Η Μεγάλη Συριακή Εξέγερση και ο βομβαρδισμός της Δαμασκού από τους Γάλλους

Καθεστώς Γαλλικής Εντολής

Η γαλλική κυριαρχία στην περιοχή Συρίας-Λιβάνου (που τότε θεωρούνταν ενιαίο κράτος) ξεκινάει με τη λήξη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου. Ήταν το αποτέλεσμα των μυστικών συμφωνιών μεταξύ Γάλλων και Βρετανών το 1916 που έμειναν στην ιστορία με την ονομασία συμφωνίες Σάικς - Πικό και κατοχύρωναν την περιοχή της Συρίας στους Γάλλους. Η «νομιμοποίησή» της έγινε με την Εντολή της Κοινωνίας των Εθνών και την ανάληψη της διακυβέρνησης των εδαφών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στη Μ. Ανατολή κυρίως από Γαλλία και Μ. Βρετανία. Παρά τις υποσχέσεις των ιμπεριαλιστών για δημιουργία ανεξάρτητου αραβικού κράτους με πρωτεύουσα τη Δαμασκό, στην ουσία δημιουργήθηκε μια αποικιοκρατικού τύπου διοίκηση στην περιοχή.

Στη λογική του «διαίρει και βασίλευε» οι Γάλλοι χώρισαν τη Συρία σε πολλές μικρές περιοχές, ώστε να φαίνονται ως προστάτες των μειονοτήτων. Άλλες μάλιστα κάτω από τη διοίκηση του γάλλου ύπατου αρμοστή και σε άλλες διορίστηκαν κυβερνήσεις ανδρικήλων.

Η καταλήστευσή της άρχισε αμέσως. Οι γάλλοι αποικιοκράτες αύξησαν τη φορολογία των αγροτών, προχώρησαν σε επιτάξεις και δημεύσεις περιουσιών και καταναγκαστική εργασία. Η χώρα ήταν κυρίως αγροτική, με μεγάλα φέουδα αλλά και μικρές ιδιοκτησίες. Δίπλα στην καταπίεση των τσιφλικάδων προστέθηκε και η στυγνή εκμετάλλευση των ξένων μονοπωλίων, των τραπεζών και του εμπορικού κεφαλαίου. Η μικρή ντόπια βιομηχανία χτυπήθηκε από τους δασμούς που επέβαλαν οι Γάλλοι στο εμπόριο με τις γειτονικές χώρες. Έτσι, ακόμα και τμήματα της αστικής τάξης έβλεπαν τη θέση τους να χειροτερεύει καθημερινά. Πολύ σύντομα η οικονομία της χώρας βρέθηκε να υποχωρεί σε σχέση με τα προπολεμικά επίπεδα.

Αυτή η κατάσταση γέννησε αντιδράσεις μέσα στον αγροτικό πληθυσμό, που ήταν η πλειοψηφία. Αλλά και μέρος της αστικής τάξης με πιο εθνικά χαρακτηριστικά άρχισε να αντιδρά έντονα. Οι μόνοι που συντάχθηκαν με τους γάλλους αποικιοκράτες ήταν οι φεουδάρχες και μερίδα των αστών που είχαν από παλιότερα συνεργασία μαζί τους και λειτουργούσαν ως όργανά τους.

Σποραδικές ένοπλες συμπλοκές άρχισαν να σημειώνονται από το Νοέμβρη του 1918 στο δυτικό τμήμα της χώρας που ήταν κατεχόμενο από τις ξένες δυνάμεις. Το 1920 οι Γάλλοι εισέβαλαν στρατιωτικά και στην ανατολική Συρία, συντρίβοντας τις όποιες αντιστάσεις και καταλαμβάνοντας τη Δαμασκό.

Συριακή Εξέγερση

Ουσιαστικά από τη χρονιά αυτή (1920) άρχισαν να ξεσπούν λαϊκές εξεγέρσεις σε όλη τη χώρα. Όμως, από το 1925, με πρωτοβουλία των Δρούζων και με μια πρωτοφανή ενότητα, όλες οι εθνικές και θρησκευτικές ομάδες ξεκίνησαν έναν εθνικοαπελευθερωτικό πόλεμο ενάντια στον γαλλικό ιμπεριαλισμό. Πήραν μέρος αγρότες, εργάτες, μικροαστικά στρώματα και μέρος της αστικής τάξης με εθνικά χαρακτηριστικά. Στις μεγάλες πόλεις, όπου υπήρχαν περισσότεροι εργάτες και σπουδάζουσα νεολαία, ξέσπασαν και απεργιακοί αγώνες, με αξιόλογη μαζικότητα και σε πολλές περιπτώσεις κατέληγαν σε συγκρούσεις με οδοφράγματα.

Οι βασικές αρχές των εξεγερμένων ήταν: ενοποίηση όλων των εδαφών της Συρίας και αναγνώριση ενός ανεξάρτητου αραβικού κράτους, ίδρυση ενός Συριακού Εθνικού Κογκρέσου για την κατάρτιση Συντάγματος, απόσυρση των κατοχικών δυνάμεων και σχηματισμός εθνικού στρατού, τήρηση των αρχών της Γαλλικής Επανάστασης και των ανθρώπινων δικαιωμάτων στην ελευθερία, την ισότητα και την αδελφοσύνη.

Αξίζει να αναφέρουμε ότι η εργατική τάξη στη χώρα ήταν ποσοτικά μικρή. Το Κομμουνιστικό Κόμμα Συρίας-Λιβάνου που ιδρύθηκε το 1924 ήταν αδύναμο και δεν μπορούσε να τεθεί επικεφαλής του αγώνα. Παρ' όλα αυτά, οι Γάλλοι το έθεσαν εκτός νόμου. Πολλοί από τους εξεγερμένους, επηρεασμένοι από την πρόσφατη επανάσταση των Μπολσεβίκων, αναφέρονταν σ' αυτή και μάλιστα ζητούσαν συμμαχία μαζί τους.

Ηγετική φυσιογνωμία στην ένοπλη εξέγερση αναδείχθηκε ο Δρούζος σουλτάνος Σαλίμ αλ Ατράς, εκπρόσωπος της αστικής τάξης, με συμμετοχή στην παλιότερη αραβική εξέγερση εναντίον των Οθωμανών. Να ση-

μειώσουμε ότι τα τμήματα της αστικής τάξης που πήραν μέρος στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα δεν κρατούσαν συνεπή αντιιμπεριαλιστική στάση. Μπορεί να ενίσχυαν τους αντάρτες, αλλά ταυτόχρονα διαπραγματεύονταν με τους Γάλλους, αποσκοπώντας σε έναν συμβιβασμό.

Αφορμή για την έναρξη του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα ήταν η σύγκρουση ανάμεσα στους Δρούζους και τον γάλλο ύπατο αρμοστή, στρατηγό Μορίς Σαράιγ (γνωστό για το ρόλο του ως επικεφαλής των στρατευμάτων της Αντάντ στη Θεσσαλονίκη το 1915-1917). Όταν τον Ιούλιο του 1925 αντιπρόσωποι των Δρούζων, σε μια προσπάθεια συμβιβασμού, ζήτησαν από τον Σαράιγ αυτοδιοίκηση, όπως προβλεπόταν από παλιότερη συμφωνία, αυτός τους συνέλαβε και τους εξόρισε στην έρημο. Μετά από αυτή την εξέλιξη ο ξεσηκωμός ήταν γενικός. Χιλιάδες αντάρτες από όλη τη χώρα ξεκίνησαν τον ένοπλο αγώνα για ενιαία, ανεξάρτητη Συρία.

Το πρώτο διάστημα οι αντάρτες είχαν αξιόλογες επιτυχίες. Κατάφεραν να εκδιώξουν τα γαλλικά στρατεύματα από μεγάλο μέρος της χώρας και να συσπειρώσουν το λαό. Οι Γάλλοι έστειλαν 4 χιλιάδες στρατιώτες στη Συρία, αλλά οι παρτιζάνοι τούς αποδεκάτισαν, παίρνοντας ως λάφυρα τον βαρύ στρατιωτικό εξοπλισμό τους. Έτσι, τους δόθηκε η δυνατότητα να διευρύνουν την περιοχή δράσης τους και να πλησιάσουν τη Δαμασκό, με στόχο να την απελευθερώσουν.

Βομβαρδισμός Δαμασκού

Μέσα στη Δαμασκό, παρά το γεγονός ότι τα γαλλικά στρατεύματα ήταν σε κάθε γωνιά της πόλης, παρά τις απαγορεύσεις, τις συλλήψεις και τις φυλακίσεις αγωνιστών, ο λαός δεν υποτάχθηκε. Οι απεργίες, οι διαδηλώσεις, τα οδοφράγματα και οι συγκρούσεις ήταν η καθημερινότητα της πόλης για πολλές εβδομάδες. Οι προσπάθειες των Γάλλων να αντεπιτεθούν στην ύπαιθρο απέτυχαν παταγώδως. Στις αρχές του Οκτώβρη του 1925 ξεσηκώθηκαν και οι κάτοικοι της πόλης Χάμα στη βόρεια Συρία.

Σε μια νέα προσπάθειά τους να απαντήσουν στην εξέγερση, οι Γάλλοι έκαψαν και λεηλάτησαν χωριά και μετέφεραν πτώματα ανταρτών στη Δαμασκό, επιδεικνύοντάς τα στην κεντρική πλατεία, για να τρομοκρατηθεί ο λαός της πόλης. Αυτό, όμως, εξόργισε ακόμα περισσότερο τους κατοίκους της, ξέσπασε γενική απεργία και στις 18 Οκτώβρη οι αντάρτες μπήκαν μέσα στη Δαμασκό. Βλέποντας ο Σαράιγ ότι θα έχανε οριστικά και την πρωτεύουσα της χώρας, διέταξε το βομβαρδισμό της. Η πανάρχαια πόλη με τους 200.000 κατοίκους, με τα ανεκτίμητης αξίας ιστορικά μνημεία δέχθηκε για 4 μέρες έναν βάρβαρο και καταστροφικό βομβαρδισμό από αεροπλάνα και άρματα μάχης. Το μεγαλύτερο πλήγμα δέχτηκαν οι φτωχότερες συνοικίες που τροφοδοτούσαν μαζικά την Αντίσταση. Μεγάλο μέρος της πόλης κάηκε από πυρκαγιά και καταστράφηκαν πολιτιστικοί θησαυροί. Οι επίσημοι υπολογισμοί κάνουν λόγο για μερικές εκατοντάδες νεκρούς. Όμως, σοβιετικοί ιστορικοί τούς υπολογίζουν σε 25.000, στην πλειονότητά τους άμαχοι.

Λήξη της εξέγερσης

Οι παρτιζάνοι αναγκάστηκαν σε υποχώρηση χωρίς, όμως, να σταματήσουν τον αγώνα τους. Για μεγάλο διάστημα, σχεδόν όλη η χώρα εκτός από τις μεγάλες πόλεις είχε απελευθερωθεί. Οι Γάλλοι αναγκάστηκαν, με μια κίνηση τακτικής, να διαπραγματευτούν με τους εξεγερμένους, αντικαθιστώντας τον ύπατο αρμοστή με τον διπλωμάτη ντε Ζουβενέλ, χωρίς όμως επιτυχία. Οι διαπραγματεύσεις έγιναν στο Κάιρο. Η πρόταση των Σύρων ήταν να διατηρήσει η Γαλλία κάποιες στρατιωτι-

κές και οικονομικές υποδομές, με τον όρο της κατάργησης του καθεστώτος της Εντολής, κάτι που δεν δέχτηκαν οι αποικιοκράτες.

Η απάντηση της Γαλλίας ήταν να μεταφέρει πολυάριθμα στρατεύματα στη Συρία, χιλιάδες άρματα μάχης και αεροπλάνα. Ξεκίνησε νέος γύρος μαχών με νέους βομβαρδισμούς της Δαμασκού το Μάιο και τον Αύγουστο του 1926. Οι νεκροί ήταν πλέον χιλιάδες. Η χώρα είχε μετατραπεί σε ένα απέραντο σφαγείο. Οι αντάρτες συνέχισαν να μάχονται μέχρι το 1927, οπότε, λόγω της συντριπτικής υπεροπλίας των Γάλλων, διέφυγαν κυνηγμένοι στην Υπεριορδανία. Εκεί τους συνέλαβαν οι Άγγλοι και τους παρέδωσαν στα γαλλικά στρατεύματα.

Χρειάστηκαν άλλες δύο δεκαετίες για να καταφέρει ο λαός της Συρίας να αποκτήσει την ανεξαρτησία του μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, με την οριστική αποχώρηση των γαλλικών στρατευμάτων στις 17 Απριλίου 1946.

Βέβαια, τα δεινά για τον συριακό λαό δεν τέλειωσαν τότε. Οι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστών για την τόσο πολύτιμη γεωστρατηγική περιοχή δεν σταμάτησαν. Ακόμα και στις μέρες μας, η χώρα είναι κατεστραμμένη από τους αλληπάλληλους πολέμους, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τους βομβαρδισμούς. Η τακτική των ανελέητων βομβαρδισμών και η ισοπέδωση ολόκληρων πόλεων, οι μαζικές δολοφονίες αμάχων εξακολουθεί να είναι η σημερινή πραγματικότητα στη Μ. Ανατολή. Όμως, πραγματικότητα είναι και η αντίσταση των λαών, που δεν παραδίνονται, παλεύουν μέσα από τα χαλάσματα και διεκδικούν την πατρίδα τους.

Σ.Σ.

Πηγές
Παγκόσμια Ιστορία, Ακαδημία Επιστημών της ΕΣΣΔ, τόμ. Θ1-Θ2, εκδ. Μέλισσα
Κείμενα στο διαδίκτυο

σχολία

Απέλαση

Ένας δημοσιογράφος από το Ελ Σαλβαδόρ, εγκατεστημένος μια εικοσαετία στις ΗΠΑ, απελάθηκε, αφού συνελήφθη ενώ κάλυπτε τις διαδηλώσεις κατά του προέδρου Ντόναλντ Τραμπ. Στη Γάζα.

Νόμισμα I

Η αμερικανική κυβέρνηση εξετάζει το ενδεχόμενο να κόψει αναμνηστικά νομίσματα που θα απεικονίζουν τον πρόεδρο Ντόναλντ Τραμπ, με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 250 ετών από την ανεξαρτησία των ΗΠΑ. Κορώνα Τραμπ, γράμματα το περιστέρι της ειρήνης.

Νόμισμα II

Η Νορβηγική Επιτροπή Νόμπελ αποφάσισε να απονείμει το βραβείο Νόμπελ 2025 στη Μαρία Κορίνα Ματσάδο «για το ακούραστο έργο της στην προώθηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων για τον λαό της Βενεζουέλας και για τον αγώνα της για την επίτευξη μιας δίκαιης και ειρηνικής μετάβασης από τη δικτατορία στη δημοκρατία». Σε αναμνηστικό δολάριο.

Δώρο

Ο διευθυντής του Μουσείου Αϊζενχάουερ στο Κάνσας, Τοντ Άρινγκτον, υποχρεώθηκε σε παραίτηση, γιατί αρνήθηκε να εκπληρώσει αίτημα του Ντόναλντ Τραμπ να δωρίσει στον βασιλιά Κάρολο Γ' ένα ιστορικό σπαθί από τη συλλογή του μουσείου, κατά την πρόσφατη επίσκεψη του Αμερικανού προέδρου στη Βρετανία. Εδώ όλη την Παλαιστίνη δώρισε.

Νόμοι

Ο Αμερικανός πρόεδρος σκέφτεται να εφαρμόσει τον «νόμο περί εξέγερσης» του 1807, για να καταστείλει το κύμα αντικυβερνητικών και αντιρατσιστικών διαδηλώσεων, ιδίως εάν τα δικαστήρια ή οι κρατικοί και τοπικοί αξιωμα-

τούχοι καθυστερήσουν ή εμποδίσουν τα σχέδιά του για την ανάπτυξη της εθνοφρουράς. Εάν είναι απαραίτητο, τον νόμο περί δουλείας.

Κάλυμμα

Το κυβερνών κόμμα «Αδέρφια της Ιταλίας» κατέθεσε νομοσχέδιο που επιδιώκει να απαγορεύσει τη χρήση της μπούρκας και του νικάμπ-ενδυμάτων που καλύπτουν το πρόσωπο και το σώμα- σε όλους τους δημόσιους χώρους της χώρας, χαρακτηρίζοντάς το «νομοσχέδιο κατά του ισλαμικού απομονωτισμού». Περιλαμβάνεται και η χρήση κεφίγιε.

Νόμπελ

Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός, Μπενιαμίν Νετανιάχου, εξέφρασε τη στήριξή του στην ιδέα να απονεμηθεί το βραβείο Νόμπελ Ειρήνης στον πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών, Ντόναλντ Τραμπ. «Δώστε το Νόμπελ Ειρήνης στον Ντόναλντ Τραμπ, το αξίζει!» αναφέρεται σε ανάρτηση του Νετανιάχου στην πλατφόρμα X (Twitter), συνοδευόμενη από ένα εικονίδιο χρυσού μεταλλίου και μια εικόνα του Αμερικανού προέδρου να δέχεται βραβείο υπό τα χειροκροτήματα του πλήθους. Από μετριοφροσύνη δεν πρότεινε τον εαυτό του.

Περιορισμοί

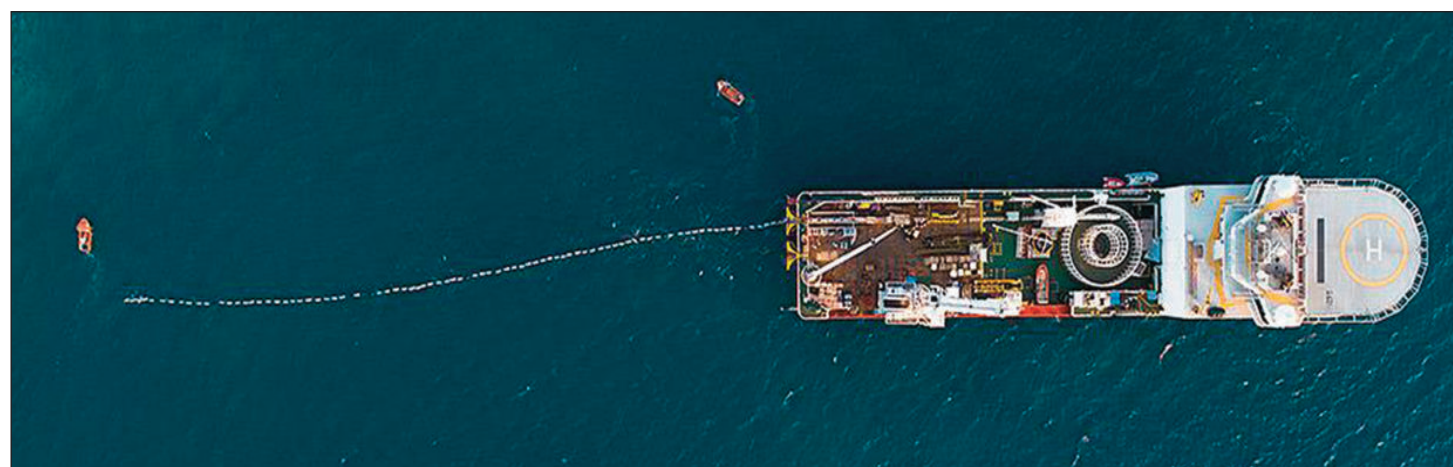
Η βρετανική αστυνομία θα αποκτήσει περισσότερες εξουσίες, ώστε να επιβάλλει περιορισμούς σε ορισμένες διαδηλώσεις, ανακοίνωσε η κυβέρνηση, αναφερόμενη ιδίως στις φιλοπαλαιστινιακές συγκεντρώσεις. Μνημείο αγνώστου αποικιοκράτη.

Ελληνοτουρκικά

Το καλώδιο και ο... μουτζούρης

Νέα επεισόδια στο σίριαλ του καλωδίου ηλεκτρικής διασύνδεσης Ιταλίας-Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ συντηρούν το θέμα στην επικαιρότητα. Το πρώτο είναι η κυβερνητική σύσκεψη υπό τον Μητσοτάκη που οριστικοποίησε (;) τη γραμμή της ελληνικής κυβέρνησης και του ΑΔΜΗΕ. Το δεύτερο, η συνάντηση των υπουργών Ενέργειας (ο «αμφισβητίας της βιωσιμότητας του έργου» κύπριος υπουργός Οικονομικών δεν εκλήθη) Ελλάδας και Κύπρου στην Αθήνα και οι διαρροές για προσπάθεια εμφάνισης «προς τα έξω» κοινής στάσης, ανεξάρτητα των διαφωνιών που υπάρχουν «προς τα μέσα». Το τρίτο, το αίτημα «διαμεσολάβησης» που υπέβαλαν στην Κομισιόν από κοινού Ελλάδα και Κύπρος και που είχε ως αποτέλεσμα τη συνάντηση των δύο υπουργών με τον αρμόδιο επίτροπο Ενέργειας στην Αθήνα.

Οικονομικά, τεχνικά και γεωπολιτικά είναι, όπως εξελίσσονται, τα ακανθώδη θέματα που σχετίζονται με το έργο. Και τα τρία έχουν τη σημασία τους. Το πρώτο αφορά τη «δυστροπία» της Κυπριακής Δημοκρατίας να καταβάλει το ποσό που της αναλογεί. Υπάρχει εκφρασμένη διαφωνία στο ποιο ακριβώς είναι αυτό. Η ελληνική κυβέρνηση, μέσω του ΑΔΜΗΕ, προσπαθεί να της «φορτώσει» επιπλέον κόστος του έργου συν τις καθυστερήσεις, πράγμα που δεν αποδέχεται. Το δεύτερο είναι ότι οι μελέτες βυθομέτρησης έχουν διακοπεί, μετά το γνωστό επεισόδιο, κατόπιν παρέμβασης της Τουρκίας, ανοικτά της Κάσου. Είναι βαθύ το... βάθος μεταξύ Κάσου και Καρπάθου, ως αποτέλεσμα των τουρκικών παρενοχλήσεων. Το τρίτο, το γεωπολιτικό, εί-

ναι, κατά τη γνώμη μας, το πιο σοβαρό.

Ελλάδα και Κύπρος είναι μέλη της ΕΕ και της ευρωζώνης. Το έργο, από γεωπολιτική άποψη, έχει εγκριθεί από την Κομισιόν με υψηλή δική της χρηματοδότηση. Στόχος είναι «το τέλος της ενεργειακής απομόνωσης» της Κύπρου και η ενεργειακή... εξάρτησή της από την ΕΕ! Τα χρήματα θα εισπραχτούν στο πολλαπλάσιο και «εις το διηνεκές» από τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, αν κι εφόσον ολοκληρωθεί. Στην εξίσωση, ωστόσο, μπαίνουν τόσο οι σημερινές προτεραιότητες της κυπριακής άρχουσας τάξης όσο, βέβαια, και οι επιδιώξεις της τουρκικής ελίτ. Πάνω απ' όλα, υπεισέρχεται ο παράγοντας αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, που έχει άλλα σχέδια για το νησί της Κύπρου και την περιοχή. Ας τα δούμε.

Είναι πρακτικά και πολύ συγκεκριμένα τα βήματα ΝΑΤΟποίησης της μεγαλύτερης τα τελευταία χρόνια. Τείνει να μετατραπεί σε μια de facto ΝΑΤΟϊκή

χώρα, ακόμη κι αν αυτό de jure αργεί. Το μαρτυρά η συμμετοχή της στα πολεμικά μέτωπα της περιοχής. Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι η ελληνοκυπριακή ελίτ επιθυμεί διακαώς την ένταξή της στο ΝΑΤΟ. Παράλληλα, νέες βάσεις δημιουργούνται και μεγάλες στρατιωτικές και άλλες διευκολύνσεις καταγράφονται τα τελευταία χρόνια στην Κύπρο. Άγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί συνωστίζονται και διεκδικούν ρόλο στο έδαφός της. Πάνω απ' όλους, όμως, είναι οι Αμερικανοί που την προορίζουν ως αβύθιστο αεροπλανοφόρο τους.

Για να μείνουμε στο θέμα που εξετάζουμε, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές καθόλου δεν κόπτονται για την «ενεργειακή αυτοδυναμία» της ΕΕ. Ίσα ίσα, έχουν κάθε όφελος να συνεχίσουν να την προμηθεύουν με το πανάκριβο δικό τους υδροποιημένο σχιστολιθικό φυσικό αέριο (LNG) και να αποκομίζουν εκατοντάδες δισεκατομμύρια κέρδη. Συν τη μονιμοποίηση της ενεργειακής της απε-

ξάρτησης από τη Ρωσία και την... εξάρτησή της από αυτούς! Θα λέγαμε ότι οι κινήσεις της Άγκυρας στο πεδίο τούς βολεύουν κιόλας.

Από την άλλη, οι κύπριοι ιθύνοντες δείχνουν να μη θέλουν να βάλουν κι άλλους μπελάδες στο κεφάλι τους. Έχουν ήδη ανοικτά σοβαρά μέτωπα με την Τουρκία (κατοχή, εν τοις πράγμασι διχοτόμηση, θέση της για επισημοποίηση της «λύσης των δύο κρατών») και δεν θα ήθελαν να ανοίξουν ακόμη ένα μέτωπο, το ενεργειακό/στρατιωτικό. Εξ ου, ως η πιο αδύναμη από τις εμπλεκόμενες χώρες, επιδιώκουν να «πάρει το παιχνίδι πάνω της η ΕΕ». Κάτι στο οποίο φαίνεται να βρίσκουν κοινό τόπο με «τα αδέρφια τους» στην Ελλάδα. Είναι μεγάλο το βάρος για να το σηκώσουν μόνες τους δύο εξαρτημένες άρχουσες τάξεις. Τι γίνεται, όμως, όταν υπάρχουν αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα ανάμεσα στους προστάτες τους; Πολύ απλά: βραχυκύκλωμα!